

СРЯДА, 16 ДЕКЕМВРИ 2009 г.

ПОД ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО НА: г-н BUZEK

Председател

1. Откриване на заседанието

(Заседанието се открива в 09,05 ч.)

Göran Färm (S&D). – (EN) Г-н председател, в началото на месечната сесия тази седмица Вие отговорихте на въпрос на моя австрийски колега Jörg Leichtfried относно присъединяването на нови членове към Парламента като следствие от Договора от Лисабон и кога може да стане това. Вие отговорихте, че сега това зависи от Съвета. Съгласен съм, що се отнася до това да се присъединят към Парламента като пълноправни членове, но не съм сигурен дали положението е същото, когато става въпрос за статута им на наблюдатели като въведение към фактическото им встъпване като пълноправни членове.

Аз тълкувам решението, което взехме неотдавна по доклада на David Martin относно нашите вътрешни правила, в смисъл, че всъщност сме свободни да им позволим да започнат работа като наблюдатели веднага след като бъдат избрани и избирането им бъде потвърдено от тяхната държава-членка. Ние като Парламент сами можем да вземем решение за условията, свързани с положението им на наблюдатели.

Г-н председател, бихте ли обсъдили това с докладчика г-н Martin, за да можем да вземем решение колкото е възможно по-скоро? Ще е неразумно новите членове на Парламента, които са вече избрани и чието избиране е потвърдено от националните органи, да чакат месеци наред преди реално да започнат работа. Мнозина от тях са готови да започнат незабавно.

Председател. – Както казах преди, питал съм за решението на Европейския съвет. Комисията по конституционни въпроси също трябва да вземе отношение и да проучи проблема. Все още няма окончателно решение за броя на новите места и от коя държава трябва да бъдат членовете. Няма окончателно решение. Зная, че това е решение на Европейския парламент, но не е окончателно, затова не е лесно да се приемат наблюдатели, без да имаме окончателно решение за броя и за това от коя държава трябва да бъдат. Затова трябва да изчакаме. Мисля за това и много внимателно следя нещата.

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (DE) Г-н председател, госпожи и господа, съгласна съм, че това е труден въпрос за решаване. Не считам, че е невъзможно, но от гледна точка на моята група искам да кажа, че предвид дискусиата във Франция за нас е неприемливо наблюдатели, какъвто и да е техният статут, същевременно да остават членове на своите национални парламенти. Считаме, че тези, които идват тук като наблюдатели, трябва да се откажат от националните си мандати.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Г-н председател, съгласно член 110 от Правилника за дейността ние сме се събрали да разискваме резултатите от шведското председателство — аплодирам министър-председателя Райнфелд, който ни даде едно смело, полезно и ефективно председателство — но сме тук и за да разгледаме резултатите от Европейския съвет от 10 и 11 декември.

По този въпрос искам да привлека вниманието на председателя на Комисията, който е пазител на Договорите и приложението им, към член 15, параграф 6 от Договора за Европейския съюз, който поставя като условие председателят на Европейския съвет да представя доклад след всяко заседание на Европейския съвет.

Изглежда сигурно, че г-н Ван Ромпой, новият председател на Европейския съвет, няма да се присъедини към нас, съжалявам за това. Всъщност той заема длъжността от 1 декември 2009 г., изпълнява важна дипломатическа роля и считам, че първият му политически акт трябва да бъде да дойде и да се представи на Европейския парламент. Затова той трябваше да дойде и да представи заключенията на Европейския съвет от 10 и 11 декември 2009 г.

Председател. – Позволите да обясня: беше постигнато разбирателство между председателя на Европейския съвет Ван Ромпой и действащия председател на Съвета Райнфелд последния месец от председателството да протече по старите принципи. Това разбирателство е в сила. Председателят на Европейския съвет Ван Ромпой ще встъпи в длъжност на 1 януари 2010 г.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Г-н председател, не е задължение на държавните и правителствени ръководители да се занимават с приложението на договори, ратифицирани от народите.

Председател. – Ще обясня по-подробно: отправянето на покана и работата с председателя на Европейския съвет и действащия министър-председател, който представлява ротационното председателство, е решение, което принадлежи на всички членове на Парламента. Ние също ще решим кого да поканим и в какъв ред. Също така ще изработим споразумение между институциите — Европейския парламент и Европейския съвет — как ще работим заедно. Освен това считам, че забележките ви са ненавременни.

Трябва да бъде изготвено междуинституционално споразумение. С това е ангажирана и Европейската комисия. Твърде рано е да обсъждаме това. Много е важно да поддържаме правилен баланс между сегашното председателство и правителствен ръководител и председателя на Европейския съвет Ван Ромпой. Нашите председателства се сменят, докато председателят остава един и същ, но трябва да си сътрудним и с правителствените ръководители. Необходимо ни е сътрудничество с правителствата, защото като законодателен орган трябва да имаме постоянен контакт с правителството на държавата, която заема председателството.

Освен това начинът, по който ще работим заедно и кого ще поканим, също са наше решение — след консултации с Европейския съвет, разбира се. Ще водим разговори по въпроса. Искам да ви кажа, че е твърде рано да правим това. Междувременно г-н Райнфелд ще представи доклада за последните шест месеца от дейността на Европейския съвет. Г-н Ван Ромпой не е участвал в тази дейност, защото беше предложен едва преди няколко седмици, така че днес въобще не би могъл да говори по темата. Всичко е абсолютно ясно.

2. Мерки по прилагане (член 88 от Правилника за дейността): вж. протокола

3. Обобщение на дейността на шведското председателство — Заключение на Европейския съвет от 10 и 11 декември 2009 г. (разискване)

Председател. – Искам да приветствам сърдечно министър-председателя Райнфелд, който беше с нас почти половин години като действащ председател. Искам също така да приветствам председателя Барозу.

Следващата точка е общото разискване по:

– изявление на Съвета относно обобщение на дейността на шведското председателство;

– доклад на Европейския съвет и изявление на Комисията относно заключенията на Европейския съвет от 10 и 11 декември 2009 г.

Фредрик Райнфелд, действащ председател на Съвета. – (EN) Г-н председател, благодарен съм за тази възможност да се обърна отново към Европейския парламент в такъв критичен момент.

Докато разискваме, представители на 193 държави са се събрали в конферентен център в Копенхаген и разговарят, спорят, преговарят, опитват се да отговорят на очакванията на милиони хора по света. Само след два дни конференцията на ООН по въпросите на климата ще завърши. Скоро ще гледаме назад към една среща, която беше от решаващо значение не само за ЕС, но и за света; една среща, която беше решаваща за онези, които не могат да отглеждат реколта поради липса на вода, решаваща за онези, които загубиха домовете си в урагани или наводнения, и решаваща за онези, които напразно изграждат стени срещу морско равнище, което се повишава всяка година.

Знаем какво е изложено на риск, но защо е толкова трудно да се действа? Дали защото се страхуваме от всякакви промени в живота си? Все пак знаем, че ако продължим да използваме ресурсите на света както досега, сегашният ни начин на живот повече няма да бъде възможен и ще бъдем изправени пред още по-драстични промени. Трябва да се безпокоим за много по-големи неща от ежедневието ни комфорт.

Борбата срещу изменението на климата беше на първо място в дневния ред през цялото време на шведското председателство, на всички наши заседания на Европейския съвет и на всички срещи на върха с основните партньори на Съюза. Както вероятно знаете, приехме изчерпателен мандат по време на Европейския съвет през октомври да поддържаме водещата позиция на ЕС в преговорите за климата. Съгласихме се за дългосрочна цел за намаляване на емисиите с 80-95% до 2050 г. и подновихме предложението си за намаляване на емисиите — 30%, при условие че и други положат подобни усилия. Постигнахме съгласие за намаляване на емисиите в международния транспорт и, въпреки съпротивата от някои страни, дадохме цифрово изражение на потребността на развиващите се страни от глобално финансиране за борба с изменението на климата.

Миналата седмица — след седмици на двустранни консултации — направихме още една крачка: колективен сборен финансов пакет, предназначен за „бърз старт“ на действия в областта на климата в развиващите се страни, който предлага 7,2 млрд. евро за следващите три години.

Зная, че това не е достатъчно. Затова трябва да кажа, че въпреки че съм доволен от съгласието на Европейския съвет за тази крачка, сега е напълно моментът други развити страни да се присъединят към нас.

И така, какво е необходимо да направим в Копенхаген? Необходими са ни обвързващи ангажименти за намаляване на емисиите на парников газ не само от развитите страни, но и от развиващите се страни, за да се осигури задържане на глобалното затопляне под целта от 2°C, която според науката е необходима.

Разговарях с ръководителите на Индия и Китай. Зная какво казват за това. Защо трябва да се съгласят да се развият чисти и зелени, след като ние сме замърсявали света в продължение на десетилетия? Това е един от начините да се разглеждат нещата, но проблемът е следният: развитият свят не може сам да реши проблема. Емисиите от развиващия се свят вече започват да надвишават тези от развития свят. Ето защо трябва да работим заедно, за да решим проблема. От наша страна можем да компенсираме годините на безотговорно поведение. Можем да помогнем за финансиране на действия във връзка с климата в развиващия се свят. Европейският съюз поема своята отговорност миналата седмица. В Копенхаген е от значение не формата, а същността. Можем да бъдем доволни, ако постигнем споразумение за намаляване на емисиите, за финансиране и ангажимент за започване на незабавни действия — и което е по-важно — можем да започнем да се борим с изменението на климата.

Миналата година внезапно се изправихме пред най-сериозната финансова криза от 1930-те години насам. Земята буквално се тресеше под краката ни. Изведнъж ни стана ясно колко взаимосвързани са финансовите пазари и колко взаимозависими сме всички в опитите си да намерим общ отговор. В течение само на няколко месеца правителствата в ЕС приеха извънредни мерки за подкрепа. Това беше бърз и впечатляващ отговор, но за него трябваше да се плати. Сборният дефицит на обществените финанси сега възлиза на почти 7% от БВП — повече от три пъти над този за миналата година. В двадесет държави-членки се провеждат процедури срещу прекомерния дефицит. Затова последващите действия след икономическата и финансова криза, съвсем естествено, бяха друг главен приоритет през цялата тази есен.

Позволете ми да се спра накратко на това, което направихме. В края на октомври се споразумяхме за фискална стратегия за излизане от кризата, а на Европейския съвет миналата седмица се споразумяхме за принципите на прекратяване на програмите за финансова подкрепа. Освен това се споразумяхме за фундаментално нова структура за финансов надзор в Европа. Когато финансовите потоци са международни, надзорът вече не може да бъде национален. Сега зависи от Европейския парламент да постигне съгласие по последните стъпки.

Беше ни ясно също така, че „културата на премиите“ не може да продължи по начина, по който са свикнали хората. Доволен съм, че ЕС успя да убеди G-20 да се съгласят на важни промени в тази политика. Новите правила ще засилят необходимостта от връзка между резултат и възнаграждение.

Икономическата и финансова криза ни нанесе тежък удар, но ние показахме способност за действие и засилихме нашата съпротива. След като осигурим възстановяването си, ЕС ще бъде по-силен благодарение на мерките, които взехме.

Шведското председателство протече по време на период на институционални промени. Когато поехме председателството на 1 юли, Парламентът беше новоизбран. Още не бяхме назначили председател на Европейската комисия. Резултатът от предстоящия ирландски референдум не беше сигурен. Не беше ясно дали Договорът от Лисабон ще бъде ратифициран от всички държави-членки. Не беше ясно дори дали ще влезе в сила по време на шведското председателство.

След това настъпи развръзката на драмата. В тесни консултации с Парламента Жозе Мануел Барозу беше назначен за председател на Европейската комисия за втори мандат. Председателството вече имаше стабилен контрагент в Комисията, с когото да работи. Резултатът от ирландския референдум беше победа за Ирландия. Беше победа за европейското сътрудничество. Той ни приближи с още една стъпка към Договора от Лисабон.

След това обаче се случи неочакваното. На късен етап чешкият президент постави нови условия преди да подпише. Трябваше да решим тези искания по такъв начин, че това да не предизвика поставяне на подобни условия от други държави-членки, и успяхме да постигнем това на Европейския съвет през октомври. Няколко дни по-късно чешкият президент подписа. Веднага след подписването започнах отново консултации с моите колеги. Трябваше да постигнем съгласие за висшите длъжности — за председател на Европейския съвет и да предложим върховен представител. Не преувеличавам като казвам, че почувствах облекчение, когато всички приготовления бяха завършени на 1 декември. Договорът от Лисабон най-после можеше да влезе в сила.

Сега Европейският съюз ще бъде по-ефективен. Ще разполага с по-добри инструменти за борба с изменението на климата и да влияе на глобалния икономически дневен ред. Новият председател на Европейския съвет ще осигури приемственост. Върховният представител ще осигури координиране на нашите външни отношения. Ще имаме по-демократичен Съюз с по-голямо участие на Европейския парламент и на нашите национални парламенти. Започна нова ера за Европейския съюз.

Когато се изправих пред вас на 15 юли, бяхме посред финансовата и икономическа криза. Имаше несигурност по отношение на прехода към новия Договор. Не знаехме дали ще успеем да се обединим и да насърчим другите по не много дългия — но много спираловиден — път към Копенхаген.

Със заседанието на Европейския съвет миналата седмица шведското председателство изпълни и петте си приоритета: силен мандат на ЕС за изменението на климата; последващи действия по отношение на икономическата и финансова криза; стратегията на ЕС за региона на Балтийско море; Програмата от Стокхолм в областта на правосъдието и вътрешните работи; засилване ролята на ЕС на глобалната сцена, включително по отношение на разширяването и нова служба за външна дейност. Както казах, с влизането в сила на Договора от Лисабон започна нова ера в Европейския съюз.

Искам да завърша като благодаря на всички вас. Председателството се нуждаеше от подкрепата на Европейския парламент за справяне с предизвикателствата, пред които сме изправени. Благодаря ви, че ни дадохте тази подкрепа.

Искам също така да благодаря на Комисията, и специално на Жозе Мануел Барозу. Прекарах вероятно повече време, отколкото е необходимо с Жозе Мануел тази есен. Той ни оказа огромна подкрепа, на мен и на шведското председателство.

И накрая, искам да благодаря на държавите-членки за волята им да сложат на страна различията си и да започнат да правят компромиси — дълбоко в себе си с мисълта за най-доброто за Европа — за намиране на решения, които са изгодни не само за тях, но и за Европа като цяло. Това единство е нашата сила.

Жозе Мануел Барозу, председател на Комисията. – (EN) Г-н председател, г-н министър-председател, през изминалите шест месеца станахме свидетели на влизането в сила на нов договор, който приключи почти десетилетие на разисквания и отвори вратата за нови възможности пред този нов, разширен Европейски съюз, който съществува днес. Видяхме първите доказателства, че решителните действия за стабилизиране на европейската икономика пред лицето на кризата дават някакви резултати. С навлизането в последния етап в Копенхаген стана ясно, че Европейският съюз е работил упорито, за да запази инерцията, която поддържаше, към решителни глобални действия по отношение изменението на климата.

Затова искам съвсем искрено да отдам дължимото на министър-председателя Фредрик Райнфелд и на целия екип на шведското председателство за много успешния мандат. Особено важно е, че шведското председателство беше толкова ефективно при осигуряване завършването на процеса на ратифициране на Договора от Лисабон, като управляваше прехода към този нов Договор и същевременно постигаше всички останали цели. Станахме свидетели на назначаването на първия председател на Европейския съвет и на първия върховен представител, заместник-председател на Комисията, от Европейския съвет. И нека не забравяме — защото това беше много важен момент за Парламента след единодушното предложение на Европейския съвет — станахме свидетели на избирането от Парламента на председателя на следващата Комисия с квалифицирано мнозинство.

Европейският съвет се събра миналата седмица за пръв път като напълно оформена институция. Това беше и първият път, когато присъства новия върховен представител и заместник-председател на Комисията Катрин Аштън. Новият председател на Европейския съвет ще действа пълноценно от 1 януари 2010 г. и представи своите идеи как да бъде организиран Европейският съвет в бъдеще. Приветствам определено всички предложения, които дават повече последователност и приемственост на работата на Европейския съвет. Приветствам също така идеята да имаме повече политически, открити обсъждания и кратки и ефективни заключения.

Имаше много други въпроси, които бяха разглеждани от Европейския съвет. Искам да насоча вниманието само към някои от тях, като не забравяме един много важен — дефинирането на Стратегията за региона на Балтийско море — което може да послужи като модел за друго регионално сътрудничество в рамките на Европейския съюз и с някои от нашите партньори.

По отношение на икономиката запазваме правилен баланс, като поддържахме стимулите и подготвяме нашите стратегии за излизане от кризата. Представих сферата на действие на нашата европейска стратегия до 2020 г. Надявам се, че Европейският съвет ще се съсредоточи върху обсъждането на изключително важния дневен ред за бъдещето на Европа, а именно чрез обсъждания на следващите заседания на формалния Европейски

съвет през февруари и на пролетния Европейски съвет. Желяз тук да повторя предложението си за идване в пленарната зала, за да може Парламентът да организира конкретно разискване по този много важен въпрос. Считам, че е изключително важно да има пълно авторско участие от страна на Европейския парламент и от страна на Съвета, от Европейския съвет, по отношение на стратегията на ЕС „Европа 2020“, където ще се осъществи нашето бъдеще.

По отношение на Програмата от Стокхолм предложенията на Комисията вече са трансформирани в съгласуван подход за следващите пет години. Зная, че мнозина в Парламента споделят нашата решителност да използваме този трамплин, за да се възползваме от възможностите на Договора от Лисабон за поетапни промени в европейските действия по отношение на свободата, сигурността и правосъдието. Това беше една от основните причини, поради които реших да реорганизирам портфейлите на следващия състав на Комисията в тази област. Това ще бъде една от най-важните области от работата на Европейския съюз през следващите пет години.

Европейският съвет е особено важен във връзка с изменението на климата. През изминалите няколко години Европейският съюз разви последователен и амбициозен подход към изменението на климата. Аз съм много горд, че Комисията беше инициатор на този много амбициозен дневен ред. Ефектът от намалените емисии ще може да се усети едва след няколко десетилетия, но ние вече предприемаме конкретни стъпки, като придаваме на целите си силата на закон.

Нека говорим откровено за това. Някои от нашите партньори обявяват намеренията си чрез изявления в печата; но ние сме обявили намеренията си със закон, закон, който вече е одобрен от всички държави-членки. Развитият свят трябва да действа, но също така трябва да помогне на развиващия се свят да разграничи растежа от емисиите. Считам, че е правилно, че Европейският съвет миналата седмица наблегна на това как да поставим глобалните лидерски позиции в полза на амбициозна сделка в Копенхаген: като обещаем помощ на развиващите се страни не в някакво далечно бъдеще, още следващата година; като изясним, че сделката трябва да бъде обхватна и да има механизми за проверка, за да бъде реализирана; като поддържаме нашата готовност да издигнем по-високо целите си, но само ако и другите представят амбициозни ангажименти.

Считам, че Европейският съвет постигна много важни резултати, а именно по два въпроса. Първо, по отношение на финансите Съветът успя да оформи финансов пакет за бърз старт, по-голям от очакваното и, което е от критично значение, с участието на всички държави-членки. Разбира се, някои казаха, че това не е достатъчно от страна на Европейския съюз, но 7,2 млрд. евро, повече от 10 млрд. щатски долара при сегашните обстоятелства, в продължение на три години е много сериозен ангажимент. Надявам се, че парите сега са гарантирани, а не са само пожелание. Сега зависи от останалите да отговорят по подходящ начин. Европейският съвет повтори също ангажимента си за средносрочно финансиране, за да осигури предоставянето на справедливо участие, необходимо за 2020 г.

Второ, действията по отношение на климата понякога се оказваха въпрос на разногласия в Европейския съвет. Но този път атмосферата беше различна. Има силно, общо споделено чувство, че всеки е заинтересован от това Европейският съюз да поеме своята тежест. Сега трябва да извличаме ползите от инвестицията, която направихме като пионери в този дневен ред.

Това, което намирам за насърчително като цяло, е признанието, че Европейският съюз трябва да заеме единна позиция. Да се надяваме, че тази решимост ще остане все така твърда под натиска през следващите два или три дни.

Какво можем да очакваме през следващите няколко дни? Министър-председателят на Дания Расмусен вероятно ще внесе днес текст — но мястото на много от ключовите числа ще бъде оставено празно. Задачата на лидерите ще бъде да придвижат този текст към сключване на сделка. Ето защо отивам в Копенхаген веднага след разискването. Заедно с министър-председателя Райнфелд ще положим всички усилия Европейският съюз да води разискването.

Знаем, че в момента положението в Копенхаген не е лесно. Знаем също, че това е част от обичайния ритъм на преговори на най-високо равнище. Но пристигането на толкова много държавни и правителствени ръководители ще бъде мощен стимул за постигане на сделка. Ако тази сделка включва реален ангажимент за намаляване на емисиите и от развитите, и от развиващите се страни; ясен ангажимент на финансиране за реализацията на това; и съгласие за прилагането и проверката — ако споразумението включва различните елементи на пътната карта от Бали и може да се разглежда като близко до спазването на границата от 2°C, считам, че с право ще можем да го наречем важно постижение. Още не сме го постигнали, но мисля, че е възможно да бъде постигнато такова споразумение.

Следващите няколко дни ще покажат дали амбициите, които обсъждахме в Парламента толкова често, ще бъдат реализирани, но вече разбирам, че има належаща нужда от промяна и че трябва да постигнем този успех в Копенхаген. Залогът е огромен. Разбира се, може да бъде намерен баланс, но налице е и усещането, че днешното поколение знае за съществуването на предизвикателство, което не може да бъде избегнато. Считам, че след Европейския съвет миналата седмица Европейският съюз е готов да посрещне предизвикателството. Надявам се, че с европейска водеща роля ще постигнем успех в Копенхаген.

Joseph Daul, *от името на групата PPE*. – (FR) Г-н председател, г-н Барозу, г-н Райнфелд, госпожи и господа, групата на Европейската народна партия (Християндемократи) се отъждествява с начина, по който Вие, г-н Райнфелд, управлявахте ротационното председателство в съответствие с Договора от Ница. Групата се отъждествява и с най-новите предложения на Европейския съвет, били те във връзка с изменението на климата, кризата или създаване на Европа на сигурност, на Европа, която защитава.

Всъщност моята група подкрепя честното и отговорно справяне с европейските въпроси, което беше отличителен белег на шведското председателство. Честно управление, защото по време, когато толкова много от нашите приятели, съседи и роднини са засегнати от кризата, защото са загубили работните си места или работните им места са все още застрашени, Европа не отправя към тях празни обещания. Тя изгражда бъдещето, нашето бъдеще, като се уверява, че предприятията отново разполагат със средства да създават, да обновяват и така да създават работни места.

Отговорно управление, защото по отношение на изменението на климата, на сигурността, но и по отношение на заетостта и икономиката Европа реализира модела на социална пазарна икономика. Тя организира графика, условията за съгласувано, постепенно, но и трудно излизане от кризата. Тя разчиства пагубните практики, които наблюдавахме на финансовите пазари през последните няколко десетилетия. Тя поддържа малките и средни предприятия и засилва социалното сближаване, без което нищо трайно не може да бъде постигнато.

Нека внимаваме обаче да не повторим грешките на Лисабонската стратегия, която, като постави нереалистични цели, стана по-разочароваща от всичко. Нека внимаваме да осигурим новата икономическа стратегия, наречена „Европейски съюз 2020“, да не се превърне в още едно сложно чудовище. Г-н Райнфелд, г-н Барозу, по отношение на изменението на климата Европа също показва чувство за отговорност. С решението си да предостави 2,4 млрд. евро в помощи всяка година в продължение на три години Европа дава пример, като осигурява една трета от международната помощ, предназначена за най-бедните държави.

Сега очаквам нашите партньори да направят същото. От Копенхаген очаквам балансиран ангажименти, краткосрочни и дългосрочни ангажименти, и такива, които могат да бъдат проверени наред с финансови неустойки в случай на неизпълнение. С други думи, очаквам Копенхаген да не заблуди Европа.

В заключение, групата PPE поддържа насоките на Съвета по отношение на сигурността по новата Програма от Стокхолм. Нашите съграждани искат повече сигурност, но и зачитане на обществените свободи. Те искат да бъдат защитени в ежедневието си, искат да знаят какво ядат и какво употребяват, но същевременно очакват — и това е съвсем естествено — да живеят в по-справедливо общество, което уважава повече другите. Това е точно онази Европа, която ние, групата PPE, защитаваме и подкрепяме.

Госпожи и господа, сега, когато тежката криза и институционалните колебания отминават, дойде времето за вземане на големи решения, а толерансът на грешка е твърде малък. След няколко дни ще видим дали смелата позиция на Европа по отношение на изменението на климата е дала резултати. Ще видим дали САЩ, Китай и другите просто печелят време или искат да се класират за финала, за да станат отговорните заинтересовани страни в света.

Искам да благодаря на шведското председателство за неговите усилия и преди всичко сега, когато Коледа идва, г-н Райнфелд. Вие работихте усилено през последните шест месеца. Не беше лесно, както всички знаем. Желая всичко най-добро и на г-н Ван Ромпой, който ще поеме поста за две години и половина. Искам Съветът да не забравя, че отсега нататък Съветът и Парламентът играят в една лига при донякъде по-прозрачни обстоятелства.

Martin Schulz, *от името на групата S&D*. – (DE) Г-н председател, госпожи и господа, концепцията за преход беше спомената няколко пъти днес и считам, че това е подходящ термин, с който да бъде описано шведското председателство. То беше председателство на преход от един договор, Договора от Ница, който се оказа напълно непрактичен, към Договора от Лисабон, който е претоварен с очаквания, не всички от които според мен могат да бъдат изпълнени, тъй като Договорът от Лисабон не може да бъде край на институционалното развитие в Европа. В това отношение трябва да бъдем внимателни да не очакваме Договорът

от Лисабон да изпълни всички наши желания за всички решения на всички проблеми на света, защото виждаме колко трудно се работи с Договора от Лисабон по всички повдигнати процедурни въпроси.

Искам да започна с институционалните проблеми, породени от Договора. Днес шведският министър-председател е още тук. Кой ще представлява председателството на Съвета следващия път? Г-н Ван Ромпой, ротационното председателство на Съвета, след това председателят на Комисията, след това баронеса Аштън — ако всички те се изказват, тогава поне за пръв път за първите четири изказвания няма да имаме тази постоянна конференция на PPE, а ще имаме баронеса Аштън и следователно истински социалист, който ще раздвижи нещата. Това определено е нещо полезно.

(Реплики)

Разбира се, не зная дали г-н Ван Ромпой или г-н Сапатеро ще присъстват, но благодаря Ви, г-н Langen. Ако вече знаете, че ще присъства г-н Сапатеро, поне веднъж участието Ви е полезно. Много Ви благодаря.

Шведското председателство беше председателство на прехода, но и председателство, което отново трябваше да преживее това, че г-жа Меркел и г-н Саркози действаха със старателно скрити карти до самия край, и оставиха текущото председателство да следва курса си — докато обществеността казваше „не знае какво става или не може да направи нищо“ — и трябваше да плати цената за тяхната тактическа игра. Такава беше съдбата на г-н Райнфелд през последните няколко месеца. Слава Богу, това вече свърши. Това е прогресът, който постигнахме с Договора от Лисабон: малко повече прозрачност в нашите институционални структури. А със сигурност и нещо друго: засилването на властта на Европейския парламент. Но повечето власт за Европейския парламент означава също, че другите институции ще трябва да работят с Парламента. За председателя на Европейския съвет това означава, че ще трябва да съгласува решения, които иска да подготви в Съвета — поне законодателните решения — с Парламента. Ще е разумно от негова страна да не възприема председателя на Европейския парламент като зрител на заседанията на Съвета, а като представител на институцията, на която е дадена по-голяма власт. Това е, което очаквам от г-н Ван Ромпой например.

За Съвета, а и за Комисията, ще е благоразумно да се опитат да потърсят мнозинство в Парламента на базата на новия Договор, което също може да отговори на предизвикателствата пред социалната, екологична и финансова политика, които самите те са формулирали в своите програми, защото за законодателството в крайна сметка им е необходимо квалифицирано мнозинство в Парламента, ако искат да прокарат инициативите си. Затова ще е благоразумно за Комисията да потърси мнозинство в целия спектър на Парламента, което може би всъщност е нещо, което не съответства добре на факта, че членове на Комисията са заместник-ръководители на европейските партии, като това е доказателство за едностранчивостта на определени политически тенденции. Това е нещо, г-н Барозу, за което е необходимо да помислите много сериозно.

Шведското председателство вложи много усилия. Това признавам с удоволствие. Но в крайна сметка — а това не е Ваша грешка, г-н Райнфелд, а грешка на системата — то нямаше голямо влияние по отношение на големите решения, включително тези, които се вземат в момента в Копенхаген, защото само едно ротационно председателство не може да окаже голямо влияние изобщо. То може само да координира, като има разлика между това да координираш и да оказваш влияние. Повлияване върху надзора на финансовите пазари, изменението на климата, усилията за икономическо възстановяване — това са неща, които само Европа като цяло може да направи със съдействието на своите институции. Затова считам, че Договорът от Лисабон представлява напредък. Фактът, че шведското председателство в крайна сметка го реализира, според мен е големият успех на това преходно председателство.

Guy Verhofstadt, *от името на групата ALDE. – (FR)* Г-н председател, първо, тази сутрин няма да говоря за институционалните проблеми, както направиха това други преди мен. Със сигурност ще имаме време да обсъдим тези неща, тъй като Съветът очевидно ще прилага протокол, който изисква междууправителствена конференция. Трябва да помислим за това дали искаме или не искаме конференция. Считам, че в Европейския парламент независимо от това ще имаме някои идеи по въпроса, за да сме сигурни, че ще постигнем напредък с европейската демокрация и че ще компенсираме липсата на прозрачност и демокрация в предложените кооптирания.

Независимо от казаното искам да благодаря специално на председателството, на министър-председателя Райнфелд и на г-жа Малмстрьом за отличните отношения, които поддържаха с Парламента, и за чудесното справяне с всъщност много трудни въпроси — говоря, разбира се, за ратифицирането на Договора от Лисабон. Трябваше дори да преодолеем „препятствието Клаус“; отсега нататък ще говорим за препятствието Клаус и за отличния начин, по който шведското председателство реши проблема.

Второ, считам, че другият най-важен елемент е Програмата от Стокхолм, която беше приета и която сега трябва да бъде реализирана. За Вас обаче, г-н Райнфелд, председателството не свършва дотук, разбира се, тъй като съществува и срещата на върха в Копенхаген, където трябва да постигнете известен напредък.

Искам да изпратя днес, пред Парламента, едно оптимистично и целенасочено послание, което донякъде противоречи на това, което четем в днешния печат. Днешният печат се характеризира с песимизъм: ще бъде ли постигнато споразумение или не? Считам, че споразумение е възможно, защото там има сериозни партньори, и трябва да се опитаме да ги намерим и да ги мотивираме.

Фактът, че президентът Обама и китайският министър-председател пристигат утре и в друг ден свидетелства за желанието им да постигнат споразумение. Считам, че трябва да следваме стратегия. Но коя, госпожи и господа? Считам, че трябва да следваме стратегия, чрез която да се опитаме да установим тристранно сътрудничество между САЩ, Китай и Европа.

Ако през следващите два дни тези три страни постигнат първоначално споразумение, ще имаме сериозна основа, върху която да убедим другите — Индия, Бразилия и останалите държави — да се присъединят към усилията. Затова призовавам за инициативен подход. Най-важното е да се стремим към този тристранен съюз, който е необходим за постигане на споразумение, и да предложим от началото намаляване на емисиите с 30%. В това предложение трябва да бъде показано чувство за цел.

По мое мнение трябва да се оставим да бъдем водени в тази заключителна фаза на преговорите в Копенхаген от Хегел, който казва, че не невъзможното докарва човек до отчаяние, а онова, което е било възможно, но не е било постигнато. Считам, че с настоятелността на шведското председателство ще постигнем успех на срещата на върха в Копенхаген.

Rebecca Harms, *от името на групата Verts/ALE*. — (DE) Г-н председател, г-н Барозу, г-н Райнфелд, след като прекарах четири дни в Копенхаген за мен е изключително трудно да слушам думите „водещата роля на Европейския съюз“. Лидерството — а това научих още в детската градина — се постига главно чрез даване на добър пример. Сега искам да Ви попитам, г-н Райнфелд и г-н Барозу, дали действително считате, че със стратегия, основана на лъжи, самозаблуда и мащабна международна заблуда, можем да постигнем водеща роля в международен процес като този в Копенхаген.

Вие следва да знаете, г-н Райнфелд — а г-н Барозу със сигурност знае това, защото той взема участие достатъчно дълго — че целта от два градуса е „невъзможна мисия“, ако европейците държат на предложенията, които досега са представили. Целта за намаляване е неадекватна. Същевременно ние, европейците, сме отворили всички задни врати с цел да избегнем политика за намаляване на емисиите у дома. Вече няма ограничения за компенсиране. Горещият въздух се е превърнал в специалитет на деня не само за Полша, но и за Швеция. Включването на горите, което по-специално Вие и Вашето правителство подкрепяхте, г-н Райнфелд, е още един принос на Европа за избягване на действаща политика за намаляване на емисиите.

От мнозина експерти в Копенхаген е преценено, че това, което Вие самите сте предложили като най-доброто, което можем да направим, няма да доведе до намаляване на емисиите в Европа до 2020 г., а до увеличаването им. Затова, г-н Райнфелд, моля обяснете как ще постигнем целта от два градуса, ако се придържате към предложеното досега.

За да влоши нещата още повече, един германски вестник („Financial Times“) обяви днес, че сте се отказали от целта от 30% до 2020 г. и сега искате да я предложите до 2025 г. Ако наистина искате да подкрепите този процес, моля Ви като нещо неотложно да оттеглите публикуваното днес във вестника като позиция на Европа.

Ще кажа едно последно нещо, за да завърша. Ще има хиляди официални наблюдатели пред вратите на центъра Белла през следващите няколко дни — въпреки че са акредитирани за конференцията. Това са хора, които са работили изключително упорито за политиката по отношение на климата от години, някои от тях от десетилетия. Моля Ви да гарантирате, че тъй като тези хора вече няма да могат да участват, да не свършат затворени в клетки или да трябва да седят с часове на замръзналата земя със завързани ръце.

В Копенхаген могат да бъдат загубени много водещи роли. Но начинът, по който принципите на правовата държава в ЕС са представени тук — изобщо не ме е грижа за разрушителните тълпи — и несъразмерното отношение към мирните демонстранти — Сесилия Малмстрьом е експерт по право — също е нещо, което наистина трябва да обясните в Копенхаген.

Michał Tomasz Kamiński, *от името на групата ECR*. — (PL) Г-н председател, жалко, че говорихте за спазване на времето точно преди моето изказване. Ще се опитам да спазя ограничението за време.

Г-н Райнфелд, Вие, естествено заслужавате нашите благодарности. Както беше казано, шведското председателство се проведе в труден период на преход и бурни времена, свързан с приемането на Договора от Лисабон. Това вече е зад нас, но председателството се проведе и във време на икономическа криза. Искам да започна изказването си, което няма да е изцяло похвално, като Ви благодаря за това, че шведското председателство избегна изкушението на популизма, на което толкова лесно можеше да се поддаде в тези трудни времена на криза.

Г-н Райнфелд, Вие доказахте, че няма лесни отговори на трудни въпроси. Шведското председателство показва, че по време на криза Европейският съюз може да търси добри и непопулистки решения, които могат да помогнат не само на Европа, но и на целия свят да излезе от това трудно положение. Искам да Ви благодаря съвсем искрено за тази трудна работа, за уважението към държавите-членки и за уважението, което показахте към Европейския парламент. Беше трудно време и считам, че Вие издържахте изпита тук. Вие ще успеете да завършите своята мисия за две седмици напълно удовлетворително.

Считам, че не без основание във Вашето изказване не споменахте външната политика. За съжаление, аз съм принуден да изразя няколко критични мисли. Считам, че в областта на външната политика, по-специално в две области, шведското председателство и последните шест месеца не могат да се считат за успешни.

Първо, това, което според мен беше една абсолютно излишна криза, свързана със злощастната статия за израелски войници в шведски вестник, и цялото излишно влошаване на отношенията между шведското председателство и Израел, хвърли сянка върху последните шест месеца. Искам да кажа, че беше погрешно, че председателството не осъди категорично статията в шведския вестник. Аз и цялата моя група считаме, че израелските войници защитават не само Израел, но и цялата наша цивилизация. Мисля, че през последните шест месеца липсва категорична подкрепа за нашия главен съюзник в Близкия изток, Израел. Доказателство за това е резултатът от последния Европейски съвет относно Близкия изток, който, независимо че по мое мнение е по-добър от това, което беше предложено, не ни дава водеща роля в Близкия изток. Европейският съюз трябва да бъде водещ в мирния процес и трябва да бъде главната сила, която се стреми към мир в Близкия изток. Ако искаме да играем тази роля, трябва да превъзмогнем собствените си различия. Не можем да възприемем едностранни пропалестински позиции. Последните шест месеца от външната ни политика, за съжаление, не сложиха край на това.

Говорихме за това вчера по време на разискването за Грузия. Считам, че надиганият се руски империализъм е един от най-сериозните проблеми на Европейския съюз. Той е опасен не само за съседите на Русия, но и за целия Европейски съюз. Независимо от това искам да Ви благодаря, г-н Райнфелд, за Вашето лидерство и за шведското лидерство на Европейския съюз. Ролята на Парламента е да привлече вниманието към онова, което не винаги според нас е най-доброто. Считам, че като се вземе всичко предвид, въпреки негативния коментар, който направих, шведското председателство беше положително.

(Ораторът се съгласява да отговори на въпрос, зададен чрез вдигане на синя карта, съгласно член 149, параграф 8)

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Искам да попитам г-н Kamiński дали счита действията, извършени от израелските войници в Газа, за част от борбата за човешката цивилизация. Именно Вие сте предубеден, защото всеки, който иска мир в този регион, трябва преди всичко да подкрепи, в съответствие с резолюциите на ООН, правото на палестинците на независима държава. Точно Вие несправедливо искате обяснение от Швеция за позицията, която е възприела.

Michał Tomasz Kamiński, *от името на групата ECR.* – (PL) Считам, че Израел е единствената демокрация в Близкия изток. Държавата Израел е блестящ пример за държавите в Близкия изток в областта на демокрацията. Войната, разбира се, е трудно нещо, което винаги води до болезнени последици. Ето защо ние сме за мир. Моето мнение е, че нашата роля е да подкрепим мирния процес в Близкия изток и да се противопоставим решително на тероризма.

Lothar Bisky, *от името на групата GUE/NGL.* – (DE) Г-н председател, колегата, г-жа Svensson, ще говори по темата за шведското председателство. Искам да насоча вниманието върху две точки от заключенията на първата среща на върха след влизането в сила на Договора от Лисабон. Първо, съжалявам за факта, че Европейският съвет не предаде никакво ясно послание по отношение на бъдещата стратегия на ЕС. Напротив, той застана редом със старата Комисия, която искаше да се придържа към основните принципи на провалилата се Лисабонска стратегия.

Но въпреки че беше признато, че е необходим нов политически подход, къде е той? Не съм го виждал. С новата Комисия, новия Парламент и председателя на Европейския съвет обаче ще има нова възможност да се започне

изцяло ново разискване. Разбира се, съществува и новият Договор и все още нереализираната възможност за гражданска инициатива.

Нашата отправна точка е ясна: наш приоритет над всички други, по-специално над интересите към печалба, трябва да останат социалните и екологичните грижи на хората. Това трябва да стане новият основен принцип на стратегиите и законодателството на Европейския съюз, като само тогава хората ще възприемат ЕС като представляващ прогреса в дългосрочна перспектива.

Втората ми точка е, че ние, левицата в Европейския парламент, приветстваме факта, че Съветът най-после изпълнява искането за данък върху трансфера на капитали. По време на разискването вчера с удоволствие чухме, че г-н Барозу обеща новата Комисия под негово ръководство да внесе съответните предложения в близко бъдеще. Ще продължаваме да повдигаме въпроса и оставаме на мнение, че Европейският съюз може и трябва да направи първата крачка в случаи на съмнение. Изчакването някой на глобално равнище да ни отнеме тази роля не е нещо, което можем да продължим да правим.

Mario Borghezio, от името на групата EFD. — (IT) Г-н председател, госпожи и господа, по темата за финансовата криза определено не може да се спори, че шведското председателство се държи логично и зае далновидна и ясна позиция.

Защо не Ви стигна смелостта да посочите имената и фамилиите на онези, които са отговорни за финансовата криза, да посочите ясни мерки за подрязване крилата на спекулата или да кажете на гражданите на Европа, че нашите банки и нашите финансови институции продължават да предлагат много от финансовите продукти, които са предмет на спекула, и замърсяват пазара ни?

Защо не предложихте категоричен жест на подкрепа за реалната икономика, която е представена преди всичко от архипелага от малки и средни предприятия, от света на производството, от здравословния свят на нашата европейска икономика, на която, повтарям, винаги ще бъде необходимо да се предоставят сигнали за насърчение и истинска подкрепа?

Може би най-значимото предизвикателство, пред което шведското председателство трябваше да се изправи, е във връзка със свободата, сигурността и правосъдието, а това се отнася и до реализирането на Програмата от Стокхолм. Какъв извод може да се направи от това? Считам, че председателството не предприе съществени действия срещу незаконната имиграция и че действията, които предприе, бяха изключително неефективни. Председателството не беше активно в противопоставянето срещу незаконната имиграция дори по отношение на интеграционните проекти и справянето с проблема с бежанците.

Изглежда, че Европа се е изразила слабо не само в общи линии по отношение на външната политика — и аз съм напълно съгласен с онези, които протестираха срещу това — но и по тази конкретна тема. На Европа очевидно ѝ липсва власт по такава ключова тема като имиграцията (както и да го погледнете) независимо дали от гледната точка на хора като мен, които са загрижени за незаконната имиграция, или от гледната точка на онези, които са по-загрижени за реализирането на интеграционни политики.

Имаме големи надежди, че новото испанско председателство ще реализира идеите, които вече бяха представени в някои важни изявления, според които Европа не бива да мисли за имиграцията като проблем, който засяга изключително държавите, граничещи със Средиземно море.

Това очевидно е проблем, който засяга цяла Европа, но има една точка, по която правителството на моята страна изрази ясно искане, което въпреки това беше игнорирано. То предложи да бъде приета сериозна общеевропейска стратегия за борба с наследството на организираната престъпност; стратегия, която даде изключителни резултати в Италия. Това наследство присъства в цяла Европа: мафията, организирани мафии завладяха цяла Европа, проникнаха в реалната икономика, и по-специално във финансовата икономика.

Все още очакваме ясен сигнал, че ще видим въвеждането на европейска правна система против този тип организирана престъпност, която е толкова мощна в няколко държави — ако не и във всички държави от Европейския съюз. Тъй като този тип престъпност може да действа твърде свободно, тя се възползва от нашите свободи и се придвижва както ѝ е удобно между финансовите пазари, данъчните убежища и пазарите на недвижими имоти и други активи. Именно по тази точка ни беше необходима много по-голяма яснота, много по-ясно очертана линия на действие от страна на шведското председателство. Ние открито обвиняваме шведското председателство.

И така стигаме до изявленията на определени представители на председателството по друг важен и символичен въпрос — този за швейцарския референдум за минаретата. Шведското външно министерство отговори „не“ на изграждането на минарета като „израз на предразсъдък“. То отиде дори по-далеч, като заяви, че решението

на Берн да проведе референдум по такъв въпрос е доста спорно. Ето че имаме въпрос, който е извън обхвата на референдума, и това е въпросът дали да се провежда референдум или не.

Как могат законодателите на Европейския съюз да се позволят да упрекват малка държава, която винаги е била демократична още от Средновековието? Наистина ли ние, робите на бюрокрацията, избрана от никого, трябва да учим швейцарския народ на демокрация? Трябва ли да сме тези, които им отричат правото да провеждат референдум по важен въпрос, по който всеки има право на собствено мнение?

Напротив, Европейският съюз трябва да се поучи от швейцарската демокрация как да подхожда към най-чувствителните проблеми, като даде глас на народа, на народа, на народа, а не на бюрокрациите, лобистите и банките на тази европейска суперсила, която винаги взема решения за живота на гражданите, без да се консултира с тях.

Barry Madlener (NI). – (SV) Г-н председател, доволен съм, че слабото, малопушно шведско председателство свърши.

(NL) Благодарни сме, че нерешителното шведско председателство свърши, тъй като от Швеция не дойдоха много добри неща. Нямаше категорична позиция спрямо Турция, която продължава незаконно да окупира Кипър. Швеция изостави Израел в критичен момент, като предложението ѝ да бъде разделен Йерусалим илюстрира наивността ѝ по отношение на осъдителната, варварска идеология, каквато е исляма. Швеция би постъпила по-добре да подкрепи категорично провеждането на европейски референдуми във всички държави-членки, както направи Швейцария за забраната на минаретата. Това е, което европейската общественост иска.

Пътуващият цирк между Брюксел и Страсбург дори не го включи в дневния ред, г-н Райнфелд. Поискахме го от Вас, но очевидно Вие не посмяхте да го изпълните, несъмнено уплашени от Франция. След това отивате да пилеете пари за политика за климата в Копенхаген, въпреки че изменението на климата не е научен факт.

Нидерландия плаща голяма сума пари. Нейната нетна вноска на глава от населението е два до три пъти по-голяма от тази на други богати държави. Това положение трябва да бъде коригирано колкото е възможно по-скоро. Надяваме се, че следващото председателство ще покаже повече смелост.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – (EN) Г-н председател, забелязах, че дадохте почти една минута повече време за изказване на някои от нашите колеги. Искам да Ви напомня, че ние, от малките държави, като новоизбрани членове на Парламента имаме само по една строго ограничена минута за процедура с вдигане на ръка и това време ни е отнето от възможността да изразим нашите виждания. Моля, уважавайте ни и нас.

Фредрик Райнфелд, действащ председател на Съвета. – (EN) Г-н председател, искам да направя две кратки забележки. Първо, благодаря на членовете на Парламента за любезните им думи — а също и за другите изказвания, но главно за любезните думи и коментари. Вече имаме нов Европейски съюз, основаващ се на Договора от Лисабон, и мога да кажа, тъй като участвах в ротационното председателство, че за да работи тази Европа в бъдеще, тя ще представлява комбинация от поемане на отговорност от страна на държавите-членки, Комисията и Парламента. Ще бъде много трудно, без да се поема пълна отговорност от тези три страни, работата да върви, както трябва.

Само малък коментар по опитите да се съгласуват 27 държави-членки. Това отнема време, но без това стигаме до ситуация, в която Европейският съюз се управлява само от неколцина или от някой друг. Отделихме това време. Знам колко време е необходимо, за да се извърши това съгласуване, и мисля, че ще бъде очевидно и за Херман ван Ромпой, а също така и за продължаващото ротационно председателство.

Вторият ми коментар е относно Копенхаген. Често чувам това: Европа не е поела водещата роля, а в моята страна опозицията казва, че Швеция не е поела водещата роля: това е желанието да се самобичуваме. Тогава покажете ми кой е поел водещата роля. Искам да знам това, защото би било идеално да се види този лидер и да се следват инициативите му. Все още не съм го видял. Ние се ангажираме с намаления, юридически обосновани, внесени отпреди, с конкретно финансиране, което не съм виждал от други части на развиващия се свят.

Също така, когато става въпрос за Копенхаген, считам, че е много важно да не се забравя, че е необходимо да запазим целта от 2°C. Не съм сигурен дали ще успеем да я постигнем. Зная, че Европа е изпълнила своята част и е готова да премине към 30%, но не можем да решим проблема сами. Представяваме само 13% от световните емисии. Ако трябва да се даде световен отговор, той трябва да бъде световна реакция, а тогава е необходимо и други с големи емисии да поемат по-големи ангажименти.

Няколко думи за Швеция, тъй като беше спомената. Считам, че е много важно след поемането на такива ангажменти — независимо дали става въпрос за Киото или сега за споразумение в Копенхаген — да си отидем вкъщи и да си свършим работата. Актуализирахме едва вчера намаляването на емисиите, което не беше направено в Швеция от 1990 г. Сега сме стигнали до -12%. Следим как се спазва това в международен аспект, как се представя. Винаги можем да кажем, че този начин е неправилен за действия, но това е световното споразумение, с което разполага света. Във връзка с него сме представили съответните цифри.

Разбира се, тревожно е, че някои държави вървят в противоположна посока. Те биват критикувани за това. Така че не е просто въпрос да се сключи сделка: става въпрос и за извършване на промени във вашата икономика като използвате търговията с емисии и други средства за реализирането на промяната. Това също така е и една област, в която можете да видите много европейски държави, действащи по начин, който не се среща в други части на света.

Жозе Мануел Барозу, председател на Комисията. – (EN) Г-н председател, само две забележки: първата, относно Копенхаген, а другата за успешното шведско председателство. Преди всичко, по отношение на Копенхаген, аз също съм много изненадан да видя много европейски колеги със самооборваща се реторика. Всъщност, ако има област, в която можем да се гордеем с лидерската роля на Европейския съюз, тя е свързана именно с изменението на климата. Покажете ми един важен участник или група държави, които са се ангажирали до такава степен, доколкото сме се ангажирали ние.

Както казах преди, някои обявиха намеренията си чрез изявления в пресата. Европейският съюз обяви намеренията си чрез законодателство, което вече е задължително: законодателство, което произлиза от Европейската комисия, която получи подкрепата на Европейския съвет и Парламента, и — едностранно и безусловно — Европейският съюз вече определи намаляване на парниковите газове на 20% до 2020 г. Никой друг участник не е направил нещо подобно досега. Така че нека поискаме другите да направят нещо подобно на нашите усилия.

(Ръкопляскания)

Достатъчно ли е това за достигане на целта за 2°C? Не, не е достатъчно. Ето защо казваме на другите, че можем да преговаряме помежду си. Политици и дипломати могат да преговарят, но не можем да преговаряме с науката, не можем да преговаряме с физиката. Затова нека да постигнем глобална сделка, която ни позволява да сключим споразумение, сравнимо с онова, което ни казва науката. Това не може да бъде направено само от Европа, защото Европа е отговорна за около 14% от световните емисии, а тенденцията е да ги намалява по съответни показатели. Така че дори Европа утре да спре напълно своите емисии на парникови газове, тя няма да реши проблема.

Затова ни е необходимо да се присъединят американците, необходими са ни китайците, необходими са ни индийците. През тези шест месеца заедно с министър-председателя Райнфелд разговаряхме с Обама; разговаряхме с Ну и Вен; разговаряхме със Singh; разговаряхме с Медведев; разговаряхме с Lula. И мога да кажа, че на всички тези срещи бяхме онези, които искаха от тях да излязат с по-ангажиращи предложения.

Това е, което правим сега в Копенхаген — да не забравяме — защото понякога хората забравят — че това не е игра само между тези участници, но и с развиващите се страни: най-бедните, най-уязвимите, африканските държави. Разговаряхме и с Мелес Зенави от Етиопия и други. Ето защо Европейският съюз пръв сложи някакви пари на масата.

Затова нека бъдем честни един към друг. Винаги можем да имаме повече амбиции. Европейският съюз е показвал амбициите си. Но нека поискаме повече амбиции и от другите, защото само с такива амбиции можем да постигнем сделка, съвместима с нашите амбиции. Това е световен проблем и ни е необходимо световно решение.

И накрая, позволете ми да кажа няколко думи на министър-председателя Райнфелд и шведското председателство. Това е последния път, когато ще имаме председател на Европейския съвет само за шест месеца, така че това беше края на многогодишна работа на Европейския съюз. Искам да кажа — и аз го казвах на председателя Райнфелд през тези шест месеца — че той беше 11-ия председател на Европейския съвет, с когото съм работил, така че наистина приветствам факта, че вече ще имаме постоянен председател на Европейския съвет.

Но искам да кажа на министър-председателя Райнфелд, че той беше 11-ият поред, работещ с Комисията, но със сигурност заслужава място на подиума като едно от най-добрите председателства, които сме имали през този период на Европейския съюз. Благодаря за всичко, което Вие и шведското председателство правихте през тези шест месеца.

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (EN) Г-н председател, прозрачността спрямо Парламента много често става обект на внимание сега, когато Договорът от Лисабон е в сила. Има ли ново предложение на Европейския съвет за Копенхаген с цел от 30% — по-висока от целта от 20% — за 2025 г.? В Копенхаген се разпространява недискретен документ и искам пояснение веднага въз основа на контактите с Комисията дали това е истинската стратегия на Съвета. Моля, кажете ни истината.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Г-н председател, колебая се дали да го изразя по такъв начин, защото не звучи много скромно за швед, но мисля, че е справедливо да се каже, че Европейският съюз и Европа няма да са същите след това председателство. Това е различен Европейски съюз — по-силен и по-добър Съюз — по ред причини, някои от които, като швед, съм много горд да спомена.

Преди всичко Договорът, който вече е в сила, променя институционалния баланс на Съюза, но и го прави по-способен да постигне нашите политически цели. Искам да изтъкна факта, че започнахме процеса на разширяване със споразумението между Словения и Хърватия, което е важно за Хърватия, но също и с перспективата за Западните Балкани и техния продължаващ бъдещ процес на разширяване. Това е една от силните страни на Европейския съюз, но също и възможност за всички нас.

Считам, че е важно също да бъде изтъкнат фактът, че по време на председателството и в момента, в който сме тук, Европейският съюз за пръв път е световна водеща фигура във връзка с един от най-важните международни въпроси, пред които се е изправяло човечеството. Това е ново и носи големи отговорности за бъдещето, защото е очевидно, че каквото и да бъде постигнато в Копенхаген, Европейският съюз е играл фундаментална и решаваща роля при определянето на дневния ред за нещата, които трябва да постигнем. Колкото и да успеем, работата няма да бъде завършена, но това подчертава големите отговорности на Европейския съюз.

Пред нас е и икономическото възстановяване със строги правила за въвеждане на ред в обществените финанси и за възпрепятстване на протекционизма. Аз съм швед, така че може би съм малко субективен по въпроса, но считам, че всички имаме причина да се гордеем с това, което сме постигнали за този период. Но колкото и да сме скромни трябва също така да помним, че тези постижения ни възлагат и голяма отговорност за бъдещето.

ПОД ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО НА: г-н PITTELLA

Заместник-председател

Åsa Westlund (S&D). – (SV) Г-н председател, искам да започна като кажа, че председателството оправда големите надежди, които му се възлагаха като на ефективна дипломатическа машина. Това се оценява високо, особено с оглед на хаоса, който понякога преобладаваше по време на чешкото председателство. Заклучителните кръгове във връзка с Договора от Лисабон също бяха преминали по много положителен начин. Накрая, председателството успя и да представи новия постоянен председател на Европейския съвет и новия върховен представител на Съюза по въпросите на външните работи и политиката на сигурност.

За съжаление, неговото пряко политическо въздействие върху ежедневието на хората беше донякъде не толкова осезаемо. Наемните работници на Европа не получиха подкрепа за прекратяване на намаляването на заплатите след решението по делото Laval, нито пък видяха нови инициативи за справяне с безработицата и създаване на повече работни места.

Движението за опазване на околната среда е разочаровано от Швеция, затова че не подкрепи въпросите, свързани с околната среда. Всъщност Швеция направи крачка назад вместо да използва възможността да окаже натиск за по-предизвикателни цели в областта на околната среда и изменението на климата.

Обаче фактът, че Швеция няма по-значителна роля на конференцията за климата, която понастоящем се провежда в Копенхаген, по-вероятно се дължи на самия министър-председател Райнфелд, по партийно-политически причини, тъй като омаловажи очакванията от конференцията на ранен етап. Това беше обратно на стратегията за преговори на ЕС и разгневи значителен брой други европейски лидери. По-сериозното обаче е фактът, че това подкопа възможността да се стигне до добро споразумение във връзка с изменението на климата.

И накрая, искам да спомена Програмата от Стокхолм — едно от малкото неща, които ще продължат да живеят след приключването на шведското председателство. Като жител на Стокхолм, аз самата съм загрижена, че родният ми град може да започне да се възприема с политическа програма, която се основава по-скоро на крепостта Европа, а не на защита на правата на човека.

Ние, шведските социалдемократи, въпреки това сме доволни, че накрая изслушахте отчасти нашите искания и тези на Парламента да включите повече неща относно правата на жените и децата в програмата. Имаме

големи надежди, че г-жа Малмстрьом ще направи всичко по силите си, за да засили още повече тези елементи в нейната нова роля.

Silvana Koch-Mehrin (ALDE). – (DE) Г-н председател, г-н Барозу, г-н Райнфелд, Вашето спокойно и стабилно председателство беше успешно. Вие трябваше да решите трудни политически въпроси и като цяло се справихте добре. Хората, избрани от Вас за важните нови длъжности в ЕС, вече могат да ги определят без предубедени идеи, тъй като все още са до голяма степен непознати за повечето европейски граждани. И като странична реплика, ако мога така да кажа, най-доброто Ви решение седи влясно от вас.

Независимо от това, г-н Райнфелд, не мога да дам на Вашето председателство най-добра оценка. За това има две причини. Първо, Вие засилихте развитието към превръщане на Европейския съвет в един вид „свръхправителство“ на ЕС. Обхватът на неговата юрисдикция се увеличава от околна среда до финансова политика. Същевременно Вие затваряте вратата още по-плътно. Това не прилича на прозрачно разискване от представители на народа.

Втората причина е следната: фактът, че прокарахте СУИФТ през Съвета само часове преди влизането в сила на Договора от Лисабон показва явно пренебрегване на Европейския парламент и следователно липса на уважение към гражданите.

Въпреки това искам да Ви благодаря за последните шест месеца.

Carl Schlyter (Verts/ALE). – (SV) Г-н председател, шведското председателство функционира добре в практическо и институционално отношение. То беше като добре смазана, ефективна машина — но така и не включи на скорост. Какво стана със социалното законодателство? Работата по законите против дискриминацията е в застой. Предложението за въвеждане на евровинетка за спиране на емисиите от тежки товарни автомобили беше умишлено забавено, както и политиката по отношение на климата. По тези въпроси учените и Европейският парламент се показват като лидери — Съветът се провали.

Съветът осигури вратичка за горите, морския транспорт и въздухоплаването в преговорите за климата. Къде са парите за развиващите се страни — конкретните 30 млрд. евро, поискани от Парламента? Какво стана с целите за емисиите? Парламентът призова за намаления от 32-40%. Сега чуваме, че документите, по които работи Съветът, разводняват още повече нашите цели за емисиите. Политиката на Съвета по отношение на климата има толкова големи дупки, че може да се сравни само с рибарска мрежа за лов на китове.

Накрая, искам да спомена „Ватенфал“. Спрете делото „Ватенфал“. То пречи на работата ни във връзка с изменението на климата. Имате власт над това предприятие. Най-малкото трябва да се уверите, че „Ватенфал“ ще си гледа работата и ще престане да поставя под въпрос законодателството на Германия и на ЕС по отношение на околната среда.

Timothy Kirkhope (ECR). – (EN) Г-н председател, преди всичко искам да поздравя шведското правителство за неговото председателство на Съвета. То пое мандата с много тежък дневен ред и успя да постигне много, голяма част от което приветстваме.

Многократно съм говорил пред Парламента за необходимостта да се вдъхне нов живот на Лисабонската стратегия. Европейският съюз твърде дълго се стремеше към осъществяване на политическа и институционална реформа с такава енергия и решителност, каквито просто не можа да събере за икономическата реформа. И все пак нашата глобална позиция в областта на търговията, относителната ни икономическа тежест и международна конкурентоспособност са в опасност. Затова приветствам инициативата на Комисията „ЕС 2020“, вече одобрена и от Европейския съвет, и поздравявам по-специално г-н Барозу за неговата роля в това.

Бъдещият просперитет и благополучието на нашите граждани зависят от динамична икономика, способна да генерира работни места и благосъстояние, като освобождава творческата енергия на предприемачите и стимулира растежа на успешните предприятия. Част от това икономическо възстановяване ще бъде „озеленяването“ на нашите икономики и всички се надяваме, че едно споразумение в Копенхаген тази седмица ще очертае реалистична рамка за справяне с изменението на климата, като същевременно ще улесни икономическия растеж и развитието.

По отношение на приемането на Програмата от Стокхолм поддържа принципа, че държавите-членки на Съюза трябва да си сътрудничат повече, за да се борят с проблемите, свързани с имиграцията, трансграничната престъпност и тероризма. Но това са също така области, които засягат основата на националния суверенитет; а защитата на законите и гарантирането на сигурността и защитата на обществеността са сред най-важните задължения на демократичната държава. Затова трябва да балансираме необходимостта от съвместни действия със зачитането на правата на нашите държави-членки. Части от Програмата от Стокхолм просто не успяват

да постигнат необходимия баланс. Някои от предложенията просто ще централизират властта, ще доведат до излишни разходи и ще добавят още бюрокрация за много малко добавена стойност. Нашите приоритети трябва да са в посока на годност да се конкурираме, дерегулация, иновация и създаване на работни места. Хората на Европа заслужават нещо повече от това.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). – (SV) Г-н председател, аз също искам да дам най-високи оценки на шведското председателство за неговите организационни умения. Шведската национална администрация оправда очакванията на всички. За съжаление, не мога да бъда толкова положителна, когато става въпрос за моята политическа оценка.

Две области конкретно трябва да бъдат подложени на критика. Първо, въпросът за прозрачността и откритостта. Швеция обикновено се разглежда като даваща пример в тази област, но вместо това тя възприе пасивен подход — и това е особено сериозен въпрос, когато залогът е свободата на нашите граждани. Позволете ми да спомена в тази връзка Директивата за съхраняване на данни, пакетът за телекомуникационните компании и тайното Търговско споразумение за борба с фалшифицирането (АСТА). Имаше искания председателството да действа, за да предостави тези документи, което е възможно след изменението от 2001 г. към Регламента за прозрачността, според което обществеността има право на достъп до всички документи, свързани с продължаващи в момента международни преговори. Защо шведското председателство не действа по въпроса?

Втората област е изменението на климата и според мен начина, по който бедните страни биват измамани от нашето използване на средства за помощ за смекчаване на най-лошите вреди, за които богатият свят е бил и е все още отговорен. Това става въпреки факта, че Конвенцията по изменение на климата, Планът за действие от Бали и Протоколът от Киото заявяват, че финансирането на мерки в областта на климата трябва да бъде ново финансиране. И отново най-уязвимите трябва да плащат сметката за действията на богатите държави. Онези, които нямат чиста вода, заплашените от малария, страдащите от ХИВ и, преди всичко, най-бедните жени и деца на света трябва сега да платят цената. Тази политика е срамен начин на отношение към по-бедните части на света.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Г-н председател, шведското председателство вече приключва — без големи бедствия, но според мен и без никакви изключителни успехи. При всички случаи амбициозната цел да бъде поставена икономическата криза под контрол не можа да бъде постигната. Вложихме милиарди в системата, от която печелят малцина, докато обществеността трябва да поеме рисковете и разходите. Неприемливо е трудно заработените пари на европейските данъкоплатци да се окажат в купа от премии на банковите управители.

Ако вече провеждаме среща на върха по въпросите на климата, според мен е необходимо, най-после, по-вярно отражение на разходите и известна честност в разискването за атомните реактори. Ако търсим решения за опазване на климата, трябва да сложим и край на измамата около сертификатите за емисии.

В случая с преговорите за СУИФТ шведското председателство според мен позволи донякъде да бъде под диктата на САЩ по отношение разкриването на банкови данни. В резултат от това и от Програмата от Стокхолм гражданите стават все по-лесни за манипулиране и по-прозрачни.

По отношение на Швеция Турция губи един застъпник за нейното присъединяване. Според мен е време да бъдат спрени преговорите за присъединяване и да се предложи на Турция привилегировано партньорство.

Werner Langen (PPE). – (DE) Г-н председател, преди всичко искам да кажа „благодаря“. Въпреки многото проблеми, шведското председателство на Съвета свърши чудесна работа. Швеция е средна по големина страна в Европейския съюз и трябва да разглеждаме това като нещо положително във всяко едно отношение. Искам да благодаря на Вас и на цялото Ваше правителство, г-н Райнфелд. С климата, кризата на финансовия пазар, Договора от Лисабон и новата Комисия Вие трябваше да се справяте с наистина трудни задачи и въпроси. Искам да изтъкна два от проблемите.

Първият е кризата на финансовия пазар. Фактът, че заедно с Комисията Швеция остана твърда по отношение на усилията за консолидиране на отделните държави-членки, е изключително положителен. Фактът, че не казахте „ние сега ще освободим Гърция от задълженията ѝ в еврозоната“ е нещо, което мога само да подкрепя с цялото си сърце.

Вторият е политиката по отношение на климата. Изслушахме критиките на комунистите и зелените. Те нямат никаква реална отговорност където и да е в Европа. Можем да осъществяваме политика по отношение на климата в стила на Китай или САЩ, като отправяме големи възвания, но не постигаме никакви резултати. Европа е постигнала резултати. Отхвърлям претенцията, че „Грийнпийс“ е мерило за политиката на Европа

по отношение на климата. Трябва да бъдем реалисти. Тук също шведското председателство изненадващо постигна много добри резултати през своя мандат заедно с Комисията. Искам да изразя искрената си благодарност и за това.

Що се отнася до темата за Договора от Лисабон: г-н Schulz не е тук в момента. Той каза, че Комисията се влияе от това, че е съставена от заместник-ръководители на европейски партии. Мога само да се изненадам, че председател на политическа група иска да създаде проблем от политическите ангажменти на отделните членове на Комисията. Какъв е смисълът? Мога само да отхвърля този аргумент.

Накрая, искам да Ви насърча — както направих, когато започнахте мандата — най-после да се присъедините към еврото. Мога ли да кажа „Швеция *ante portas*“, г-н Райнфелд?

Adrian Severin (S&D). – (EN) Г-н председател, което си е право, считам, че шведското председателство може да бъде доволно от постиженията си, и считам, че Швеция може да се гордее с резултатите от шведското председателство. Обаче, както винаги при краткосрочните председателства, когато са добри, ни оставят с горчивото усещане за някак си недовършена работа.

Затова считам, че най-важният въпрос сега е: как и какво можем още да изградим върху постигнатото от шведското председателство? Първото нещо е приложението на Договора от Лисабон. Един договор никога не е достатъчен за решаване на проблем. Винаги е необходима политическа воля, за да го подсили по подходящ начин, но в този случай считам, че ни е необходимо дори повече от воля. Необходими са ни смелост и въображение — въображение, за да запълним празнините или да разясним неяснотите на договора. Затова се надявам, че като започне с натрупания от него опит, шведското председателство ще остане ангажирано с подкрепа за изграждането на новата институция, създадена от Договора от Лисабон, а именно постоянния — или дългосрочен — председател на Европейския съвет и длъжността на върховен представител към Европейската служба за външна дейност.

Един от приоритетите на шведското председателство беше, разбира се, управлението на икономическата и финансова криза. Това беше много важно. На този фон бяха наблюдавани две явления, които считам, че са много опасни: първо, изкушението на националния протекционизъм и егоизъм, и второ, икономическите и социални неравенства между държавите-членки и липсата на икономическо, социално и териториално сближаване с Европейския съюз.

Трябва ли да поставяме под въпрос мъдростта на разширяването? Разбира се, че не. Тези неравенства са съществували и преди, а взаимозависимостта е валидна не само в Съюза, но и глобално. Затова неравенствата бяха в състояние да подкопаят или да застрашат стабилността на целия континент и на Съюза. Затова считам, че разширяването направи възможно новите държави-членки да се справят по-добре с неравенствата вътре в Съюза в полза на всички държави-членки на Съюза.

Но изводът е следният, и с това ще завърша. Считам, че следващата стъпка е да провеждаме по-смели и по-съществени политики за териториално, икономическо и социално сближаване в Европа — и не по-малко подобни политики — наред със смели реформи, финансови и икономически реформи, които ще ни позволят да не повтаряме кризата, и с политики за възстановяване след кризата. В този контекст последното изявление на Комисията относно икономическата подкрепа за източните държави, както и готовността, изразена от г-н Барозу, да разисква стратегията за 2020 г., трябва да бъдат похвалени.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Г-н председател, аз също искам да изразя моята благодарност към действащото шведско председателство на Европейския съвет, но остава един проблем. В четвъртък Европейският съвет взе решение да предостави 7,2 млрд. евро за финансиране на частичното адаптиране на развиващите се страни към изменението на климата, и толкова по-добре.

От моя гледна точка тази сума трябва да бъде в добавка към помощта за развитие, която Европейският съюз обеща да увеличи на 0,7% от brutния национален доход до 2015 г. Защо? Да предположим, че 7,2 млрд. евро идват от пакета, който вече е разпределен като официална помощ за развитие; тази сума няма да бъде достатъчна за финансиране на Целите на хилядолетието за развитие. Така ще стане вземаме, за да дадем.

Очакваме пояснение от Европейския съвет и Комисията по въпроса. Всяка неяснота около допълнителния характер на сумата, обявена от Европейския съвет от 10 и 11 декември, би подкопала доверието към Европейския съюз на конференцията в Копенхаген, която без колебание можем да опишем като решаваща за бъдещето на човечеството.

(Ръкопляскания)

Ian Hughton (Verts/ALE). – (EN) Г-н председател, представлявам частта на Европейския свободен алианс от моята група, която включва партиите за независимост на Уелс, Фландрия, Каталония и Шотландия. Стремим се към статут на независимост, за да могат нашите нации да допринасят към заседанията на Европейския съвет и световните събития като конференцията в Копенхаген по изменението на климата.

Правителството и парламентът на Шотландия приеха най-амбициозния закон относно изменението на климата в света с цели за намаляване на емисиите от 42% до 2020 г. и 80% до 2050 г. Това са цели, които възнамеряваме да постигнем, и въпреки това правителството на Обединеното кралство отказа едно разумно искане шотландски министър да бъде включен в официалната част в Копенхаген. Такова поведение само подчертава факта, че единствено чрез независимост — нормален статут на независимост — Шотландия може да допринесе към международната общност, и се надявам, че много скоро Европейският съвет ще обсъжда вътрешно разширяване на Европейския съюз, на първо място с Шотландия.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Г-н председател, необходима ни е революция в демокрацията. Фактът, че се възхищавам на толкова много шведски традиции, ме накара да се чувствам още по-разочарован от общата равностойност на дейността им. За съжаление, това не беше председателство на народа, а по-скоро председателство на Съвета, а също така и председателство на големите инвеститори, по-скоро в стила на г-жа Валстрьом, отколкото на г-жа Малмстрьом.

Г-жо Малмстрьом, помня Ви много добре от времето, когато бяхте член на Парламента. По време на това председателство бяхте съвсем различен човек. Силно се надявам, че когато се върнете, ще продължите от там, до където бяхте стигнали, а именно като вдъхновена от парламентарната система. Защо приехте СУИФТ на такъв късен етап? Защо сега имаме нещо като изпълнителен съвет на равнище ЕС — и това е една от целите на шведите измежду всички хора, известни със своята прозрачност? Моля, използвайте бъдещето си, за да се върнете към корените си.

János Áder (PPE). – (HU) Г-н председател, госпожи и господа, по време на последните два и половина часа на разискването се каза доста много за Копенхаген и преговорите в Копенхаген. Трябва да кажа, че в това отношение шведското председателство не беше съвсем успешно, тъй като в Копенхаген няма представена обща позиция на Европейския съюз. Това не е непременно по вина на шведското председателство, а по-скоро на Европейската комисия. Какво става и защо няма обща позиция? Няма обща позиция по поне два въпроса. Единият от тези въпроси е дали квотите за въглероден диоксид могат да бъдат прехвърляни след 2012 г. и дали могат също да се продават.

Европейската комисия критикува тази позиция по неразбираем, недалновиден и тесногърд начин. Унгария, Полша, Румъния и други бивши социалистически държави изпълниха своите ангажменти от Киото. Всъщност не само ги изпълниха, но дори ги преизпълниха. Имаме право да продаваме излишните квоти. Комисията обаче още иска да ни отнеме това. С други думи, искат да накажат изпълнението на договора, демонстрирано и от Унгария. Други не успяха да изпълнят ангажиментите си, дори увеличиха вредните си емисии, но никой не иска да ги наказва. След това как можем да очакваме от подписалите да спазват едно ново споразумение, т.е. ако ще има продължение на Киото в Копенхаген?

Призовавам настоятелно Европейската комисия и, ако той беше тук, бих призовал настоятелно председателя Барозу да промени тесногърдното си отношение, което показва досега, и да заеме позиция, която съответства на действащия понастоящем Протокол от Киото. Искам също така да привлека вниманието Ви към един факт, който не бива да забравяме, а именно, че без новите държави-членки ЕС-15 не би бил в състояние да изпълни ангажимента си за намаляване на емисиите с 8%. Всъщност в такъв случай Европейският съюз би имал много по-лоша и по-слаба позиция за преговори в Копенхаген.

Catherine Trautmann (S&D). – (FR) Г-да председатели, г-н министър, шведското председателство имаше моменти, които можем да опишем като исторически: влизането в сила на Договора от Лисабон, назначенията на първия председател на Европейския съвет и на върховния представител, но също така и конференцията по изменение на климата и назначаването на нова Комисия, както и — позволете ми тази кратка препратка — пакетът за телекомуникационните компании.

Тези събития породиха надежда. Като се вземе предвид всичко обаче, остават един или два разнородни резултата. Първо, нашият Парламент, след като се е ангажирал с въвеждането на европейски надзор на финансовите пазари, приветства предложенията, направени от групата мъдреци на г-н de Larosière, като решаваща стъпка. Заключениета на Съвета на Екофин от 2 декември обаче са доста под реалистичното ниво на амбицията.

Тук искам да спомена, че Парламентът със сигурност ще възстанови известен баланс в представените пред него предложения, за да направи финансовите пазари по-силни. Същото важи и за финансовите ангажменти, поети към държавите от юга, за да им се помогне в борбата с изменението на климата. Въпреки че в Копенхаген бедните държави изискват реални ангажменти по отношение на дългосрочното финансиране, Съветът успя да обещае само 7,2 млрд. евро за три години. Наистина, това е само първата крачка, но тя не отговаря на изискванията, още повече че част от това идва от начинание за реструктуриране.

И накрая, във финансовата област приветстваме желанието да се наложат правила и да се действа принудително по отношение и на надзора, и на данъчното облагане. Отбелязвам по-конкретно в заключенията на Съвета позоваването на световно облагане на финансовите трансакции. Това е нещо, за което ние, социалистите, се надявахме и молихме повече от 10 години. Има още работа за вършене. Търсенето на нови финансови ресурси за подкрепа на заетостта, солидарността в и извън Европа и финансиране на борбата срещу изменението на климата са основни предизвикателства. Тъй като скоро ще бъде Коледа, приканвам Съвета да ни даде решение за собствени ресурси в идните години.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Г-н председател, доста странно е да се чуят някои от роптаещите — включително някои от моите колеги шведи — да критикуват шведското председателство. С какво сравнява Carl Schlyter председателството? С Чешката република или с някое друго голямо председателство?

Нито пък някой може да очаква добри оценки от г-н Borghezio. Всъщност получаването на лоша оценка от г-н Borghezio е добър резултат.

Направено е много. Договорът от Лисабон влезе в сила. Двете най-високи длъжности в ЕС са заети. Редица важни предложения бяха прокарани с много трудности: Програмата от Стокхолм, бъдещият финансов надзор и особено телекомуникационният пакет. Срещата на върха по въпросите на климата в Копенхаген също може да се придвижи в правилна посока, ако ние в Европейския парламент го искаме.

Откъм страната на минусите ще спомена неуспеха в реализирането на мобилността на пациентите. Това означава продължаваща правна несигурност и излишни страдания за хората, очакващи лечение.

Като цяло обаче заслугата е на министър-председателя Райнфелд, на г-жа Малмстрьом, министъра по европейските въпроси и на всички останали членове на екипа на председателството. Всички Вие заслужавате Честита Нова година!

Judith Sargentini (Verts/ALE). – (NL) Г-н председател, г-н Райнфелд, има една сериозно петно върху Вашето председателство и това е решението във връзка със СУИФТ. Договорът от Лисабон влезе в сила на 1 декември, а на 30 ноември Вие и Вашите колеги държавни и правителствени ръководители избързахте със споразумение, с което давате наша банкова информация на САЩ. Ако това е индикация за бъдещото развитие на Програмата от Стокхолм — програма, предназначена да гарантира нашите граждански права, сигурност и свобода — то впечатлението ми е, че реализирането ѝ наистина наклонява везните и заплашва свободата и гражданските права.

Това е петно върху Вашето председателство. Мисля също така, че то петни влизането в сила на Договора от Лисабон, който дава на Европейския парламент повече права. Ще съм доволна на Вашето уверение, че в бъдеще ще покажете повече уважение към гражданските права, гражданите и Парламента.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Г-н председател, искаме да оценим резултатите от шведското председателство ретроспективно, в перспектива от 10-20 години. Най-важното събитие, което ще се споменава, ще бъде влизането в сила на Договора от Лисабон. Този Договор създава правната рамка за свръхдържава, в която животът на 500 милиона души се контролира от централна точка, като националните държави отмират. Пътят, който ни води към това, беше антидемократичен. Три референдума отхвърлиха концепцията, докато наложеният втори ирландски референдум и придобиването на подписа на Вацлав Клаус не създадоха възможност за осъществяването ѝ. По-голямата част от населението на Европа отхвърли тази концепция и иска да се придържа към националната държава. Ето защо съм убеден, че историята ще представи този период като осуетен опит за създаване на империя.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Г-н председател, г-н действащ председател на Съвета, госпожи и господа, в разискванията за председателството на Съвета често говорим така, като че ли председателството е Европейският съюз. Председателството на Съвета не е ЕС, то е важен ръководител на европейска институция. Затова бих помолил всички да бъдат малко по-справедливи и по-спокойни.

Председателството на Съвета свърши добра работа през изминалите шест месеца. То помогна да се отвори нова глава в историята на успеха на Европейския съюз. Но никой от нас не иска Европа на правителствата.

Работим за Европа на гражданите и за по-голямо сътрудничество между институциите и различните части на Европейския съюз. Всеки от нас е част от Европейския съюз.

Институционалното разискване приключи, новите длъжности са заети и по няколко важни точки Съветът зае позиция, която ще ни позволи да продължим да работим. Да погледнем към бъдещето. Някой каза, че имаме сериозен проблем, защото Договорът от Лисабон все още не е взел предвид методите на работа на Съвета. Съветът има повече възможности да повлияе на Европейския парламент и комисиите на Европейския парламент, отколкото Европейският парламент да повлияе на работните групи и на заседанията на Съвета. В това отношение също искаме равнопоставено отношение на двете институции, тъй като имаме равнопоставен статут като законодатели.

Да, беше грешка — можем да спорим за съдържанието — да се прокара СУИФТ преди промяната в правомощията на Парламента по процедурата на съвместно вземане на решение един ден по-късно. Решението за надзора на финансовия пазар още не е финализирано. Необходимо е да направим подобрения, необходима ни е изпълнителна власт, необходим ни е повече европейски надзор, когато става въпрос за трансгранични институции, и трябва да постигнем по-добра координация между държавите-членки, Комисията и Европейската централна банка в Базелския комитет, тъй като в противен случай ще бъде създадена паралелна структура.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Г-н председател, искам да поздравя шведското председателство за неговата работа, особено в зачитане областта на свобода, сигурност и правосъдие.

Влизането в сила на Договора от Лисабон представлява качествена стъпка и изисква следващите председателства — испанско, белгийско и унгарско — да продължат при изготвяне на плана за действие промените, започнати от шведското председателство с Програмата от Стокхолм.

В контекста на сътрудничеството, което се изисква съгласно Договора от Лисабон между Европейската комисия, Съвета, Парламента и националните парламенти на държавите-членки (член 17 от Договора за Европейския съюз и член 295 от Договора за функционирането на Европейския съюз), искам да привлека вниманието към значението на три точки, които бяха подчертани от шведското председателство.

Първата е свързана с неяснотата около координатора на дейностите за борба с тероризма и незаконния трафик на хора и степенята, до която това длъжностно лице зависи от Комисията, и обратно, е обект на контрол от страна на Европейския парламент.

Втората е външното измерение на основните права, което сега ще представлява профилно измерение на европейската политика. И независимо че има член на Комисията, отговарящ за основните права и правосъдието, Европейският съюз има и Служба за външна дейност, която трябва да се ангажира с правата на човека и решително участие в защитата на основните права.

Третата е свързана с Шенгенската зона за свободно движение на лица. Считаме, че фактът, че се отдава значение на оценяването и наблюдението на Европейския пакт за имиграцията и убежището и на политиката за контрол на външните граници (убежище, имиграция и предотвратяване на организирана престъпност), ще доведе до успех в създаването на тази област на свободно движение на лица и права на човека, като с това ще се завърши вътрешният пазар и реализирането на нашия европейски проект.

Lena Ek (ALDE). – (SV) Г-н председател, изграждането на мостове никога не е лесно. Особено трудно е, когато трябва да преведем 27 държави-членки и 500 милиона души през тези мостове, с което ще извършим прехода от стария ЕС към по-отворен, по-прозрачен и по-демократичен ЕС съгласно новия Договор от Лисабон с Европейски парламент, който сега има много по-голямо влияние.

Тази есен трябваше да се борим и с криза в областта на климата, и с криза в областта на работните места. Въпреки това шведското председателство успя да въведе няколко невероятно важни законодателни акта относно енергийната ефективност. Особено съм доволна, че ЕС вече въведе енергийно етикетирание на домакинските уреди. Други примери за въведено законодателство включват изискванията за енергийна ефективност на сградите и екологичното етикетирание на автомобилни гуми.

Накрая искам да благодаря на правителството за неговото ефективно, последователно председателство. Искам специално да изразя почитта си към посланика на ЕС Ulrika Barklund Larsson, която ни напусна внезапно тази есен. Тя свърши чудесна работа и много ни липсва.

Сега остава само да се приключи конференцията за климата в Копенхаген — последната и най-важна задача, с най-голям дългосрочен ефект. Успех!

Mario Mauro (PPE). – (IT) Г-н председател, г-н Райнфелд, госпожи и господа, има редица точки от заключенията на последния Европейски съвет, с които трябва да можем да се съгласим и които можем да опишем като насърчителни за близкото бъдеще.

Първо, имиграцията: беше подчертана необходимостта да се направи достъпът до територията на Европейския съюз по-ефективен с оглед гарантиране на безопасността на неговите граждани. За да направим това, ни е необходима интеграционна политика. С други думи, необходимо е да установим правилно равновесие между потребностите на държавите-членки и човешката драма, производствения потенциал на мигрантите.

Стана въпрос за Европа на отговорности и солидарност, когато се говори за имиграция и убежище. В този смисъл съм обнадежден от начина, по който Съветът подчерта неотложната нужда да се борим с незаконната имиграция, като започнем от пограничните държави-членки, особено тези на юг. Това означава споделяне на ресурси и проблеми. За съжаление, този аспект твърде често бива засенчен от егоизъм и липса на смелост.

Вторият аспект, който считам за приоритетен в тези времена на икономическа криза, когато още не можем да видим светлината в края на тунела, е рестартирането на Лисабонската стратегия. Трябва да можем да се върнем към конкуренцията с нововъзникващите сили на финансово и търговско равнище колкото е възможно по-скоро: само технологични проучвания и информационни системи ще ни позволят тази стъпка, която е жизнено важна за нас и преди всичко за новите поколения.

Със задоволство отбелязвам, че новият метод, използван от Съвета, цели да укрепи връзката между националните мерки и мерките в Европейския съюз и да засили националното участие чрез по-активно включване на ръководството и работниците, на регионалните и местни органи, което може да бъде обобщено с една дума: субсидиарност.

Все още чувствам, че можем да направим повече в тази насока: семейството, хората и междинните групи трябва да бъдат в центъра на икономическото възстановяване на Европа. Само хората, всъщност само мъжете и жените притежават първоначалната динамика, която може да задейства отново много сектори на нашия социален живот, който сега е преклонил глава пред песимизма, който твърде често идва от институциите.

Ivari Padar (S&D). – (ET) Г-н председател, първо искам да похваля председателя за одобрението на Стратегията за Балтийско море, която определено е много важна за моята родна страна. Искам обаче да говоря малко по-дълго по три точки относно темата за финансите.

Първо, искам да изразя благодарност за положените усилия за регулиране на трансевропейската финансова система, а също така да призова Европейския парламент, от своя страна, да окаже максимална подкрепа за това.

Второ, за да контролират финансовата криза, Европейският съюз и неговите държави-членки приложиха голям брой изключителни мерки, което е много положително. Вече може да се види стабилизиране на икономиката. Същевременно съм съгласен със Съвета, че положението още не е достатъчно сигурно, за да се откажем от мерките за подкрепа. Последствието от кризата за мен определено е фактът, че банките са необходими и услугите, които те предлагат, са необходими. Затова не е необходимо да стигаме до крайности в наказването им, но банковата дейност трябва да се основава на това, което става в реалната икономика, а не на междубанковия виртуален пазар, което беше основната причина за неотдашната криза. Едновременно с това трябва да разгледаме и плащането на премиите на банкерите, въпрос, който стана особено важна тема в Естония.

Трето, във връзка с това подкрепям призивите на Международния валутен фонд да се помисли за въвеждане на такса върху световните финансови трансакции — данък на Тобин — за да се върнат парите обратно на обществото във време на подем. Подкрепям необходимостта от подновяване на икономическите и социални споразумения между финансовите институции и обществото, на което те служат, и за увеличаване на ползите за обществото в добри времена и предпазването му от опасности.

Paulo Rangel (PPE). – (PT) Г-н председател, искам да започна, като поздравя шведското председателство по-специално министър-председателя Райнфелд, от името на групата на Европейската народна партия (Християндемократи) и от името на португалската делегация в групата PPE.

Нашата присъда за шведското председателство е, че то беше почти пълен успех, основно в четири фундаментални области. Първо, в институционалната област приносът на шведското председателство за влизането в сила на Договора от Лисабон, за много успешния избор на председател на Комисията и за всичко, свързано с ратификацията, беше изключително професионален и на нивото, което очакваме за най-добра практика в

Европейския съюз. Разбира се, за държава като Португалия, която изигра решаваща роля за приемането на Договора от Лисабон, приносът на шведското председателство беше безценен.

Втората ми точка е дневният ред за климата, където, разбира се, усилията на Комисията също бяха изключително важни. Моето мнение и това на много от колегите ми в групата PPE е, че в областта на изменението на климата дейността на Европейския съюз е най-успешна. Той е начело в глобалната борба и това се дължи и на усилията на шведското председателство, и по-специално на председателството на Комисията. Считаме, че резултатите също са много положителни.

Третата ми точка е финансовото регулиране. Особено при последния Съвет беше направена крачка напред, която считаме за решителна и която може да окаже голямо въздействие за излизане от кризата. Затова искам също така да предам нашите поздравления за постигането на споразумение в тази област. Накрая искам да спомена една област, която е много важна лично за мен: Програмата от Стокхолм, а по този начин и областта на свобода, сигурност и правосъдие. Проследих и процеса в Тампере, и впоследствие по-конкретно процеса в Хага. Считам, че Програмата от Стокхолм е абсолютно важна и искам да поздравя шведското председателство и министър-председателя Райнфелд за нея.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Г-н председател, резултатите от шведското председателство са наистина положителни. Те съвпадат с влизането в сила на Договора от Лисабон, който отбелязва края на междуправителственото управление, което ни причиняваше проблеми в изпълнение на толкова много години, и упражняването на по-интегрирана и единна политика.

Шведското председателство се характеризира и със създаването на Програмата от Стокхолм и решенията, взети по време на финансовата криза, които са наистина важни, повратни точки за по-нататъшното развитие на това начинание.

Същевременно избирането на председател на Европейската комисия и извършените назначения, всичките от огромно значение за развитието на начинанието, с което се заемаме чрез Договора от Лисабон, са особено важни и интересни за Европейския парламент, като са положителни и съществени елементи.

Европейският парламент поема нова роля като законодателен орган наред с Европейския съвет. Това отбелязва ново развитие, в което всички трябва да положим повече и по-единни усилия.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Г-н председател, поздравявам шведското председателство за похвалното му ръководство през последните шест месеца.

По отношение на Програмата от Стокхолм бих подчертал факта, че тя се опитва да даде тласък на отдавна желаната обща имиграционна политика. На някои важни въпроси обаче е придаден второстепенен статут.

В Европейския съюз през 2008 г. е имало 515 терористични нападения в 11 държави-членки. Затова борбата с тероризма и защитата на жертвите трябва да бъдат включени сред приоритетите на нашия политически дневен ред и трябва да представляват отделна, конкретна част на Програмата от Стокхолм.

Второ, осем милиона нередовни имигранти живеят в зона на свобода, сигурност и правосъдие. В това отношение трябва да засилим политиките за развитие и сътрудничество с държавите на произход и транзитно преминаване. Европейският съюз трябва да подкрепи сключването на споразумения за репатриране и връщане с държави като Мароко, Алжир и Либия. Бъдещият план за действие на Програмата от Стокхолм, който ще бъде представен в средата на юни 2010 г., трябва да вземе предвид тези аспекти.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Аз също искам да се присъединя към изразяването на благодарност, отправяно към шведското председателство и към г-н Райнфелд лично за неговата ефективност, а също така и за отличния начин, по който реализира приоритетите на председателството.

Разбира се, важното за гражданите на Европейския съюз по-специално са действията за намаляване на ефектите от икономическата и финансова криза. Това е свързано с подкрепа за бизнес сектора, за да бъдат възстановени работни места и да бъдат създадени условия за малките и средните предприятия да се развият, както и да бъдат премахнати причините за кризата, особено на финансовите пазари, за да не се повтарят в бъдеще. Струва ми се, че европейският надзор в тази област е недостатъчен и че ние тук също трябва да окажем влияние като демократично избрана институция върху етичните стандарти, следвани от онези, които упражняват надзор върху банки и финансови институции.

По отношение на срещата на върха в Копенхаген изцяло одобрявам позицията, заявена от г-н Барозу. Тук наистина съществува необходимост от партньорство от страна на други важни икономически участници, за да може наистина да бъдат постигнати ефекти от срещата на върха.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Аз бях докладчик по Директивата за енергийните характеристики на сградите, за която преговарях на второ четене с шведското председателство на Съвета на Европейския съюз. Това е изключително важен доклад за бъдещето на Европейския съюз и борбата срещу изменението на климата. Той е важен и за конференцията в Копенхаген, но особено за 2,7 милиона работни места, които могат да бъдат създадени в този сектор до 2020 г.

По отношение на комитологията, съгласно Договора от Лисабон започнаха преговори за институционално споразумение за правомощията и процедурите, делегирани от Комисията. Като се има предвид, че Договорът от Лисабон създава нова основа и за политика по отношение на изменението на климата, и за обща енергийна политика, аз се надявам, а също така и го очакваме от Европейската комисия, г-н Барозу, че Вие ще ни представите програма за работа за следващите пет години, така че членовете на Комисията, които изслушваме, да могат да отговорят и на тези предизвикателства.

Като последна точка искам да спомена вдигането на бариерите пред свободното движение на работна ръка в случая с работници от новите държави-членки, което трябва да е последно действие от страна на шведското председателство.

Председател. – Трябва да се извиня на г-н Balčytis и г-н Luhan: не мога да изпълня искането им, защото вече имаме множество други оратори и нямаме достатъчно време, за да се изкажат всички. Ще трябва да си запазят възможността за друг път. Извинявам се още веднъж.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Искам да поздравя шведското председателство за това, че ръководи Европейския съюз справедливо и отговорно по време, както казахте, на институционални промени и икономическа и финансова криза. Вие обаче може би пропуснахте възможността през този период да подкрепите по-широко европейско обсъждане на социално-икономически модел, различен от онзи, който ни доведе до кризата. Швеция знае много повече за това от някои други страни.

Вие изпитавате също така горчивата реализация на ограниченията на Европейския съюз, когато става въпрос за единство на действията, особено по времето, когато избирахме ръководство на ЕС. Установихте нови стандарти в областта на външната политика, в Близкия изток например, и аз Ви поздравявам за това постижение. Благодаря Ви също за вниманието, което отделихте на разширяването на Европейския съюз и за решаването, заедно с Комисията, на някои недовършени въпроси, които пречеха на този процес. Много добре свършена работа.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Г-н председател, г-н Барозу, г-н Райнфелд, искам да знам Вашето мнение, г-н Райнфелд, относно заключенията на тройката, тъй като държавните и правителствени ръководители решиха да създадат тази концепция за тройката, за да дадат известно чувство за приемственост на председателството. Освен това, тъй като Вие приключвате тройката между Френската република, Чешката република и Кралство Швеция, какво е Вашето мнение за този инструмент и какво заключение си вадите от него?

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Г-н председател, срещаме се тук в Парламента на всеки шест месеца, за да обобщим постиженията на друга страна, когато тя приключва своето ръководство на Европейския съюз.

Шведското председателство ще влезе в историята, защото през неговия мандат беше прокарана евроконституцията, за която някои агитираха в продължение на почти 10 години и която в сегашната си форма е известна като Договора от Лисабон. Това беше направено против волята на много нации. Резултатите от референдумите във Франция, Нидерландия и Ирландия бяха демонстративно пренебрегнати. Беше въведен принципът на недостиг на демокрация, който позволява контрол отгоре, привидно за да подобри административните механизми на ЕС. Първите промени, свързани с избора на хора за новите длъжности в Съюза, засага предизвикаха организационен хаос и породиха всеобщо забавление в Европа и по целия свят. Шведското председателство всъщност оставя Европейския съюз в състояние на несигурност и хаос.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – (EN) Г-н председател, искам да поздравя шведското председателство за визията за Европа, която се съсредоточава върху гражданите, заложена в Програмата от Стокхолм. Не бихме могли да подчертаем достатъчно историческото значение на това най-после да имаме визия, която отговаря на загрижеността на нашите граждани за сигурността и същевременно защита правата на личността. Най-после можем да преминем напред към Европа за гражданите, на гражданите.

Искам също така да приветствам Службата за подкрепа в областта на убежището, която е важна и конкретна стъпка към решаване на грижите на страните, които искат да се борят с незаконната имиграция, като същевременно осигурява по-хуманна миграционна политика. Програмата от Стокхолм ще остане с нас пет години и се надявам, че можем да преминем към реализирането ѝ. Благодаря на шведското председателство. Вашата следа ще остане с нас пет години.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Шведското председателство свърши отлична работа и искам да поздравя за това министър-председателя. Завършването на ратификацията на Договора от Лисабон реши жалката и срамна миникриза с участието на чешкия президент Клаус. Тази ситуация възникна в резултат на политическата грешка, направена в процеса на разширяването, когато Европейският съюз не обяви по-рано, че 13-те дискриминационни декрети „Бенеш“ са морално несъстоятелни. Второто главно събитие е, че ЕС успя да формира единна позиция за преговорите по изменението на климата. САЩ и Китай все още не са разбрали този факт, но Европейският съюз ясно разбира, че бъдещето принадлежи на онзи, който сега води по пътя на зеленото икономическо развитие. Нека не забравяме, че единствената причина, поради която ЕС можа да постигне целите си, беше, че новите държавите-членки намалиха значително емисиите си. Накрая, третото важно събитие беше започването на преговори за присъединяване със Сърбия, а на Сърбия, Македония и Черна гора беше предоставен безвизов режим за пътувания. Искам да благодаря на шведското председателство за създаването на отлична възможност за тройното испано-белгийско-унгарско председателство.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Г-н председател, г-н Барозу, г-н Райнфелд, преди всичко искам да поздравя шведското председателство за шестте месеца неотклонна и много амбициозна работа, особено за осигуряването, наред с държавните и правителствени ръководители и в рамките на Г-20, на обща и амбициозна позиция по въпросите на финансовото регулиране.

Когато става въпрос за конференцията в Копенхаген също виждаме, че Европейският съюз има амбициозна, много висока, много инициативна и обща позиция. Затова искам да подкрепя неговите позиции и решения. Европа беше движещата сила зад предлагането, преговорите и сключването на важни споразумения във връзка с финансовата криза, която засяга цяла Европа.

Европейският съвет също даде своето мнение, миналата седмица, за новата структура на финансовия надзор и са започнати преговори с Европейския парламент, тъй като отсега нататък отговорността за наблюдението на прилагането на решенията от Питсбърг ще се споделя и от Европейския парламент.

Финансовата криза разкри слабите места в нашата система за финансов надзор. Идеята беше да се осигури по-добра координация, но също така и да се подновят и засилят правомощията на европейските органи; това са неотложни изисквания.

Надявам се — и тук се обръщам към Комисията — че ще останем бдителни и ще поддържаме това ниво на амбиция, когато прилагаме нашите решения.

Diane Dodds (NI). – (EN) Г-н председател, тази сутрин исках да изразя изключителното си разочарование, от името на риболовната промишленост на Северна Ирландия, от наложеното още едно ограничение на промишлеността. Обявеното снощи от Съвета намаление с 9% на разрешения улов на лангустини в зона 7А е тежък удар за риболовната промишленост в Северна Ирландия.

Това е крехък отрасъл, предвид програмата за възстановяване на запасите от треска и поради намаляване на дните в открито море. Това е отрасъл, който трябваше да разчита на лангустините. Това намаление с 9% ще бъде унищожително и е особено унизително, тъй като тази година науката би трябвало да позволи на Комисията да промени политиката.

Считам, че приоритет за испанците по време на следващия мандат трябва да бъде реформа в общата политика в областта на рибарството и решения като това да се вземат на регионално равнище от местни, отговорни хора, а не от брюкселски бюрократи.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) По време на шведското председателство в Съюза се случиха много добри неща, разбира се, в труден период на криза и очаквания във връзка с приемането на Договора от Лисабон. Аз обаче не споделям мнението, че имаме различен Съюз или нов Съюз. Мисля, че имаме най-вече обновен Съюз. Всъщност общите разпоредби на Договора трябва да бъдат допълнени не само с подробно съдържание, но и с конкретни практически решения. Важно е да се поясни разделението на правомощията между ключовите длъжности и как се установяват отношения между институциите на ЕС, включително новата роля на Европейския парламент.

Опасенията ми са породени от възможни ограничения на функцията на ротационното председателство, поемано последователно от държави-членки. Тази роля на лидер е нещо, за което държавите-членки се готвят и изпълняват с голяма решителност. Ако, наред с постоянния председател на Европейския съвет, тук не изнася доклади и лидер на страната, която в момента е поела ръководството, Съюзът ще бъде непълен и ще загуби част от многообразието си. Държавите, които поемат ръководството, трябва да продължат творчески да вдъхновяват нови действия, а постоянният председател на Европейския съвет трябва да осигури координация, приемственост и сплотеност на работата на Съюза.

ПОД ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО НА: г-н BUZEK

Председател

Фредрик Райнфелд, *действащ председател на Съвета*. – (EN) Г-н председател, към края на настоящото разискване се приближаваме и към края на последното председателство на ротационен принцип, както беше споменато. Скоро Жозе Мануел Барозу и аз ще заминем за Копенхаген, така че само един коментар относно финансовите ресурси, защото считам, че това ще бъде в центъра на обсъжданията, които ни предстоят с развиващите се страни.

Имахме възможност да представим цифри — 2,4 млрд. евро годишно — между 2010 г. и 2012 г. За нас беше важно да кажем, че това е предназначено за тези години, специално от 2010 г. до 2012 г., и ще бъде на разположение и за подкрепа, когато става въпрос за опазване на климата.

Дискусията за постигане на Целите на хилядолетието за развитие е важна. Искам да изтъкна, че държавите-членки са се съгласили да се ангажират с колективно отпускане на 0,56% от БНД на ЕС до 2010 г., т.е. още от следващата година, и да достигнем до процентното равнище на ООН от 0,7% през 2015 г., когато става въпрос за официална помощ за развитие.

Това до голяма степен е в ръцете на държавите-членки. За да изтъкнем очевидното, доста много от държавите-членки днес са под тези цифри. Швеция е в един изключителен клуб, почти сама с 1% от БНД, когато става въпрос за помощ за развитие. Това също трябва да се помни, когато обсъждаме тези равнища: че има различия между страните.

Оставихме държавите-членки доброволно да дадат ресурсите, които можеха да дадат. Много съм доволен да съобща, че всичките 27 държави-членки дадоха принос за тези ресурси за бърз старт. В някои случаи вноските бяха много малки, но европейският глас се чу, в смисъл че всички наистина дадоха принос.

Благодаря ви отново за сътрудничеството, което имаме с Парламента. Това е четвърти път по време на шведското председателство, когато аз, като министър-председател, се изказвам пред Парламента. С това дори не мога да се доближа до броя на срещите на Сесилия Малмстрьом с Парламента, защото тя е била тук 25 пъти, за да разговаря с вас. Като цяло председателството се е изказвало пред Парламента в пленарни заседания в 43 случая по време на нашия мандат и сме участвали в комисии в 44 различни случая.

Това също е важно, когато става въпрос за дискусии относно прозрачност и добро сътрудничество между институциите. Знаем колко е важно да имаме добри взаимоотношения с Европейския парламент. Готовихме се да присъстваме, да бъдем тук, да можем да отговаряме на въпроси и ви благодарим за това много добро сътрудничество.

Председател. – Г-н министър-председател, след две седмици Вашето председателство на Европейския съюз ще приключи. Благодаря Ви за Вашата активност и енергия. Това не беше лесно председателство; знаете това. Както чуваме от членовете на Парламента и от многото изразени мнения, това е успешно председателство. Искам да Ви благодаря лично, а всъщност и на цялото шведско правителство. За пръв път в историята преживяхме през изминалите няколко седмици нови отношения в резултат от Договора от Лисабон.

Много Ви благодаря. Ще запомним Вашето председателство.

Жозе Мануел Барозу, *председател на Комисията*. – (EN) Г-н председател, искам само да отговоря на някои от конкретните въпроси на членове на Парламента, които са все още тук.

Например г-н Severin говори за икономическо, социално и териториално сближаване и аз искам да подчертая казаното от него. Всъщност по време на първата размяна на виждания, която проведохме в Европейския съвет относно бъдещата стратегия на Европейския съюз за 2020 г., беше постигнато съгласие (виж точка 18 от заключенията), че трябва да бъдат положени всички усилия за осигуряване на икономическо, социално и териториално сближаване, както и за равенство между половете. Считам, че е важно да имаме това от началото

на обсъждането за стратегията на Европейския съюз за 2020 г. Разбира се, ударението пада върху конкурентоспособността и необходимостта да се справим с глобалните предизвикателства, пред които сме изправени сега, но трябва да правим това едновременно с подпомагане на икономическото, социално и териториално сближаване в Европейския съюз. Това ще бъде много важно не само за дефинирането на тази стратегия, но и за следващите финансови перспективи.

Беше повдигнат друг конкретен въпрос във връзка с европейските надзорни органи, а именно от г-н Karas и също така от г-жа Dati. Нека бъдем наясно по този въпрос. Ние приветстваме факта, че Европейският съвет успя да постигне единодушно съгласие. Честно казано, преди известно време би било немислимо всички държави-членки да се съгласят по текст за финансов надзор на европейско равнище. Казвайки това, като уважавам деликатния характер на някои от въпросите, разгледани в нашите предложения, считам, че текстът на Комисията беше разводнен твърде много. В своето предложение Комисията беше предвидила обикновена и работеща данъчна предпазна клауза, именно защото това е много чувствителна материя. Както и да е, съжалявам за премахването на предложените правомощия на органите да вземат решения директно по отношение на отделни финансови институции в два от трите случая, предложени от Комисията.

Съжалявам за факта, че въпросът за спешните кризисни ситуации беше политизиран, като се предостави на Съвета отговорността да обявява съществуването на спешна кризисна ситуация, и съжалявам също, че потенциалният обхват на прекия надзор на европейските надзорни органи беше ограничен само до агенциите за кредитен рейтинг. Надявам се, че Европейският парламент ще засили и ребалансира разпоредбите в тези области на следващата фаза от преговорите.

И по въпроса за Копенхаген позволете ми да поясня: беше много важно, че Европейският съвет потвърди предишните ангажименти като каза, че сме готови да преминем към 30% намаляване до 2020 г., в сравнение с равнищата от 1990 г., при условие че други развити страни се ангажират със сравними намаления на емисиите и че развиващите се страни дадат адекватен принос в съответствие с техните отговорности и съответните възможности.

Ще продължим да преценяваме плановете за смекчаване от други държави и ще вземем това решение в подходящото време в Копенхаген. Всъщност по време на Европейския съвет споменах възможността за известна промяна в нашето предложение, а именно за възможността да изградим някои насоки за след 2020 г. Обсъждането не е само за 2020 г.; то е и за след 2020 г. Затова трябва да имаме известна гъвкавост по отношение на насоките, които можем да определим за след 2020 г. В този дух отиваме в Копенхаген не само за да постигнем най-амбициозното споразумение, но и да имаме наистина световно споразумение.

Председател. – Г-н председател Барозу, отново Ви благодаря. Искам да благодаря на министър-председателя Райнфелд, на министър Малмстрьом, бивш член на Европейския парламент, и на цялото шведско правителство за тяхното много активно сътрудничество с Европейския парламент.

С това разискването приключи.

Писмени изявления (член 149)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), в писмена форма. – (LT) Искам да поздравя шведското председателство за конструктивното и ефективно реализиране на целите от неговата програма. Швеция положи значителни усилия за осигуряване на влизането в сила на Договора от Лисабон на 1 декември тази година и това означава, че Европейският съюз ще стане по-демократичен, по-ефективен и по-прозрачен. Сигурна съм, че Договорът ще подобри приемствеността и ще засили ролята на ЕС на международната сцена.

Стратегията на ЕС за региона на Балтийско море беше одобрена по време на шведското председателство. Доволна съм, че е разпределена финансова подкрепа за реализирането на Стратегията на ЕС за региона на Балтийско море. Като литовка познавам твърде добре предизвикателствата, пред които е изправен регионът на Балтийско море днес. Едно от тях е как най-добре да се реши неотложният и сериозен проблем за опазване на околната среда на Балтийско море. Друго е как да бъде превърнат регионът на Балтийско море в по-мошен двигател за икономически растеж и развитие.

Днес вече можем да намерим предварителни отговори на тези въпроси в Стратегията на ЕС за региона на Балтийско море, приета по време на шведското председателство. Това е първият от няколко европейски планове за макрорегионално развитие, чрез който се надяваме да подобрим околната среда на региона и да засилим неговата конкурентоспособност. Стратегията на Програмата от Стокхолм е един от най-важните приоритети, постигнати от Швеция. Тази петгодишна програма ще създаде условия за по-нататъшно развитие на зона на свобода, сигурност и правосъдие.

José Manuel Fernandes (PPE), *в писмена форма*. – (PT) Шестте месеца на шведското председателство под ръководството на министър-председателя Райнфелд са голям успех с очевидни отлични постижения.

Шведското председателство изигра решаваща роля за влизането в сила на Договора от Лисабон. По този начин то приключи почти десетилетие на разисквания и институционален застой и отвори вратата за нови възможности за Европейския съюз.

Борбата с изменението на климата е тема, която винаги е била начело в неговия дневен ред. ЕС е лидер в тази област, което е показано от неговото амбициозно предложение да намали емисиите с 80% и 95% до 2050 г. То постигна и споразумение за предоставяне на 7,2 млрд. евро във фондове за развиващите се страни за следващите три години.

Шведското председателство се изправи пред икономическата криза и финансовия смут с разумни, реалистични мерки. Изправен пред най-тежката финансова криза от 30-те години насам, ЕС бързо прие специални мерки за подкрепа. Работата за „предотвратяване“ на по-нататъшни кризи също беше проведена чрез нова структура за финансов надзор.

Шведското председателство помогна да бъде преодоляна кризата и направи Европа по-силна, с което й позволи да продължава да изгражда път на мир, успех и съвременност.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *в писмена форма*. – (PT) Факт е, че по време на шведското председателство бяха извършени значителни институционални промени — по-специално влизането в сила на Договора от Лисабон — след целия процес на оказване на натиск и изнудване на ирландския народ, за да промени вота си във втория референдум, който трябваше да проведе.

Обаче дори за някой, който наистина иска все по-неолиберална, милитаристична и федералистка форма на европейска интеграция, е неприемливо, че не може да каже нищо за ужасното социално положение в Европейския съюз, което ясно може да се види в нарастването на броя на безработните до над 5 милиона души само за една година, така че вече има повече от 23 милиона души без работа.

Беше доста симптоматично обаче, че в началото на разискването вниманието беше насочено към стратегията на ЕС за 2020 г., като съвсем беше забравена оценката на т. н. Лисабонска стратегия, която беше одобрена преди 10 години и обещаващ рай в ЕС. Това несъмнено беше така, да не говорим за причините за най-голямата икономическа и социална криза през последните десетилетия, подхранвана от либерализация и гъвкавост на работната сила, които доведоха до нестабилни и лошо заплатени работни места и повишена безработица.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), *в писмена форма*. – (PL) Г-н председател, оценката на шведското председателство дава много положителен резултат. Разбира се, най-големият му успех беше завършването на процеса на ратифициране на Договора от Лисабон. Като член на комисията по правни въпроси считам също за успех компромиса, постигнат в Съвета, за патентите на ЕС и интегрираната система на юрисдикция по въпроси на патентите.

Разискването за общ патент за целия Съюз се води отдавна. Време е да бъдат установени конкретни правила за това, тъй като липсата на унифицирани разпоредби представлява пречка за развитието на европейските предприятия и прави трудно конкурирането им например с американски фирми. Много пъти в миналото сме виждали колко трудно е да се съгласуват интересите на всички държави-членки по въпроса за патента на ЕС и затова съм още по-благодарна на шведското председателство за компромиса, който беше постигнат, за момента само на политическо равнище.

Договорът от Лисабон дава на Съюза правно основание да въведе право на интелектуалната собственост и предвижда приемането на подходящи стандарти по обикновената законодателна процедура. Затова по време на предстоящото испанско председателство ще има много интересно разискване в Парламента относно компромиса, постигнат през декември тази година.

Zita Gurmai (S&D), *в писмена форма*. – (EN) Дадена е зелена светлина на Договора от Лисабон, който създаде всички необходими обстоятелства за институционални реформи. Ролята на шведското председателство беше да прокара пътя за прилагането на разпоредбите на Договора от Лисабон. То се справи с предизвикателството. Задачата на следващото председателство е да осигури новите структури да работят ефективно. В този контекст трябва да бъдат положени всички усилия за осигуряване на икономическо, социално и териториално сближаване и равенство между половете. Считам, че е важно да се подчертае, че с Договора Хартата на основните права ще бъде задължителна, така че правата на човека (включително равенството между половете) и въпросите на борбата с дискриминацията ще имат по-добра възможност да бъдат отстоявани чрез закона.

Друг успех беше изготвянето и одобрението на Програмата от Стокхолм, насочена към основни въпроси, която може да се разглежда като прагматичен план за действие за по-сигурна и по-отворена Европа на базата на основни ценности, принципи и действия.

Искам да подчертая, че въпреки че равенството между половете не беше приоритет, шведското председателство изигра роля и за увеличаването на броя на жените членове на Комисията, и за назначаването на жена за върховен представител.

Petru Constantin Luhan (PPE), *в писмена форма*. – (RO) Договорът от Лисабон засили ролята на Парламента в европейския процес на вземане на решения и, чрез разширяване на приложението му, легитимността на тази институция в очите на гражданите на Европа. Затова поздравявам шведското председателство за изключителните усилия, които положи, за влизане в сила на новия Договор. Приветствам също така развитието в областта на правосъдието и вътрешните работи. Програмата от Стокхолм, която беше изготвена през последните месеци и гласувана на Европейския съвет от 10-11 декември, очертава новата базова рамка в тази област за периода 2010-2014 г. Със задоволство отбелязвам, че Съветът е взел под внимание препоръките на Парламента. Имам предвид по-конкретно разширяването на Шенгенската зона спрямо всички държави на ЕС, което сега става приоритет за вътрешната политика на Европейския съюз след измененията, внесени от нас.

Marian-Jean Marinescu (PPE), *в писмена форма*. – (RO) Искам да поздравя шведското председателство за шестте месеца амбициозна работа, която то извърши в трудния климат на икономическа и финансова криза, подготовката за срещата на върха в Копенхаген и приемането на Договора от Лисабон. Благодарение на Договора от Лисабон най-после имаме ясна институционална рамка за преодоляване на всички предизвикателства пред съвременния свят. Новият Договор позволява на ЕС да поеме твърдо ролята на пионер в борбата срещу изменението на климата, както и статута на световен играч не само по отношение на САЩ и Руската федерация, но и по отношение на новоразвиващите се държави. Освен това новият постоянен председател на Съвета и върховният представител ще осигурят приемственост в дейностите, свързани с външната политика на ЕС, което отбелязва напредък в консолидирането на ролята на ЕС на международната сцена. В резултат от всички тези институционални промени ЕС ще бъде по-ефективен и ще разполага с по-широка гама от методи за решаване на важни проблеми, стоящи пред международната общност, като борбата с тероризма, адаптирането към изменението на климата, обезпечаване на енергийната сигурност и борбата с ефектите от икономическата и финансова криза. Сигурен съм, че испанското председателство ще може да отговори на очакванията и да продължи успешно действията и дейностите, започнати от шведското председателство.

Véronique Mathieu (PPE), *в писмена форма*. – (FR) Искам да поздравя шведското председателство за неговата работа по-специално в онези области, които са в сферата на дейността на комисията по граждански свободи, правосъдие и вътрешни работи. Предизвикателствата бяха огромни: преход от правната система на Договора от Ница към тази на Договора от Лисабон, а също и изготвянето на следващата многогодишна програма, която да определи приоритетите в областта на свободата, сигурността и правосъдието за следващите пет години. Искам да похваля Програмата от Стокхолм, която ще подсили амбициозните политически усилия за укрепване на тази област до 2014 г. Остава обаче да бъде направен значителен напредък и то главно в областта на убежището. Приветствам създаването на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището, тъй като тя е жизнено важна за сближаване не само на законите, но и практиките на държавите-членки. Независимо от това останалите предложения от пакета за убежището ще трябва да бъдат приети колкото е възможно по-скоро, за да се избегне наложителното развитие на трета фаза на общата европейска система за убежище. С въведените от Договора от Лисабон основни институционални промени вече можем да очакваме предстоящото приемане на по-амбициозни и с по-високо качество законодателни инструменти по време на предстоящите председателства.

Rovana Plumb (S&D), *в писмена форма*. – (RO) Шведското председателство придаде смисъл на напредък чрез три основни действия: — избирането на председател на ЕС и върховен представител на ЕС по въпросите на външните работи и политиката на сигурност след влизането в сила на Договора от Лисабон; — приемането на Многогодишната програма 2010-2014 г. от Стокхолм; — подготовката и съгласуването на преговорите за изменение на климата в Копенхаген на COP 15. Приветствам решението на Съвета за това, че ЕС и държавите-членки са готови да дадат принос с бързо първоначално финансиране от 2,4 млрд. евро годишно за периода 2010-2012 г., за да подкрепят развиващите се страни в адаптирането към последиците от изменението на климата. Призовавам обаче Комисията да изработи подходящ механизъм за разпределение на финансовата тежест между държавите-членки според икономическата сила на всяка от тях.

Joanna Senyszyn (S&D), *в писмена форма*. – (PL) Стратегията за 2010 г. очертава посоката на действие и основните приоритети на Съюза за следващите 10 години. С приближаването към края на Лисабонската

стратегия е важно, като продължаваме с текущите социално-икономически приоритети, да намерим ефективно средство за изглаждане на ефектите от икономическата криза.

Във връзка с провеждащите се в момента консултации за бъдещата стратегия искам да привлека вниманието към два аспекта: подобряване на образователната система в Европа и равенството между половете на пазара на труда. Образователната система в Европа трябва да се промени. Изграждането на съвременна, базирана на знания икономика не е възможно без млади, добре образовани работници. Трябва да осигурим по-голяма финансова подкрепа за текущите програми на ЕС („Еразъм“, „Еразъм Мундус“, „Леонардо да Винчи“) и да създадем нови инициативи, които да помогнат на младите хора да учат и да придобиват опит в чужбина, а също и да осигурят финансови и административни възможности, необходими да използват тази подкрепа при работа в собствената си страна.

Съюзът, като превръща в приоритет потребностите на гражданите, трябва да приеме програма, която във всяка област на своето действие насърчава равенството между половете, и особено в борбата срещу безработицата. Когато планираме нова стратегия трябва да поставим специално ударение върху увеличаването на дяла на жените в заетостта, защото проучване, извършено от Евростат, показва, че кризата е засегнала работещите жени повече, отколкото мъжете наред с другите причини, защото те работят на работни места, които са далеч по-несигурни. Дискриминацията на пазара на труда остава сериозен проблем. Новата стратегия трябва да се справи с проблема.

Nuno Teixeira (PPE), *в писмена форма*. – (PT) Въпреки трудностите в резултат от забавеното влизане в сила на Договора от Лисабон шведското председателство постигна някои забележителни успехи. Те включват пакета за енергийна ефективност и пакета за телекомуникациите, създаването на орган за пруденциален финансов надзор, съгласие по бюджета за 2010 г., особено по отношение на финансирането на плана за икономическо възстановяване, Стратегията за региона на Балтийско море и съгласуването на позицията за конференцията за климата в Копенхаген тази седмица. Испанското председателство, което ще започне през 2010 г., ще ръководи прехода от Ница към Лисабон и ще продължи стратегията за насърчване на заетостта чрез стимулиране и подпомагане на европейските икономики, както и работата по другите големи предизвикателства като финансовото регулиране и изменението на климата. Поради своята географска и историческа близост Португалия, и особено най-външните региони като Мадейра, които очакват да видят как ще действа испанското председателство, трябва да се опитат да се възползват максимално от възможностите, които със сигурност ще бъдат създадени. Пионерската среща на върха ЕС-Мароко например ще бъде идеален форум за подкрепа на Евро-африканската атлантическа зона за сътрудничество, която ще включва Мадейра, Азорските острови, Канарските острови и съседните страни, по-специално Мароко. Аз ще положа всички усилия за нея и ще я следя отблизо.

Georgios Toussas (GUE/NGL), *в писмена форма*. – (EL) Г-н председател, решенията, взети на срещата на върха, сигнализират за ескалация на антисоциалната политика на Европейския съюз и буржоазните правителства, както и на сурови мерки срещу работническата класа и слоевете с обикновените хора в обществото, за да бъде увеличена рентабилността и позицията на европейските монополи и в рамките на общия вътрешен пазар, и в международната империалистическа конкуренция. Стратегията на ЕС за 2020 г., една по-задълбочена версия на Лисабонската стратегия, определя като приоритети по-бързо капиталистическо реструктуриране и унищожаване на останалите права на работниците по отношение на възнаграждения, труд и социални права. Крайгълният камък на стратегията на ЕС за излизане от капиталистическата криза е да наложи пълни промени в системите за социално осигуряване, да увеличи пенсионната възраст и да намали рязко заплатите, пенсиите и социалните добавки. Дефицити и обществен дълг и процедури за упражняване на надзор върху икономиките на различни държави-членки, включително Гърция, се мобилизират с цел идеологически терор над работниците. Тази антисоциална политика на ЕС носи и отличителния знак на партиите Общогръцко социалистическо движение (ПАСОК) и Нова демокрация, които продължават да подкрепят избора на капитала, докато прехвърлят последствията от кризата на гърба на работниците. Гръцката комунистическа партия призовава работническата класа да организира своята контраатака, да заклеими партиите от европейската еднопосочна улица и да участва *en masse* в митинга срещу безработицата на 17 декември, организиран от класовите сили на Общоработническия фронт на борба (P.A.M.E.).

ПОД ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО НА: г-н LAMBRINIDIS

Заместник-председател

4. Време за гласуване.

Председател. – Следващата точка е време за гласуване.

(За резултатите и други подробности относно гласуването: вж. протокола)

4.1. Мобилизиране на Европейския фонд за приспособяване към глобализацията: Швеция – Волво; Австрия – Щирия; Нидерландия – Хейманс (A7-0079/2009, Reimer Böge) (гласуване)

- След гласуването на изменение 2:

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Г-н председател, докато гласувахме по изменение 8, малкият екран — поне тук — и екранът отляво показваха 7г. Само исках да се уверя, че гласовете са регистрирани правилно.

4.2. Проект на коригиращ бюджет № 10/2009 на Европейския съюз за финансовата 2009 година, раздел III – Комисия (A7-0081/2009, Jutta Haug) (гласуване)

4.3. Проверка на пълномощията (A7-0073/2009, Klaus-Heiner Lehne) (гласуване)

4.4. Перспективи за Програмата за развитие от Доха (ПРД) след Седмата министерска конференция на СТО (гласуване)

- относно изменение 2:

Harlem Désir (S&D). – (FR) Г-н председател, само исках да отбележа, че ако разбирам изменението на колегата г-н Papastamkos правилно, то представлява припомняне на ангажмента, поет в Хонконг от всички членове на СТО за премахване на субсидиите за износ. Поради това, обратно на грешката, допусната в нашите справки за гласуването, групата на Прогресивния алианс на социалистите и демократите в Европейския парламент всъщност одобрява изменението.

4.5. Ограничителни мерки, които ще окажат въздействие върху правата на личността след влизането в сила на Договора от Лисабон (гласуване)

5. Обяснение на вот

Устни обяснения на вот

- Доклад: **Reimer Böge (A7-0079/2009)**

Jan Březina (PPE). – (CS) Гласувах против доклада Böge относно отпускането на средства от Европейския фонд за приспособяване към глобализацията, тъй като, особено в случая с искането на Австрия, той съдържа изключително несистематичен подход, който предвижда безпрецедентно високо равнище на помощ за лице. Ако трябва да има ограничена във времето индивидуална помощ, предназначена за подкрепа на работници, засегнати от съкращения в резултат на глобализацията, тази помощ трябва да е свързана с действителните нужди на лицето и действителните икономически условия. Това обаче не се случва и, напротив, процедурата за определяне на помощта е случайна и произволна. Ето защо според мен е необходимо да определим твърди критерии. Използването на средствата по този начин не е решение на проблема и всъщност е прахосване на парите на данъкоплатците.

- Предложения за резолюции: **Перспективи за Програмата за развитие от Доха след Седмата министерска конференция на СТО (RC-B7-0188/2009)**

Syed Kamall (ECR). – (EN) Г-н председател, причината, поради която според мен много от нас се интересуват от търговията, е всъщност идеята как да помогнем на хората в най-бедните държави да се справят с бедността. Знаем, че един от най-добрите начини да им помогнем да преодолеят бедността, е да помагаме на предприемачите в най-бедните държави. Предприемачите в много от по-бедните държави настояват за помощ и отворени пазари и е важно да ги подпомагаме.

Трябва обаче да обърнем внимание и на нас самите, за да видим как създаваме бариери за улесняването на търговията с по-бедните държави. В много случаи по-бедните държави възприемат търговските правила като

санкции срещу тях и обръщат внимание на неща като общата селскостопанска политика, субсидиите за памук, санитарните и фитосанитарни стандарти и тарифите за внос с по-висока стойност в Европейския съюз. Важно е да покажем, че системата за търговия е действително отворена и че помагаме на най-бедните държави в максимална степен с цел изкореняване на бедността.

Nirj Deva (ECR). – (EN) Г-н председател, ако искаме да намалим бедността в света, трябва да увеличим световната търговия. Ако следваме посоката на протекционизма поради настоящата световна финансова криза, единственото нещо, което ще постигнем, е да забавим спасението на милиони хора от бедността, като милиони хора ще умрат. Ако не осъзнаем това предизвикателство веднага и не погледнем извън рамките на кризата, последиците, които ще оставим, ще бъдат толкова сериозни, че един милиард души няма да могат да оцелеят.

Има продоволствена криза, има изменение на климата, има глобално затопляне, има наводнения, земетресения и всякакви видове катастрофи, които изискват нашата помощ, и единственият начин, по който можем да подобрим положението на хората, всъщност е да увеличим световната търговия и съм много благодарен, че новият кандидат за член на Комисията, отговарящ за търговията, ме слуша сега.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Г-н председател, по отношение на резолюцията относно Световната търговска организация и обратно на становището, изразено от предходния оратор, считам, че не международната търговия ще допринесе за това по-малко от един милиард човешки същества да умрат или да страдат от недохранване, а стопанствата, произвеждащи за собствени нужди. Те ще постигнат това много преди международната търговия да го направи.

Вече имах възможност да говоря по въпроса по време на разискването и единствено поради причината, че изменението относно обществените услуги и необходимостта правителствата да могат да контролират обществените услуги, свързани с основните проблеми като водоснабдяването и енергетиката, беше отхвърлено, гласувах против резолюцията.

Писмени обяснения на вот

- Доклад: Reimer Böge (A7-0079/2009)

Andrew Henry William Brons (NI), в писмена форма. – (EN) Ние не сме капиталисти, подкрепящи ненамесата в частни инициативи, и вярваме в помощта на държавата за работници, които са загубили работните си места не по своя вина. Искаме помощта да се предоставя от суверенни държави на техните работници. Разбира се, дори не подкрепяме членството в ЕС. Европейският фонд за приспособяване към глобализацията (ЕФПГ) обаче съществува и разполага със средства, определени за него.

Фондът е нежелано заместване на помощта от държавите-членки. Ако беше предложено британски работници да се подпомогнат чрез фонда, разбира се, щях да подкрепя това. С неохота обаче трябва да подкрепя подпомагането на шведски, нидерландски и австрийски работници чрез фонда. Ако се гласува против предложението, парите няма да бъдат върнати на данъкоплатците. Те ще бъдат задържани в ЕС и след това може би ще бъдат използвани за по-малко заслужаваща кауза.

Diogo Feio (PPE), в писмена форма. – (PT) Европейският фонд за приспособяване към глобализацията беше създаден с цел предоставяне на допълнителна помощ на работници, засегнати от последиците от сериозните промени в структурата на международната търговия. Португалия, Германия, Испания, Нидерландия, Швеция, Ирландия и Австрия вече подадоха заявления за него, което показва, че този проблем засяга държавите-членки от различни географски райони и с различни икономически модели и посоки на развитие.

Подобни ситуации, които се случват с тревожни темпове, изискват от лицата, вземащи решения, да помислят внимателно за европейския икономически и социален модел, както и за неговата устойчивост и бъдеще. Те означават също, че е жизнено важно да се стимулират начини за създаване на качествени нови работни места. За да бъдат те успешни, трябва да осигурим подкрепа, да отстраним тежестите и да премахнем необоснованите пречки за тези, които все още желаят да рискуват да започнат нови дейности и да се включат в иновативни проекти въпреки трудностите.

Независимо колко помощ се предоставя на работниците, тя ще бъде безполезна, ако предприятията продължават да бъдат закривани едно след друго и ако не можем да запазим източниците на инвестиции в Европа.

Въпросните случаи, които одобрявам, засягат Швеция, Австрия и Нидерландия, като те получиха широка подкрепа в съответните парламентарни комисии както за внасяне на предложението за резолюция, така и за издаване на становище.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), в писмена форма. – (PT) Въпреки че поддържа нашата критична позиция по отношение на ЕФПГ, тъй като считаме, че би било много по-важно на първо място да приемем мерки за предотвратяване на безработицата, гласувахме в подкрепа на мобилизирането на фонда, за да се предостави допълнителна помощ на работници, засегнати от последиците от реструктурирането на предприятия или либерализацията на международната търговия.

В случая става въпрос за мобилизирането на приблизително 16 млн. евро за Швеция, Австрия и Нидерландия с цел предоставяне на помощ на работници, съкратени в автомобилната промишленост и в строителния сектор.

Това е петият път, за който фондът се мобилизира през 2009 г., като общата използвана сума възлиза на 53 млн. евро от планираните 500 млн. евро. Съвсем показателно е, че в период на тежка социална криза са използвани малко повече от 10% от планираната сума и това само по себе си показва най-малко необходимостта от преразглеждане на разпоредбите, уреждащи фонда.

Françoise Grossetête (PPE), в писмена форма. – (FR) Гласувах в подкрепа на доклада Böge относно мобилизирането на ЕФПГ. Неговата цел е запазване на работните места и улесняване на връщането на пазара на труда на работници, които са били съкратени поради промени в структурата на международната търговия и глобалната финансова и икономическа криза.

Три години след създаването му през 2006 г. и в настоящите условия на световна икономическа и финансова криза беше изключително важно да облекчим условията, които уреждат използването на европейския фонд. Сега Швеция, Австрия и Нидерландия са обект на тези по-ефективни и бързи мерки и се надявам всички държави-членки на ЕС да имат по-голям достъп до тези средства. Във връзка с финансовата рамка за периода 2007-2013 г. максималният годишен размер на фонда не може да надвишава 500 млн. евро, но е от решаващо значение средствата да се използват в пълен размер, което не е така сега.

Европейският съюз трябва да използва всички ресурси, с които разполага, за да преодолее последиците от икономическата криза.

Jörg Leichtfried (S&D), в писмена форма. – (DE) Гласувам в подкрепа на доклада относно предоставянето на 15,9 млн. евро в помощ на Австрия, Швеция, и Нидерландия. В резултат на световната икономическа криза общо 744 работници трябваше да бъдат съкратени в областта на автомобилостроенето само в област Щирия. Заявлението, подадено с основание от Австрия, за помощ на обща стойност 5 705 365 евро от ЕФПГ сега се одобрява от Европейския съюз.

Това е напълно обосновано, тъй като Австрия беше засегната особено тежко от рязкото намаляване на износа. Например износът на пътни превозни средства и леки коли е спаднал с 51,3% и 59,4% съответно. В резултат на тясната взаимозависимост между предприятията в автомобилната промишленост и ниската степен на диверсификация на дейността на много доставчици кризата се усеща в цялата автомобилна промишленост.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), в писмена форма. – (FR) Шведските, австрийските и нидерландските работници станаха жертва на глобализацията. Изразявам отново силното си несъгласие с основната философия на фонда, която превръща работниците в Европейския съюз просто в „променливи за приспособяване“, осигурявайки гладкото осъществяване на форма на неолиберална глобализация, която никога не се поставя под съмнение. Интересите на гиганти като американското предприятие „Форд“, настоящия собственик на „Волво карс“, които реализираха печалба от почти 1 млрд. щатски долара през третото тримесечие на 2009 г., или „Aviva“, „Аха“ и „BlackRock“, основните акционери в „Heijmans NV“, днес изместват основните интереси на европейските граждани. Фондът допринася за това ошетяване.

Nuno Melo (PPE), в писмена форма. – (PT) Европейският съюз е пространство на солидарност. Този дух се съдържа в ЕФПГ. Фондът предоставя важна подкрепа в помощ на безработните и жертвите на преместванията на производства, които се извършват в условията на глобализация. Това се доказва още повече, когато осъзнаваме, че все по-голям брой предприятия преместват дейността си, като се възползват от по-ниските разходи за труд, които са възможни в някои държави, особено в Китай и Индия, често на цената на социален, трудов и екологичен дъмпинг.

Andreas Mölzer (NI), в писмена форма. – (DE) Отново се налага последиците от глобализацията да бъдат смекчени чрез ЕФПГ. За съжаление този път беше засегната и Щирия. Общо 744 души от девет различни предприятия загубиха работните си места през последните няколко месеца и поради това провинция Щирия поиска помощ от Европейския съюз. Както и при предишните заявления, всичко беше проверено много задълбочено и съм доволен, че хората от Щирия отговарят на всички изисквания. Особено в периода на

настоящата финансова и икономическа криза отново ни се напомнят много ясно отрицателните въздействия на глобализацията.

Като имаме предвид това, е още по-неразбираемо, че днес Парламентът прие резолюция, която насърчава по-голяма либерализация и премахване на търговските бариери — следователно по-голяма глобализация. Докато настъпи промяна в мисленето в ЕС, можем само да работим за намаляване на вредата, причинена от глобализацията в засегнатите държави. Поради това гласувах безрезервно в подкрепа на предоставяне на помощ от фонда.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *в писмена форма*. – (PL) Одобрих мобилизирането на ЕФПГ, тъй като положението на пазарите на труда днес изисква от нас да действваме от името на работниците. Характерно за предишните кризи беше, че те засягаха конкретни райони и бяха концентрирани на едно място. Тогава всички, които загубиха работните си места или имаха финансови затруднения, можеха да отидат в чужбина да търсят работа или да имат няколко работни места. Днес, във връзка с глобалния характер на финансовата криза, такива възможности не се предлагат.

Настоящото положение на финансовите пазари изисква от нас да помогнем на милиони хора, които са загубили работните си места през последната година. Разбира се, не говоря само за помощ в търсенето на работа, но също и използване на еластичността на пазара на труда, помощ за работниците да придобият нова квалификация и организиране на подходящо обучение например за използване на компютри или предоставяне на съвети за професионална ориентация. По-голяма част от средствата в ЕФПГ трябва да бъдат предназначени за стимулиране на предприемачеството и предоставяне на помощ за самостоятелна заетост, тъй като когато хората са загубили работните си места, започването на стопанска дейност и реализирането на доход за собствена сметка представлява възможност за поддържане на финансова стабилност и за развитие.

Мисля, че програми като ЕФПГ са много необходими, тъй като те са решение за конкретна ситуация и помагат пряко на тези, които са засегнати най-сериозно от въздействието на кризата.

Aldo Patriciello (PPE), *в писмена форма*. – (IT) Г-н председател, госпожи и господа, първо искам да поздравя докладчика за отличната му работа. Европейският фонд за приспособяване към глобализацията е инструмент, който все повече се използва от Европейския парламент, поради трудния период на икономическо сближаване, който преживява нашият континент.

Това показва, че на фона на кризата Европейският парламент съумя да приеме политически мерки в полза на гражданите, които представляваме, чрез обединяването на широк обхват от политически цели. Поради това гласувах в подкрепа на фонда с убеждението, че той ще представлява основен инструмент за професионална и по този начин социална интеграция на работници, които са загубили работните си места.

Marit Paulsen, Olle Schmidt и Cecilia Wikström (ALDE), *в писмена форма*. – (SV) Швеция кандидатства за помощ от ЕФПГ във връзка със съкращения в автомобилния сектор в страната.

Убедени сме, че свободната търговия и пазарната икономика са ползотворни за икономическото развитие и поради това по принцип се противопоставяме на финансова помощ за държави или райони. Настоящата икономическа криза обаче беше по-сериозна от всяка друга криза, която е преживявала Европа от 30-те години на миналия век, и засегна особено тежко производителите на автомобили в Швеция, по-специално „Волво карс“.

Комисията счете, че съкращенията, направени от „Волво карс“, имат „значително отрицателно въздействие върху местната и регионалната икономика“ в Западна Швеция. „Волво карс“ е много важен работодател в Западна Швеция. Ако Европейският парламент не предприеме действия, работниците във „Волво карс“ и доставчиците на концерна ще бъдат тежко засегнати. Рискът от социална маргинализация и трайно изключване е много голям. Това е нещо, което ние, като либерали, не можем да приемем. Съчувстваме силно на всички, които са засегнати от безработица, и много искаме да видим, че им се предоставя обучение.

Швеция има нетни вноски в ЕС и поради това е важно служителите в предприятията, които извършват дейност в Швеция, също да получат помощ от ЕС, ако са засегнати от икономическата криза.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), *в писмена форма*. – (FR) Въздържах се при гласуването относно допълнително мобилизиране на ЕФПГ.

Гласуването засяга, наред с другото, две плащания на обща стойност почти 24 млн. евро за автомобилната промишленост в Швеция и Австрия. Друго заявление засяга строително предприятие в Нидерландия.

Автомобилната промишленост е основният бенефициер на фонда, въпреки че тя непрекъснато закрива заводи, премества производството си, освобождава значителна част от своята работна сила и поставя своите подизпълнители в уязвимо положение. Освен това тя е получавала други видове финансова помощ от държавите-членки във връзка с планове за икономическо възстановяване, както и други форми на помощ, предоставяна специално във връзка с политиките за борба с изменението на климата.

Тези средства, чието предназначение е да бъдат използвани за обучение на хора, които са били съкратени — необходима мярка, за да намерят нова работа — не се предоставят в замяна на ангажимент от страна на европейската автомобилна промишленост да не съкращава повече от своите работници.

Няма как да подкрепя политика като тази, тъй като тя всъщност утвърждава преместванията на производства.

- Доклад: Jutta Haug (A7-0081/2009)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), в писмена форма. – (PT) Настоящият коригиращ бюджет ясно отразява противоречията в бюджетите на Европейския съюз. От една страна, неговите общи качества са слаби в сравнение с нуждите на политиките за икономическо и социално сближаване. От друга страна, средствата не са изразходвани, тъй като държавите, които се нуждаеха най-много от парите, срещнаха затруднения в осигуряването на средства за необходимото съфинансиране.

Въпреки това бяха отхвърлени предложенията, които внесохме за намаляване на изискванията за съфинансиране, особено по време на криза. Подобни противоречия и нерационални решения в политиката на Общността само облагодетелстват най-богатите и най-развитите държави и водят до задълбочаване на социалното неравенство и регионалните различия. Поради това гласувахме против него.

Самият доклад оправдава нашата позиция, като подчертава, че съществуват различни причини за този забавен ритъм на плащанията в сравнение с очаквания ритъм в зависимост от съответната държава-членка. Първо, в някои случаи настоящото икономическо положение затрудни осигуряването на съфинансиране от страна на държавата-членка. Второ, фактът, че прилагането на програмата за развитие на селските райони през 2009 г. е по-слабо интензивно в сравнение със съответната година от предишния период на програмиране, се обяснява с късното одобряване на някои програми, както и в случая с Румъния и България, с липса на достатъчно предишен опит с изпълнението на програми за развитие на селските райони.

- Предложения за резолюции: Перспективи за Програмата за развитие от Доха (ПРД) след Седмата министерска конференция на СТО (RC-B7-0188/2009)

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), в писмена форма. – (EL) Гласувах против предложението за резолюция, тъй като преди всичко то насърчава либерализацията на пазарите и търговска система, която само вреди на бедните и развиващите се страни и не показва действителна загриженост за екологичните нужди на планетата. Считаю, че либерализацията на търговията и нейните разрушителни последствия, които допринесоха за настоящата криза в областта на финансите, икономиката, климата и храните, за загубата на работни места, за бедността и за деиндустриализацията, трябва да бъде отхвърлена. Също така гласувах против предложението за резолюция, тъй като то не осигурява пълно зачитане на правата на правителствата да запазят своята възможност за регулиране и предоставяне на услуги от първа необходимост, особено в областта на обществените стоки и услуги като здравеопазване, образование, култура, съобщения, транспорт, водоснабдяване и електроснабдяване.

За съжаление, измененията, внесени от Конфедеративната група на Европейската обединена левица — Северна зелена левица, бяха отхвърлени. Ще се борим за истинска реформа на системата на международната търговия, ориентирана към въвеждане на правила за справедлива търговия, които отговарят на международните правила в областта на социалната справедливост, опазването на околната среда, продоволствената сигурност и суверенитет, устойчивото селско стопанство, трайния растеж и културното разнообразие.

Anne Delvaux (PPE), в писмена форма. – (FR) Гласувах против предложението за обща резолюция относно перспективите за Програмата за развитие от Доха след Седмата министерска конференция на СТО. Постъпих така поради общи съображения, тъй като очевидно в него липсва концепция относно стимулиране на развитието и зачитане на развиващите се страни, но по-конкретно защото, въпреки че успешното приключване на кръга от преговори в Доха е жизнено важно, това не може да стане на всяка цена. Международната търговия трябва да отчита старата традиция на Европа да си сътрудничи с най-бедните държави. Освен това, по темата за селското стопанство и либерализацията на услугите, не подкрепям подхода, препоръчан в резолюцията, още повече че не бяха приети всички изменения, чието предназначение беше да балансират текста. Например

неприемлива е възможността за ускоряване на преговорите в сектора на услугите (с цел постигане на по-висока степен на либерализация).

Последно, изразявам съжаление, че резолюцията одобри разширяването на двустранните споразумения за свободна търговия. Този вид споразумение често е много по-неблагоприятно за развиващите се страни. Налагайки им се да се изправят сами пред Европейския съюз, те имат много по-слаба позиция за преговори и често биват поставяни в безизходно положение.

Diogo Feio (PPE), *в писмена форма*. – (PT) Според мен кръгът от преговори в Доха е от изключителна важност за международната търговия и може да допринесе в огромна степен за намаляване на бедността в развиващите се страни и за по-справедливо споделяне на ползите от глобализацията. Поради това е важно Програмата за развитие от Доха да взема под внимание това въздействие и да допринесе сериозно за изпълнението на Целите на хилядолетието.

Изключително важно е членовете на СТО да продължат да избягват приемането на протекционистични мерки, които могат да имат изключително неблагоприятно въздействие върху световната икономика. Убеден съм, че неприемането на протекционистични мерки доведе до по-добро, макар и бавно възстановяване от икономическата криза, в която живеем понастоящем.

Поради това е от решаващо значение членовете на СТО да се борят срещу протекционизма в своите двустранни и многостранни отношения в бъдещите споразумения.

José Manuel Fernandes (PPE), *в писмена форма*. – (PT) Подкрепям заемането на водеща роля от страна на Европейския съюз в сегашните преговори в рамките на СТО с цел приключване на кръга от преговорите в Доха, като се вземат под внимание новите световни предизвикателства като изменението на климата, сигурността и продоволствения суверенитет. Мисля, че резултатът ще доведе до нови пазарни възможности и укрепване на правилата за многостранна търговия, така че търговията да бъде поставена в полза на устойчивото развитие. СТО може да се справи с глобализацията по-добре. Признавам обаче, че във връзка с настоящата икономическа криза правилата и ангажиментите, поети в рамките на СТО, възпряха до голяма степен нейните членове от предприемането на ограничителни търговски мерки и ги накараха да приемат мерки за икономическо възстановяване.

Членовете на СТО трябва да останат ангажирани с активната борба срещу протекционизма. Надявам се, че ще се постигне засилено сътрудничество между СТО и други международни организации и органи като Организацията на ООН за прехрана и земеделие (ФАО), Международната организация на труда (МОТ), Програмата на ООН по околната среда (ЮНЕП), Програмата на ООН за развитие (ПРООН) и Конференцията на ООН за търговия и развитие (Юнктад). Поради това гласувах в подкрепа на резолюцията.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *в писмена форма*. – (PT) Настоящата резолюция подчертава неолибералните позиции на Парламента по отношение на кръга от преговори в Доха, които започнаха през 2001 г., макар че на места се споменават социални въпроси и Целите на хилядолетието за развитие.

Най-силното убеждение, изразено в нея обаче, е акцентът върху пълната либерализация на световния пазар. В нея не се приема, че е време за промяна на приоритетите в международната търговия и за отхвърляне на свободната търговия поради отрицателното въздействие, което тя оказва върху финансовата, икономическа, продоволствена и социалната криза, която хората понасят сега с нарастващата безработица и бедност. Свободната търговия обслужва единствено интересите на най-богатите държави и основните икономически и финансови групи.

С отхвърлянето на предложените от нас изменения не се приеха радикални промени в преговорите, които щяха да поставят като приоритет развитието и социалните подобрения, създаването на работни места с права и борбата срещу глада и бедността. Жалко е, че не се счете за основен приоритет премахването на данъчните убежища, стимулирането на продоволствената сигурност и суверенитет, подкрепата на качествените обществени услуги и зачитането на правото на правителствата да защитят своите икономики и обществени услуги, особено в областта на здравеопазването, образованието, водоснабдяването, културата, съобщенията и енергоснабдяването.

Bruno Gollnisch (NI), *в писмена форма*. – (FR) Не, глобалната свободна търговия не е решение на настоящата криза. Напротив, тя е една от основните причини за нея. Кръгът от преговори в Доха протича неуверено от началото и е в застой в продължение на една година заради сериозен проблем, а именно, че системата е достигнала поносимите си граници за всички — независимо дали става въпрос за развити, нововъзникващи или най-слабо развити страни, както се наричат на международен жаргон държавите, които са засегнати от

бедност и са принудени да се интегрират в свръхконкурентен световен пазар, който ги поглъща. В Европа живеем съгласно парадокса, утвърден от псевдоелитите, които ни управляват и които искат всички да бъдем богати и бедни едновременно: бедни, тъй като трябва да получаваме по-ниско заплащане, за да се конкурираме в търговската война, която ни изправя срещу държави с ниско равнище на заплащане, и богати, за да можем да употребяваме евтиния и често нискокачествен внос, който залива нашите пазари.

Преди няколко десетилетия френски носител на Нобеловата награда за икономика представи очевидното решение: свободната търговия е възможна и желателна само между държави или субекти с еднакво равнище на развитие. Това е взаимноизгодно за участващите държави. За всички останали търговията трябва да бъде регулирана независимо дали това се харесва на защитниците на ултралиберализма.

Sylvie Guillaume (S&D), *в писмена форма*. – (FR) Надявам се, че кръгът от преговори за развитие в Доха ще доведе до установяване на справедливи и равностойни търговски отношения. Поради това одобрих измененията на моята политическа група, които са насочени към усъвършенстване на резолюцията, за да се засилят изискванията, свързани с развитието; да се изиска обществените услуги да не се поставят под въпрос в преговорите относно услугите; да се изиска, във връзка с промишлените тарифи, признаването на необходимостта да се взема под внимание равнището на развитие на всяка държава и тези сектори да не се отварят рязко за конкуренцията; и на последно място, да се запази специалното и диференцирано третиране на някои видове производства в селскостопанския сектор.

Nuno Melo (PPE), *в писмена форма*. – (PT) Различните несъответствия в системата на международната търговия нежелателно допринасят за задълбочаване на различията между континентите. Във връзка с това всичко, което спомага за коригиране на съществуващите несъответствия, е в полза на всички и със сигурност допринася за създаването на многостранна система, основаваща се на по-справедливи и балансирани правила. Това ще ни осигури справедлива търговска система, която да служи на всички. Такъв е духът на Програмата за развитие от Доха.

Willy Meyer (GUE/NGL), *в писмена форма*. – (ES) След 30 години фундаментализъм на свободния пазар световната икономика е изправена пред най-тежката криза след Голямата депресия през 30-те години на миналия век. Неолибералната програма на Световната търговска организация (СТО), която включва дерегулация, либерализация и приватизация на услугите, допринесе за увеличаване на бедността за по-голямата част от населението на света както в развиващите се, така и в индустриализираните страни. Моята група винаги е била противник на либерализацията на търговията и нейното опустошително въздействие, което допринася за настоящата криза в областта на финансите, икономиката, климата и храната.

Поради тези причини гласувах против резолюцията на Парламента относно министерската конференция на СТО, като моята група предложи да се изиска нов мандат за преговори в рамките на СТО. Този мандат следва да бъде съобразен със сегашното положение в света. Той трябва да бъде насочен към постигане на реална реформа на системата на международната търговия и гарантиране на приемането на правила относно справедлива търговия, които да съответстват на международните споразумения и националните разпоредби в областта на социалната справедливост, околната среда, продоволствения суверенитет и устойчивото селско стопанство.

Andreas Mölzer (NI), *в писмена форма*. – (DE) Предложението за обща резолюция, внесено от групите на Европейската народна партия (Християндемократи), Европейските консерватори и реформисти и Алианса на либералите и демократите за Европа, относно Програмата за развитие от Доха и СТО продължава тенденцията на глобална либерализация във всички икономически области. Няма съмнение, че премахването на бариерите за търговията и увеличаването на търговията в някои области допринася за по-голямо благоденствие. Също така сме били свидетели как свободната търговия специално между държави със сходно развитие е ползотворна.

Ако търговските партньори обаче са твърде различни в своята степен на развитие, в много случаи има отрицателно въздействие и за двете страни. Пълното отваряне на пазарите на развиващите се страни за износ от индустриализираните държави понякога води до разрушаване на местната икономическа структура, повишено равнище на бедност за хората и в резултат на това повече лица, които желаят да мигрират в западните държави. От друга страна, Европа е залята от евтини стоки от Далечния изток, чиито производители в много случаи са използвали експлоатацията на работници. Местното производство се измества или закрива, което води до безработица в Европа. Ето защо от тази гледна точка някои бариери за търговията например за поддържането на продоволствен суверенитет в Европа са изключително полезни. Не трябва да се забравя, че либерализацията на услугите на финансовите пазари допринесе сериозно за настоящата финансова и икономическа криза. Въпреки това предложението за резолюция подкрепя продължаването на процеса на

либерализация и предоставянето на по-голяма роля на СТО като част от новата политика за световен ред и поради това гласувах против него.

Evelyn Regner (S&D), *в писмена форма*. – (DE) Днес гласувах против резолюцията относно Програмата за развитие от Доха, тъй като съм противник на всеки вид либерализация на обществените услуги. Имам предвид специално либерализацията на услугите за водоснабдяване, за здравеопазване и услугите в енергийния сектор. За сближаването на обществото е изключително важно всички граждани да имат достъп до обществените услуги. Тези услуги трябва да се предлагат с високо качество във връзка с принципа за всеобщия им характер и преди всичко те трябва да бъдат на достъпна цена. Във връзка с това националните органи трябва да имат широки правомощия за вземане на решения и големи възможности за формиране на своите услуги.

Frédérique Ries (ALDE), *в писмена форма*. – (FR) В епохата на глобализация ефективната система за регулиране на търговията е по-важна от всякога. Това е ролята на Световната търговска организация, която беше създадена през 1995 г., за да замени Общото споразумение за митата и търговията. Както се подчертава в предложението за обща резолюция, внесено от десницата в Парламента, за което гласувах на обяд, СТО ще играе ключова роля за гарантиране на по-добро управление на глобализацията и на по-равномерно разпределение на ползите от нея. Разбира се, тези, които подкрепят протекционизма и идеята да се изолираме, погрешно нарочват СТО за страшното оръжие на неконтролираната либерализация. Именно настоящият генерален директор на този орган на ООН, Pascal Lamy, през 1999 г. посочи насоката, която да се следва: точно обратното — тази на контролирана глобализация.

За да се следва тази насока, Европейският парламент предлага някои практически решения: напълно безмитен и освободен от квоти достъп до пазара за най-слабо развитите страни, успешен изход от кръга от преговори в Доха за развиващите се страни, изисквания по отношение на екологичните и социални стандарти и контролиран от Комисията мандат по въпросите на селското стопанство. Като предлагаме тези решения, посочваме също, че Европейският съюз трябва да постави като приоритет политическите си цели, а не да се концентрира само върху търговските цели.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *в писмена форма*. – (PL) С удоволствие приветствам резолюцията относно СТО, тъй като това е изключително важен проблем в настоящия момент. Кризата е световна и възможно най-бързото излизане от нея е в интерес на всички нас. Мисля, че един от начините за ефективно ограничаване на кризата е разширяването на световната търговия. Ограничаването на реформата на икономиките до регионално или национално равнище е по-лесно, но в дългосрочен план това не е добър начин за борба с кризата, чийто мащаб е световен, като борбата с нея изисква общи инструменти, които да се използват на международно равнище. Поради това трябва да направим всичко възможно, за да ускорим преговорите в рамките на Световната търговска организация, тъй като тези преговори либерализират търговията. Същевременно трябва да приемем строги принципи за конкурентоспособност. В тези принципи особено важни са стандартите за качество на продуктите и условията за производство, включително от гледна точка на борбата с изменението на климата и намаляването на емисиите на въглероден диоксид. Силно чувствителните стоки, като например селскостопанските и хранителните продукти, се нуждаят от изключително стабилен подход. В бъдеще трябва да помислим дали заедно с либерализацията на търговията със селскостопански продукти в рамките на СТО в световен мащаб не трябва да въведем и стандартизация на някои елементи на селскостопанската политика на световно равнище. Специфичният характер на селскостопанския сектор трябва да бъде взет под внимание — неговата зависимост от климатичните условия, въпросите за качеството, свързани с продоволствената сигурност, условията на производство и проблемът със защитата на продоволственото снабдяване в света. На преговорите в рамките на СТО трябва да покажем по-голямо разбиране на другите и повече добра воля.

- Ограничителни мерки, които ще окажат въздействие върху правата на личността след влизането в сила на Договора от Лисабон (B7-0242/2009)

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), *в писмена форма*. – (EL) Гласувах против предложението за резолюция, тъй като то се основава изцяло на доктрината и на политиката на „война срещу тероризма“, която все още се използва за оправдание на ограничения на правата и свободите и за легализиране на военната намеса и действия, въведени съгласно Договора от Лисабон. Освен това Европейският парламент беше напълно изключен от процеса на съвместно законотворчество, проверка и контрол на мерките, свързани с правата на личността и антитерористичните политики, което отслабва неговата роля по отношение на въпроси от решаващо значение. Накрая, ще подчертая това, че освен всичко останало, за съжаление, беше прието изменение, което нарушава ролята на неправителствените организации, превръщайки ги в субекти за предоставяне на информация и двигатели на различни „антитерористични“ служби за сигурност вместо помощници в обществата, в които функционират.

Carlos Coelho (PPE), *в писмена форма*. – (PT) Общественият достъп до документи е съществен фактор за гарантиране, че съществува демократичен контрол на институциите и че те работят ефективно, като така се повишава доверието на гражданите. В рамките на Програмата от Стокхолм Съветът потвърди значението на прозрачността и прикани Комисията да разгледа най-добрите начини за гарантиране на прозрачност в процеса на вземане на решения, достъпа до документи и доброто управление предвид новите възможности, които се предлагат в Договора от Лисабон. Не се съмнявам, че правното основание, приложимо към уреждането на достъпа до документи, се нуждае от промяна; това се отнася и за юридическия контекст, в който следва да действа то, особено във връзка с отношенията между институциите на Съюза и гражданите.

Подобрения са необходими и по отношение на съществените въпроси, например това, което считам за основен въпрос, а именно възможността на Парламента да упражнява правото си на демократичен контрол чрез достъп до чувствителни документи. Прозрачността, независимо дали по отношение на обществеността или в междунституционално отношение, е основен принцип на ЕС. Действията и решенията, вземани от всички институции, структури, служби и агенции на ЕС, трябва да се ръководят от възможно най-пълното спазване на принципа за откритост.

Diogo Feio (PPE), *в писмена форма*. – (PT) Разглежданият въпрос засяга Договора от Лисабон, в частност начина за едновременно прилагане на членове 75 и 215 от него по отношение на компетентността на Парламента в процедурата за приемане на ограничителни мерки срещу определени физически лица и образувания.

Докато член 215 очевидно изключва Парламента от процеса на вземане на решения, член 75 предвижда обикновената законодателна процедура и следователно участието на Парламента в определянето и приемането на мерки за предотвратяването на тероризма и свързаните с него дейности.

Тъй като основанието за ограничителните мерки, предвидени в член 215, е често именно борбата срещу тероризма, е важно да се определи дали това е изключение от член 75 и ако това е така, дали е приемливо Парламентът систематично да бъде изключван от процедурата за приемането им.

Според мен е ясно, че законодателят е предвиждал да възложи приемането на подобни мерки изключително на Съвета. Този ход може да се основава на бързината и единството при вземането на решения. Въпреки това в случаи, които не са неотложни, мисля, че ще бъде полезно при приемането на подобни мерки да се проведе консултация с Парламента.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *в писмена форма*. – (PT) Борбата срещу тероризма отново се използва като оправдание за предвиждане на ограничителни мерки и санкции срещу правителства на трети държави, физически или юридически лица, групи или недържавни образувания. Това е неприемливо, тъй като в самия доклад се признава, че на практика е трудно да се разграничат видовете заплахи, въпреки че в него се правят някои опити да се направи това.

Осъзнаваме, че е необходима друга рамка за спазване на международното право. Не приемаме политиката на двойни стандарти по отношение на правителствата на трети държави, физически или юридически лица, групи или недържавни образувания, оценявани според интересите на САЩ или големите европейски сили. Могат да се посочат не малко примери. Ще спомена само някои от тях: например случаите с незаконната окупация на Западна Сахара, задържането на Аминату Хайдар и други сахрани в Мароко, както и действията на Турция срещу кюрдите и по отношение на Кипър.

Поради това гласувахме против доклада, въпреки че одобряваме някои точки в него, и по-специално тези, в които се иска разяснение от Комисията.

Bruno Gollnisch (NI), *в писмена форма*. – (FR) В резолюцията на Парламента се наблюдава постоянно колебание между необходимостта да се предприемат определени мерки срещу терористичните организации и държавите, които ги подкрепят, като например заповед на техни активи или налагане на дипломатически или икономически санкции и така нататък, и зачитането на правата на личността и организациите да се защитават от подобни обвинения и санкции.

Явно Парламентът е решил да определи като приоритет правата на заподозрените лица пред защитата на народите. Ако обаче демокрациите всъщност не могат да се борят срещу тероризма, отричайки собствените си ценности, те не могат да си позволят и да създават впечатлението, че са безволеви или слаби. Опасявам се, че резолюцията създава именно това впечатление. Ето защо, като оставим настрана институционалните аспекти, гласувахме против нея.

Sylvie Guillaume (S&D), *в писмена форма*. – (FR) Гласувах в подкрепа на резолюцията, тъй като за нас, членовете на Европейския парламент, е важно да упражняваме парламентарен контрол върху решенията за налагане на санкции срещу лица, свързани с Ал Кайда и талибаните, както и лица, които застрашават принципите на правовата държава в Зимбабве и Сомалия. Избраното правно основание е неприемливо; ние искаме да бъдем консултирани в съответствие с обикновената законодателна процедура и да бъдем уведомявани за развитието в работата на Комитета по санкциите към ООН. Последно по въпроса, изразявам съжаление относно силно административния подход, който поддържа Съветът, въпреки че тук обсъждаме мерки, свързани с правата на личността.

Timothy Kirkhope (ECR), *в писмена форма*. – (EN) Групата ECR е най-големият в ЕС поддръжник на мерките срещу терористите и вярваме силно, че националните правителства в Европейския съюз трябва да работят заедно, за да се справят с постоянната заплаха на тероризма. Групата ECR обаче реши да се въздържа от гласуване по резолюцията по две основни причини: първо, ние се противопоставяме на всяко законодателство, което ни води към обща европейска външна политика и политика на сигурност; и второ, вместо това искаме да видим подобрена и разширена координация и сътрудничество между ЕС и националните правителства и сме много разочаровани, че резолюцията не отрази това в задоволителна степен.

Nuno Melo (PPE), *в писмена форма*. – (PT) Общият смисъл на въпросите, които бяха зададени, преминава границите на обикновената оценка на една доктрина и съгласуваността между декларираните намерения и тяхното тълкуване. Съществува и практическа последица, свързана със старата поговорка, че който може да свърши много работа, със сигурност може да свърши и по-малко. Става въпрос за следното: разумно ли е орган, който има правомощия по наказателноправни въпроси и в областта на предотвратяването и борбата с терористични нападения чрез участието в процедура на съвместно вземане на решение, в други случаи да бъде изключван *a priori*, когато се разглеждат други мерки, които поради това, че засягат правата на гражданите, могат също да бъдат важни в това отношение?

Изключително важно е начинът, по който се тълкува Договора от Лисабон в законодателството, да съответства в действителност на заявеното разширяване на правомощията и компетентността на Парламента. Най-малкото, в някои случаи, както беше посочено във въпроса, трябва да бъде възможно съществуването на двойно правно основание, когато се засягат правата на гражданите и са застрашени антитерористичните политики. В други случаи, като например Зимбабве и Сомалия, трябва да бъдат предвидени незадължителни консултации, както всъщност предвижда декларацията от Шутгарт на Европейския съюз, която също беше спомената във въпроса.

Andreas Mölzer (NI), *в писмена форма*. – (DE) През последните години все повече свободи бяха жертвани в името на борбата с тероризма. В частност чрез споразумението за СУИФТ и Програмата от Стокхолм „прозрачният човек“ става все по-голяма реалност. Разбира се, във времена на съвременни технологии, глобализация и Европейски съюз без граници е важно органите да работят заедно и също така да извършат необходимата подготовка. Положението обаче не трябва да се свежда до нивото на терористите. Само трябва да помислим за спорната роля на Европейския съюз и отделните държави-членки по отношение на полетите на ЦРУ и тайните затвори на САЩ.

Наблюдението на законността е важно балансиращо действие за гарантиране, че на обвинените лица се предоставят минималните права в съответствие с изискванията на съвременната демокрация. Разглежданият доклад не е достатъчно ясен по отношение на подхода му и освен това в него се споменава твърде малко за миналите неуспехи и въпросите за защита на данните. Поради това се въздържах при гласуването.

6. Поправки на вот и намерения за гласуване: вж. протокола

ПОД ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО НА: г-н BUZEK

Председател

7. -

Председател. – Скъпи почетни гости, скъпи колеги, скъпи приятели, има дни, в които съм особено горд, че съм председател на Европейския парламент. Днес е такъв ден. Днес почитаме носителите на наградата „Сахаров“ за 2009 г. — наградата за свобода на мисълта.

Огромна чест е да припомня, че Председателският съвет реши да връчи наградата на Олег Орлов, Сергей Ковальов и Людмила Алексеева като представители на „Мемориал“ и всички други защитници на правата на човека в Русия. Горд съм, че това решение беше взето единодушно.

(Силни и продължителни ръкопляскания)

С тази награда, ние, членовете на Европейския парламент, отдаваме почит на онези между нас, които се борят за правата на човека, но и почитаме всички онези, които загубиха своя живот в тази борба. Наталия Естемирова трябваше да бъде днес сред нас, също както Анна Политковская. Техните убийци трябва да бъдат изправени пред съда.

(Ръкопляскания)

В Европа знаем цената на свободата; знаем цената на свободата на мисълта. На 16 декември, точно преди 28 години, във въглищната мина „Wujek“ полската комунистическа полиция уби стачкуващи, защото те се бореха за солидарност; т.е. за основно право на човека — за достойнство. Преди 20 години, на 16 декември, в Румъния започна революция, която отне живота на над 1000 души, които се бореха за свободата си.

Това се случи в държави, които сега са членове на Европейския съюз; държави, които днес са заедно с нас. Ние в Европейския парламент никога няма да забравим миналото. Наш дълг е да защитаваме тези ценности, които са толкова скъпи за всички нас. В Европа се радваме на постоянното право на човека на свобода на мисълта благодарение на тяхната най-скъпа жертва.

За мен е голяма чест да връча днес тази награда на организацията „Мемориал“. В същото време изпитвам гняв, че все още е необходимо да връчваме такива награди в Европа — в този случай на нашите руски приятели за тяхната работа в защита на правата на човека. Тази година отбелязваме 20-та годишнина от смъртта на Андрей Сахаров — един от основателите на „Мемориал“. Ако той беше сред нас сега дали щеше да изпитва гордост или по-скоро чувство на тъга, че днес Русия все още се нуждае от такива организации?

Андрей Сахаров доживя началото на промените в Централна и Източна Европа, видя падането на Берлинската стена и началото на свободите, за които се беше борил. Вярваме, че днешните действия за правата на човека в Русия ще доведат до истинска и постоянна свобода; свобода, на каквато се радваме в Европейския съюз. Това е нашето пожелание към всички граждани на Русия.

(Ръкопляскания)

Всяка година членовете на Парламента присъждаме наградата „Сахаров“ като напомняне, че основните права на човека трябва да бъдат гарантирани в целия свят. Хората трябва да имат право на свобода на вярата и свобода на мисълта. Защото, както самият Андрей Сахаров каза, цитирам: „свободата на мисълта е единствената гаранция срещу заразяването на хората с масови митове, които в ръцете на коварни лицемери и демагози могат да бъдат превърнати в кървава диктатура“. Ето защо Европейският парламент подкрепя правото на свобода на мисълта и ще продължи да го прави в рамките на Европейския съюз и извън него.

С връчването на наградата „Сахаров“ днес членовете на Парламента, пряко избрани от гражданите на 27-те държави-членки на ЕС желаят да покажат подкрепата си за всеки човек в света, който се бори за основни ценности. Европейският съюз има благородна мисия: наша задача е да действаме в защита на свободата на изразяване и на свободата на мисълта във всяко кътче на света. Надяваме се, че в тази област Русия ще бъде партньор, на който можем да разчитаме.

Сергей Ковальов, от името на организацията „Мемориал“, носител на наградата „Сахаров“ за 2009 г. — (превод от оригинал на руски език) Госпожи и господа, позволете ми от името на организацията „Мемориал“ да благодаря на Европейския парламент за това високо признание — наградата „Сахаров“.

„Мемориал“ гледа на тази награда като признание не само за нашата организация: наградата се връчва на цялата общност от защитници на правата на човека в Русия и в по-широк план — на значителна част от руското общество. От 40 години, първо в Съветския съюз, а след това в Русия, защитниците на правата на човека се застъпват за „европейски“, т.е. за универсални ценности. Тази борба винаги е била трагична и в последните години взе живота на най-добрите и най-смелите. Сигурен съм, че с присъждането на наградата „Сахаров“ на „Мемориал“ Европейският парламент е имал предвид преди всичко тях — нашите мъртви приятели и другари по оръжие. Тази награда им принадлежи по право. И първото име, което трябва да спомена, е на Наталия Естемирова, член на „Мемориал“, убита това лято в Чечения. Не мога да продължа, без да спомена и други имена: адвокатата Станислав Маркелов и журналистите Анна Политковская и Анастасия Бабурова, убити в Москва; етнологът Николай Гиренко, застрелян в Санкт Петербург; Фарид Бабаев, убит в Дагестан; и много други — за съжаление този списък е много дълъг. Моля ви да станете на крака и да почетем паметта на тези хора.

(Парламентът запази едноминутно мълчание със ставане на крака)

Тези хора загинаха, за да може Русия да стане истинска европейска държава, където общественият и политически живот се основават на първостепенното значение на живота и свободата на всеки отделен човек. Това означава, че те загинаха също и за Европа, тъй като Европа без Русия не е цялостна.

Надявам се, че всеки разбира, че когато говоря за „европейски ценности“ и „европейска политическа култура“, не влагам в тези понятия никакво географско съдържание или някакъв „евроцентризъм“, защото политическа култура, основана на свободата и правата на човека, възплъщава универсална ценностна система, която е еднакво подходяща за Европа и за Африка, за Русия и за Китай.

Днешното събитие е символично и взаимно обвързано: самата награда, денят, в който се присъжда, тези, които дават наградата, и тези, които я получават.

Андрей Сахаров, който почина преди 20 години, беше забележителен борец за правата на човека, както и забележителен мислител. Той предложи две главни твърдения. Първото беше, че единствено чрез преодоляване на политическите разногласия и враждебността човечеството има шанс да оцелее и да се развива, възможност да се справи с глобалните предизвикателства на епохата и да осигури световен мир и прогрес на нашата планета. Второто предложение беше, че единствената надеждна подкрепа за нашите усилия да преодолеем политическите разногласия в съвременния свят са правата на човека и преди всичко интелектуална свобода.

Европейският съюз, чийто Парламент учреди наградата, докато Сахаров беше още жив, днес е може би най-близкият модел на това бъдещо обединено човечество, за което мечтаеше Андрей Дмитриевич Сахаров.

Напоследък Русия и Европейският съюз все по-силно се противопоставят един на друг. В Русия стана модерно да се говори за „особения път на Русия“, за „особената руска душевност“ и дори за „особените руски ценности“. И в евроатлантическия свят често се чуват мнения за Русия като за „чудака“ сред държавите, държава, чието политическо развитие се определя от историята и специфичните ѝ характеристики, и други подобни спекулации. Какво може да се каже в тази връзка? Русия, както всяка друга държава, има собствен път за установяване на жизнен ред, основан на универсалните човешки достижения. Никой народ в света не организира живота си според идеи и модели, заимствани изцяло отвън, но връзката на Русия с Европа съвсем не се определя само от това кой заимства и от кого. Въпросът може да се постави по друг начин: допринесла ли е Русия с нещо за паневропейската и световна цивилизация, която се оформя пред очите ни? И тук искам да припомня уникалния принос на Русия към духовния и политически напредък на Европа и на човечеството: ключовата роля на съветското движение за правата на човека във формирането на съвременната политическа култура.

Сахаров преосмисли ролята на правата на човека и интелектуалната свобода в съвременния свят още през далечната 1968 г. Неговите идеи бяха превъплатени на практика от организациите за правата на човека, създадени от съветските дисиденти — на първо място Московската хелзинкская група, представлявана днес тук от Людмила Алексеева. Тези организации първи заявиха публично, че добре звучащите декларации за международна закрила на правата на човека не могат да останат просто декларации. Успяхме да мобилизираме световното обществено мнение и западният политически елит беше принуден да се отдалечи от традиционния си прагматизъм. Естествено това развитие породило и множество нови проблеми, които все още не са напълно разрешени — например доктрината за хуманитарна интервенция. Независимо от това през последните 30 години беше постигнато много, макар че още много предстои да бъде направено. Руските защитници на правата на човека от 70-те години бяха в основата на този процес и, дори само по тази причина, Русия не може да бъде заличена от списъка на европейските държави.

През последната третина на XX в. в Русия, като никъде другаде, движението за правата на човека стана синоним на гражданство и руската мисъл относно правата на човека можа да се развие до глобалните обобщения на Сахаров и да придобие качеството на нова политическа философия. Това е свързано с уникалното естество на руската трагична история през XX в., с нуждата да се разбере и преодолее кървавото и очернено минало. Ако Втората световна война даде тласък за следвоенната политическа модернизация в Западна Европа, като се превърна в логично заключение на относително краткия период на доминиране на нацисткия режим в Германия, за СССР и Русия необходимостта от възстановяване се диктуваше от опита от 70 годишното господство на комунистическия режим, чиято кулминация беше сталинската терористична диктатура. Двата ключови компонента на възраждащото се руско гражданско общество бяха правното съзнание и историческата памет. Движението за правата на човека първоначално се определи преди всичко като движение за победа над сталинизма в обществен, политически и културен живот на страната. В един от първите публикувани текстове на движението — листовка, разпространена от организаторите на историческия митинг на 5 декември 1965 г. в защита на правовия ред — в тази връзка просто и кратко се казваше: „Кървавото минало ни призовава към бдителност в настоящето“.

По същество особената връзка между два компонента на гражданското съзнание — правната мисъл и историческата памет — е изцяло наследена от съвременната руска общност за правата на човека и вероятно и от руското гражданско общество като цяло.

Мисля, че първостепенното значение, което Сахаров придаваше на „Мемориал“ през последните години и месеци от живота си, е свързано с факта, че той ясно разбираше този специфичен аспект. В дейността на „Мемориал“ тези два основни компонента на руското обществено съзнание са слети в едно цяло.

Мисля също, че и сега, на 20-тата годишнина от смъртта на Сахаров, членовете на Европейския парламент, избирайки на кого да връчат наградата, също почувстваха и разбраха този специфичен аспект. Всички помним резолюцията относно европейската съвест и тоталитаризма, приета от Европейския парламент през април. Резолюцията, както и последвалата през юли резолюция на Организацията за сигурност и сътрудничество в Европа (ОССЕ) относно обединението на разделена Европа, показват, че обединена Европа разбира смисъла и същността на нашата работа. „Мемориал“ ви благодари за това разбиране. Абсурдността на настоящата политическа ситуация в Русия ясно се илюстрира от факта, че нашият собствен парламент — парламентът на страната, която най-силно и най-дълго страда от сталинизма и комунистическата диктатура — вместо горещо да подкрепи резолюциите веднага ги обяви за „антируски“.

Това показва, че дори днес за Русия сталинизмът не е просто исторически епизод от XX век. Ние допуснахме няколко години на обърквана и непълна политическа свобода. Главната черта на комунистическия тоталитаризъм — отношението към хората като към заменим ресурс — не е премахната.

Целите на държавната политика са определени, както и преди, независимо от мнението и интересите на гражданите на страната.

Установяването на режим на „имитационна демокрация“ в днешна Русия е свързано именно с това. Решително са имитирани всички институции на модерната демокрация: многопартийна система, парламентарни избори, разделение на властите, независима съдебна система, независима телевизия и т.н. Но такава имитация, известна под името „социалистическа демокрация“, съществуваше и при Сталин.

Днес за имитацията не е нужен масов терор: запазени са достатъчно много стереотипи на обществено съзнание и поведение от епохата на Сталин.

От друга страна, когато е нужно отново се използва терор. През последните 10 години повече от 3000 души „изчезнаха“ от Чеченската република — т.е. бяха отвлечени, измъчвани, групово екзекутирани и погребани незнайно къде. Първоначално тези престъпления се извършваха от представители на федералните органи, но след това те прехвърлиха тази, така да се каже, „работа“ на местните структури по сигурността.

Колко руски длъжностни лица по сигурността в Русия са наказани за тези престъпления? Много малко. Кой се погрижи на тях да им бъде потърсена сметка и да бъдат изпратени на съд? Преди всичко защитничката на правата на човека Наталия Естемирова, журналистката Анна Политковская, адвокатът Станислав Маркелов. Къде са всички те? Убити.

Виждаме, че обичайното насилие в Чечения надхвърля границите ѝ и заплашва да се разпростре в цялата страна. И въпреки това виждаме, че дори при тези обстоятелства се намират хора, готови да се противопоставят на връщането на миналото. И това е основание за надежда. Всички разбираме, че никой не може да върне Русия към пътя на свободата и демокрацията освен самата Русия, нейният народ и нейното гражданско общество.

Още повече, че ситуацията в нашата държава не е толкова еднозначна, колкото може би изглежда за повърхностния наблюдател. Ние имаме много съюзници в обществото — както в борбата за правата на човека, така и в борбата със сталинизма.

Какво можем да очакваме от европейските политици и от европейското обществено мнение? Андрей Дмитриевич Сахаров формулира тези очаквания преди повече от 20 години: „Моята страна се нуждае от подкрепа и натиск“.

Обединена Европа има възможности за такава твърда и в същото време приятелска политика, основана на подкрепа и натиск, но съвсем не ги използва пълноценно. Искам да спомена само два примера.

Първият е относно работата на Европейския съд по правата на човека по отношение на жалбите от руски граждани. Самата възможност жертвите да подават жалби в Страсбург заставя руските съдилища да работят качествено и независимо. Главното е, че изпълнението на присъдите на Европейския съд би трябвало да премахне причините за нарушаването на правата на човека.

През последните години в Страсбург са издадени над 100 присъди по „чеченски“ дела за тежки престъпления, извършени от представители на държавата срещу граждани. И какво се случва? Нищо. Русия надлежно изплаща на жертвите компенсациите, разпоредени от Европейския съд, като някакъв „данък безнаказаност“ и отказва да разследва престъпленията и да накаже виновните. Още повече поименно споменатите в присъдите от Страсбург висши военни не само не се изправят пред съд, а и се предлагат за повишение.

И така, какво, ако Съветът на министрите при Съвета на Европа бъде призован да наблюдава изпълнението на решенията на Съда? В Страсбург свиват рамене: „Какво можем да направим?“ — и запазват мълчание.

Вторият по-общ пример е свързан с отношенията между Русия и Европейския съюз в областта на правата на човека. Днес те всъщност са сведени до факта, че веднъж на всеки шест месеца Европейският съюз провежда консултации с Русия по темата. Как се използва тази възможност? Длъжностни лица, не от най-висок ранг, разговарят в продължение на няколко часа при закрити врати — Европа пита за Чечения, Русия отвърща с въпрос за Естония или Латвия и всеки поема по своя път за следващите шест месеца. Руски и международни неправителствени организации провеждат съпътстващи събития и изслушвания и представят доклади. В срещи със защитници на правата на човека представители на Брюксел тъжно въздишат: „Какво можем да направим?“ — и запазват мълчание.

И така, какво трябва да направи Европа по отношение на Русия? От наша гледна точка отговорът е прост: по отношение на Русия тя трябва да действа точно както по отношение на всяка друга европейска държава, която е поела определени задължения и носи отговорност да ги изпълнява. Уви, днес Европа все по-рядко формулира препоръки към Русия в областта на демокрацията и правата на човека и дори понякога предпочита въобще да не ги споменава. Не е важно защо се случва така — дали е чувство за безполезност на усилията или прагматични съображения, свързани с петрол и газ.

Дълг на Европа е да не мълчи, а отново и отново да повтаря и напомня, и да настоява почтително и твърдо, Русия да изпълни задълженията си.

(Ръкопляскания)

Разбира се, не само че няма гаранции, а няма и особени надежди, че тези призови ще постигнат целите си. Отказът от напомняне обаче ще се приеме от руските органи като индулгенция. Изваждането на чувствителните теми от дневния ред категорично вреди на Русия, но вреди също толкова и на Европа, тъй като поставя под съмнение ангажимента на европейските институции към европейските ценности.

Наградата, която връчвате днес, се присъжда „за свобода на мисълта“.

Някой ще си помисли как може мисълта да не е свободна, кой и как може да ограничи нейната свобода? Има средство — това е страхът, който се превръща в част от човешката личност и кара човека да мисли и дори да чувства така, както се изисква от него. Хората не само се страхуват; те намират отдушник в „любящия голям брат“, описан от Джордж Оруел. Така беше, когато Русия имаше Сталин, така беше, и когато Германия имаше Хитлер. Сега това се повтаря в Чечения при Рамзан Кадилов. Този страх може да се разпростре в цяла Русия.

А какво може да се противопостави на страха? Колкото и парадоксално да изглежда — само и единствено свободата на мисълта. Това качество, което Сахаров притежаваше в изключителна степен, го направи неподатлив на страха. А неговият пример освобождаваше от страха и други хора.

Свободата на мисълта е основата на всички други свободи.

Ето защо е толкова уместно наградата „Сахаров“ да се присъжда именно за „свобода на мисълта“. Ние сме горди, че я получаваме днес.

(Парламентът удостои оратора с овации с изправяне на крака)

(Заседанието, прекъснато в 12,30 ч. се възобновява в 15,00 ч.)

ПОД ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО НА: г-жа KRATSA-TSAGARPOULOU

Заместник председател

8. Одобряване на протокола от предишното заседание: вж. протокола

9. Нов план за действие на ЕС по отношение на Афганистан и Пакистан (разискване)

Председател. – Следващата точка са изявленията на Съвета и на Комисията относно новия план за действие на ЕС по отношение на Афганистан и Пакистан.

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (SV) Г-жо председател, проблемите, пред които са изправени Афганистан и Пакистан, по обясними причини безпокоят целия свят. Насилственият екстремизъм се разпространява извън региона. Наркотиците, които се отглеждат и произвеждат в Афганистан си пробиват път до улиците на Европа. Една от движещите сили на нашата ангажираност е необходимостта да предотвратим превръщането на Афганистан и Пакистан в сигурни убежища за терористична дейност и организирана престъпност. В същото време, разбира се, ние се стремим да подпомогнем създаването на по-добри държави за народите на Афганистан и Пакистан.

Голямо внимание се отделя на Афганистан. Много от нашите държави имат там военни части и значителен брой граждански персонал. Коренната промяна на положението в Афганистан е основно предизвикателство. Пакистан също е изправен пред сериозни предизвикателства. Не може да се намери решение на конфликта в Афганистан, без да се намери изход от положението в Пакистан, и обратното.

Необходима е обща инициатива. Всички ние трябва да работим повече и по-добре. През юни Съветът поиска Секретариатът на Съвета и Комисията да представят конкретни препоръки и политически приоритети за активизиране и насърчаване на нашия ангажимент в региона. Резултатът от това беше планът за действие на ЕС за активизиране на участието на ЕС в Афганистан и Пакистан. Той беше приет през октомври. Смятам, че планът за действие е добър инструмент. Основната стратегия вече е факт. Планът за действие ще ни позволи да адаптираме използваните в момента инструменти, за да осъществим нашите политически приоритети.

Планът се основава на нашия съществуващ ангажимент и в него са заложени определени приоритети. Това са областите, в които ние считаме, че мерките на ЕС могат да бъдат най-ефективни. По този начин ние засилваме нашия ангажимент и представяме обща реакция на предизвикателствата, пред които са изправени Афганистан и Пакистан. Планът също така изпраща към региона нашето послание, че сме готови да издържим докрай. Регионалната перспектива е важна, ето защо планът за действие поставя сериозен акцент най-вече върху регионалното сътрудничество.

Афганистан навлиза в решаващ период. Не е необходимо да продължаваме да обсъждаме изборния процес. Той е вече минало. Изборите не оправдаха всички наши очаквания и се надяваме, че това няма да се повтори. Считам, че народът на Афганистан споделя нашето мнение. ЕС е готов да окаже помощ в работата, която остава да се свърши, на основата, освен другите неща, на препоръките, направени от наблюдателите на изборите от ЕС. Надяваме се, че новото правителство скоро ще бъде сформирано. Това предоставя възможност да се договорим за нов дневен ред и ново споразумение между правителството на Афганистан и международната общност. Във встъпителното си слово президентът Карзай даде обещание за ново начало. Надяваме се, че конференцията, която в скоро време ще се проведе в Лондон, ще даде тласък на процесите.

ЕС очаква от президента Карзай и неговото правителство сериозна ангажираност и силно ръководство. Пет години без никаква промяна не са вариант. Сега вниманието трябва да се съсредоточи върху гарантирането на това, афганистанската държава постепенно да поеме повече отговорност, като ролята на международната общност стане поддържаща. Като казвам това, аз нямам предвид изтегляне. Следващата година ще има значително по-голям брой международни сили в Афганистан. САЩ ще изпрати допълнително 30 000 военнослужещи, в помощ на намиращите се вече в страната 68 000. Другите държави от НАТО и съюзниците са обещали да изпратят още поне 7 000 военнослужещи в допълнение към 38 000, които са там.

Военият ангажимент трябва да се съчетава с граждански инициативи. Трайно изтегляне на военните части от Афганистан не е възможно, освен ако не се приложи гражданска рамка за стабилност. Ефективните държавни институции, по-добрите форми на управление, достъпът до основно социално осигуряване, спазването на принципите на правовата държава и функциониращите граждански институции са поне толкова важни, колкото и налагането на сигурност. Никой не би оспорил това. Сигурността, доброто управление и развитието трябва да вървят ръка за ръка. Ние поемаме дългосрочен ангажимент към Афганистан. Въпреки това обаче народът на Афганистан следва да гарантира, че неговото собствено правителство, а не международните организации, осъществява подобренията в стандарта на живота. Това е единственият начин населението да възвърне доверието си в своите лидери. Международната общност е там. Ние ще трябва да работим повече и по-добре. Необходимо е да подкрепяме процеса, който вече е започнал – процеса на афганизация, който е толкова важен за държавата.

Това е същността на нашия план за действие. Ние активизираме усилията от страна на ЕС за подобряване на капацитета на Афганистан и си сътрудничим с правителството, за да насърчим изграждането на ефективни държавни институции, които могат да носят отговорност, както на местно, така и регионално равнище. Отдаваме голямо значение на спазването на принципите на правовата държава, доброто управление, борбата срещу корупцията и подобряването на положението с правата на човека. Селското стопанство и развитието на селските райони е още една приоритетна област за Европа. Много е важно да се повиши стандартът на живот за мнозинството от афганистанците, които живеят в селските райони. Също така сме готови да подпомогнем процес на реабилитация на бивши бойци под афганистанско ръководство. Трябва да бъдат предложени алтернативи на онези, които са участвали в конфликт в миналото. Подкрепата за изборителната система, естествено, също е сред първите точки от дневния ред.

Бих искала също да кажа няколко думи за Пакистан. Пакистан е държава, която претърпя сериозни промени през последните години. Изборите през 2008 г. възстановиха демокрацията и гражданското управление. Преходът към демокрация беше впечатляващ. Въпреки това демокрацията в момента е крехка и нестабилна. В същото време пакистанските талибани се превърнаха в реална заплаха за мира и стабилността в държавата. Рядко минава седмица без медиите да съобщят за нови самоубийствени атентати. През последната седмица повече от 400 души загинаха по време на атентати, извършени от бойни групи.

ЕС иска да помогне за утвърждаването на гражданските институции в Пакистан. Особено важно е да се вземат предвид препоръките, направени от г-н Michael Gahler, нашия наблюдател на изборите от 2008 г. Те очертават основната рамка за бъдещата демокрация, изборителната реформа и изграждането на институциите. Правителството на Пакистан знае, че това трябва да се направи. То следва да посочи областите, в които желае да сътрудничи. ЕС ще развива стратегическо партньорство с Пакистан, което е резултат от успешната специална среща на най-високо равнище, проведена през юни 2009 г. Желанието ни е да укрепим демокрацията и да постигнем стабилност. Затова ние работим за гражданските институции, борбата срещу тероризма и за развитието на търговията. Естествено, главен елемент в стратегията е наличието на функциониращо правителство, което да поема отговорност за народа си и да демонстрира способност за управление, необходима за напредъка на държавата.

В партньорството си с правителството на Пакистан ЕС ще подкрепя укрепването на демократичните институции и структури в държавата. Тази цел ще бъде осъществена и посредством икономическото развитие и търговията. Приветстваме факта, че Пакистан поема по-голяма отговорност за собствената си сигурност. Очакваме държавата да има същия подход по отношение на всички форми на тероризъм, включително и към бойците, които използват пакистанската територия за организиране на нападения във вътрешността на Афганистан. Опитите на правителството да се справи с талибаните в Пакистан са нещо положително. В същото време гражданското население трябва да бъде защитено, а международното право – спазвано. Правителството също така следва да насочи вниманието си към необходимостта от хуманитарна помощ и възстановяване в засегнатите области.

Необходимо е да предприемем допълнителни стъпки при осъществяването на нашите операции в Афганистан и Пакистан. ЕС вече е поел значителен ангажимент по отношение на предизвикателствата в региона и това ще продължи. Много е постигнато и в двете държави благодарение на усилията както на Афганистан и Пакистан, така и на международната общност. Стратегиите и документите сами по себе си няма да подобрят положението. Сега е време да ги превърнем в дела заедно с нашите партньори в Афганистан и Пакистан.

Катрин Аштън, *номинирана за заместник-председател на Комисията*. – (EN) Разрешете ми да започна с Афганистан. Намираме се на важен етап от нашите отношения. Нашата бъдеща подкрепа трябва да спомогне за създаването на правителство, което е отзивчиво на потребностите и тревогите на хората в Афганистан. Тъй като положението е критично, ние трябва да работим и да оказваме влияние върху процесите в държавата. Във връзка с това са и международните конференции, които започват с конференция в Лондон през следващия месец.

Готови сме да вложим още ресурси. Комисията увеличава помощта си за развитие с една трета до 200 млн. евро. Имаме нужда от тези допълнителни средства, за да повторим успехите си, като например разширяването на системата за първично здравеопазване, така че да обхване 80% от афганистанците, включително много по-добро лечение за жените и момичетата, както и последните успехи с освобождаването на провинциите от макови насаждения. Нашите държави-членки също се ангажираха да подпомогнат усъвършенстването на програмата за обучение на полицията.

Но това е само началото. Необходимо е да направим всичко споменато като част от последователния принос на ЕС в рамките на съгласувана международна реакция. Тази реакция изисква преди всичко афганистанците да работят за постигането ѝ заедно с ООН.

Планът за действие, приет от Съвета през октомври, ни дава възможност да направим това. Заедно с усилията на САЩ и операциите за сигурност на НАТО той изпраща недвусмислено послание за нашия ангажимент към региона и международната общност. Той също така, разбира се, съвпада с приоритетите, очертани от президента Карзай, особено в областта на по-доброто управление и борбата с корупцията.

Планът потвърждава, че ние ще продължим да поставяме ключовите сектори като спазването на принципите на правовата държава и селското стопанство в центъра на нашия ангажимент.

Вече подпомагаме правителството в усилията му за подобряване на уменията на служителите в администрацията в Кабул. Сега ще започнем да разпространяваме тези умения в провинциите, за да помогнем на хората в Афганистан да управляват собствените си дела и да гарантират, че правителството им осигурява (и това следва да се вижда) съответните услуги.

Планът изпраща и послание, че ние ще подкрепяме интеграцията на бунтовниците, които са готови да се отзоват на призива на президента Карзай да работят заедно с неговото правителство.

Също така, Мисията на ЕС за наблюдение на изборите представя доклада си в Кабул днес и бих искала да изкажа благодарността си към г-н Bergman за добрата работа, която той и неговият екип извършиха при извънредно трудни обстоятелства. Ние ще гарантираме извършването на последващи действия, тъй като е ясно, че доверието в правителството и политическата система се основава на цялостното преразглеждане на изборителната система.

И последно за Афганистан, но може би най-важно, ние усъвършенстваме нашите структури по места. Държавите-членки ще уеднаквят политиките по отношение на ресурсите за подкрепа на този процес и се надявам, че в най-скоро време функциите специален представител на ЕС и ръководител на делегацията на ЕС ще бъдат съвместени в една длъжност. Това ще помогне за изработването на съгласуван подход, който може да служи като модел в други случаи.

Що се отнася до Пакистан, наша основна грижа и от първостепенен интерес за нас е Пакистан да бъде стабилна демокрация, свободна от терор и способна да участва заедно със съседите си в защитата от общите заплахи.

Планът за действие подчертава това и се основава на съществуващите ангажименти, поети на срещата на най-високо равнище ЕС-Пакистан през юни, включително хуманитарна помощ, помощ за възстановяване, помощ за полицията и в областта на правосъдието, укрепване на демократичните институции и гражданското общество, за да се подобри положението с правата на човека, както и сключване на споразумения за търговия и социално-икономическо развитие. Ние ще продължаваме да подкрепяме прилагането на препоръките на мисията за наблюдение на изборите от 2008 г.

Планът за действие е подкрепен от значителен финансов ресурс от малко под 500 млн. евро, предоставен от Комисията до 2013 г., плюс 100 млн. евро заем за енергия от възобновяеми източници от Европейската инвестиционна банка, както и от ангажименти за задълбочаване на нашите търговски и политически отношения. Планът за действие също така предвижда засилен диалог по всички споменати въпроси, а следващата година следва да се проведе втора среща на най-високо равнище в рамките на испанското председателство.

Планът за действие също така подчертава, че ЕС ще използва опита си в регионалната интеграция, за да помогне на Афганистан, Пакистан и техните съседи да започнат икономически отношения, по-конкретно с Индия. Не може да има бързи решения за съществуващото напрежение, но ние трябва да започнем да преодоляваме недоверието. Потенциалните ползи от този вид регионално сътрудничество по отношение на търговията и инвестициите биха направили много повече, отколкото ние като Европейски съюз бихме могли да постигнем.

В заключение, прилагането на плана за Афганистан и Пакистан е в центъра на нашия бъдещ ангажимент в тези държави. Това е съвместно начинание между държавите-членки и институциите на ЕС, той е първият по рода си и ако завърши с успех, може да помогне за формиране на международна гражданска реакция на кризи, които досега са се решавали предимно с военни средства.

Планът за действие представлява важен ангажимент не само към Афганистан и Пакистан, но и към Южна и Централна Азия като цяло. Не само идеи са нужни обаче, а също така и подходящи хора със съответните умения, както и сигурност, за да могат те да работят. Необходим е по-сериозен ангажимент от страна на приемащите правителства и по-голяма съгласуваност между донорите, включително и между самите държави-членки.

Южна Азия е изправена пред екстремизъм ежедневно, независимо дали става въпрос за бойното поле в Хелманд или по улиците на Пешавар, Лахор и Равалпинди. Няма да решаваме проблемите само с военни действия, но

и като помагаме за изграждането на сигурна и безопасна среда, без напрежение и неравенства, които са хранителна среда за екстремизма.

Европа има какво да предложи от собствения си опит. Планът за действие ни дава възможност да използваме този опит, за да помогнем на другите, и аз се надявам, че Парламентът ще го подкрепи.

Ioannis Kasoulides, *от името на групата на PPE*. – (EN) Г-жо председател, целта в Афганистан беше борба с талибаните, които предложиха сигурно убежище за „Ал Кайда“. Афганистан не е вече сигурно убежище, но бунтовниците талибани не са победени, защото е доказано, че победа не може да се постигне само с военни средства и да се разчита предимно на военна сила, като се убиват бунтовници, имаше обратен ефект.

Промяната в стратегията е с цел защита на населението, изграждане на капацитет за сигурност на Афганистан, подкрепа за доброто управление на централно и особено на местно равнище и насърчаване на развитието. В тази връзка, необходимо е да се насърчава процесът на помирение с водеща на Афганистан роля за онези прослойки от талибаните, които са се присъединили към бунтовниците поради особени обстоятелства.

Планът за действие на ЕС е насочен към всички тези предизвикателства и ЕС може да играе важна роля в невоенните области. И все пак, очаквах да се постави много по-голям акцент върху въпроса за наркотиците, Вие споменахте това, г-жо министър, както и по-силни думи като предупреждение за корупцията и лошото управление.

По отношение на Пакистан: „да“ на плана за действие. Двата случая са взаимно свързани и успехът във всеки един от тях зависи от успеха в другия. Пакистан следва да е в състояние да се бори адекватно с притока на бунтовници от Афганистан. И накрая, необходими са дипломатически усилия, за да се избегне това, вечното недоверие между Индия и Пакистан да стане пречка за общия успех.

Roberto Gualtieri, *от името на групата S&D*. – (IT) Г-жо председател, г-жо върховен представител, госпожи и господа, с това разискване Европейският парламент се стреми да даде своя принос към дискусиата относно ролята на Европа в региона, която е решаваща за сигурността и стабилността в целия свят.

Новата военна стратегия, обявена от президента Обама, и дори още по-ясно формулирана от последвалите изявления на министрите на външните работи на държавите, участващи в Международните сили за поддържане на сигурността (ISAF), свързва изпращането на нови военни части с основната цел защита на населението и засилване на дееспособността на силите за сигурност и институциите в Афганистан. Тази очаквана промяна отчита безсмислеността, аз дори бих стигнал по-далеч и бих казал контрапродуктивността на една конвенционална военна акция, насочена изцяло към смазване на партизанските действия на талибаните.

Въпреки това с цел да гарантираме, че този нов подход ще бъде резултатен и ще отбележи прехода към сигурен, просперираш, стабилен и следователно самостоятелен Афганистан, ясно е, че военното измерение на намесата на международната общност трябва да бъде придружено от нарастващ ангажимент на гражданския и политическия фронт. От една страна, ние следва да насърчаваме икономическото развитие и да укрепваме институциите, управлението и спазването на принципите на правовата държава и, от друга страна, трябва да подпомогнем процеса на вътрешно помирение и да съдействаме за стабилизирането на положението в Пакистан.

Тук е мястото и ролята на Европейския съюз. От известно време Европа е сериозно ангажирана в региона: 1 млрд. евро годишно за Афганистан, 300 млн. евро за Пакистан, полицейската мисия на Европейския съюз (EUPOL), която върши неоеценима работа, въпреки проблемите с личния състав, международната мисия за наблюдение и също така, разбира се, ангажиментите на отделните държави-членки по отношение на мисиите на Международните сили за поддържане на сигурността (ISAF).

Въпреки това способността на Европа да промени съществено обстановката в региона изглежда твърде слаба, като се имат предвид вложените човешки и финансови ресурси. По тази причина е необходимо да активизираме нашето начинание, с други думи, водещата роля на Европа, и да я направим по-последователна и ефективна от гледна точка на гражданската стратегия и политическия процес. От тази гледна точка планът за действие представлява важна крачка напред и групата на Прогресивния алианс на социалистите и демократите в Европейския парламент го подкрепя и настоява за неговото неотклонно прилагане.

В същото време ние се питаме дали заложените в плана цели също така не изискват изработването на мерки *ad hoc*, както и отправянето на призив за обмисляне на разширяването на целите и подсилването на инструментите на мисията на Европейската политика за сигурност и отбрана (ЕПСО), полицейската мисия на Европейския съюз (EUPOL). Европейският парламент е готов да предложи подкрепата си за действията на Европейския съюз на всички тези фронтове.

Pino Arlacchi, *от името на групата ALDE*. – (EN) Г-жо председател, тук сме, за да обсъдим плана за действие на ЕС по отношение на Афганистан и Пакистан. Комисията по външни работи на Парламента ми даде възможност да бъде докладчик за новата стратегия за Афганистан.

Нуждаем се от нова стратегия или по-скоро от поне някаква стратегия в гражданската област, защото, до сега намесата на ЕС не беше достатъчно последователна и изглежда имаше много ограничено въздействие. Страхувам се, г-жо Аштън, че не споделям първото ви изявление за Афганистан, защото е прекалено общо, прекалено бюрократично, прекалено разхвърляно, също като представения ни план за действие. Смятам, че Парламентът е длъжен да допринесе за това стратегията да стане по-убедителна и по-последователна.

Събирам на едно място всички отделни сведения. Първото, което съм длъжен да кажа, е, че се оказва, че е много трудно да бъдат получени дори елементарни данни за изразходваните средства от ЕС в Афганистан след окупацията от 2001 г., за това, къде е отишла помощта на ЕС и каква част от тези средства могат да бъдат отчетени. Знаем, че годишно почти 1 млрд. евро се влагат там, което е голяма сума. БВП на Афганистан е само 6,9 млрд. евро. Следователно нашата гражданска помощ възлиза на повече от 20% от годишния БВП на Афганистан, сума, която има потенциала да промени съдбата на държавата, ако се използва както трябва.

Второ, моят опит да изработя нова стратегия за Афганистан ще започне с определянето на това, какъв е и какъв следва да бъде интересът на ЕС в региона. Част от моя доклад ще бъде посветена на унищожаването на насажденията с опиумен мак посредством стратегията за алтернативно развитие.

Jean Lambert, *от името на групата Verts/ALE*. – (EN) Г-жо председател, мисля, че в плана за действие има неща, които следва да бъдат приветствани, но както правилно изтъкнаха колегите, има някои въпроси, които не получиха отговор.

Мисля, че когато обсъждаме положението там, ние го разглеждаме от гледна точка на проблема, който имаме, и понякога сме склонни да подценяваме действителността, с която се сблъскват всеки ден хората в Афганистан и Пакистан, а именно, множеството загинали, целенасочените убийства, например на представители на хазарското население на места в Пакистан, атентати срещу училища за момичета, полицейски участъци и много други.

Наскоро, полицията в Афганистан ни беше описана направо като пушечно месо за талибаните. Мисля, че много от нас още си задават въпроса какво изобщо си мислехме, че можем да постигнем, когато влязохме там. По отношение на международната реакция, приветствам това, че членът на Комисията говори за тласък на сътрудничеството и особено приветствам споменаването на Индия. Регионалният подход е важен и аз очаквам да чуя как ще се справим с другите области на реално напрежение, като например Кашмир, за който посланикът на Афганистан онзи ден ни каза, че наистина застрашава всичко, което хората се опитват да направят в региона.

Също така е необходимо, особено в Пакистан, да обсъдим каква ефективна помощ предлагаме по отношение на хилядите разселени лица и да си извлечем урок от това, че не се ангажирахме с онези, които бяха разселени към границите на Пакистан и Афганистан в миналото, и да осъзнаем, че по този начин ще бъде запълнен един вакуум. Ето защо наистина е необходимо да обърнем внимание на образованието и да отговорим на потребностите на онези, които също полагат грижи за разселените лица.

Charles Tannock, *от името на групата на групата ECR*. – (EN) Г-жо председател, не можем да си позволим да оставим военната мисия НАТО – Международни сили за поддържане на сигурността (ISAF) да се провали. С достатъчно политическа воля, необходимата военна техника и по-голям брой военнорслужещи на място от всички държави-членки, НАТО може да победи талибаните и това, разбира се, следва да бъде подкрепено и с кампания за спечелване на сърцата и умовете на хората. Съседен Пакистан обаче се превръща в потенциална катастрофа – ядрена държава, поразена от ислямска радикализация, корупция и немошно управление и въпреки това ние сме длъжни да помогнем по стратегически причини.

Например, елементи от ISA в Пакистан отдавна са заподозрени в оказване на негласна подкрепа на талибаните в Афганистан и едва сега неохотно осъзнават опасностите за своята държава от подобен подход. Фактът, че Пакистан дава подслон на терористи, действащи в Кашмир срещу Индия, също представлява сериозна опасност за целия регион.

Ако Пакистан продължава да получава военна помощ от държавите от ЕС за операциите за борба с терористите джихадисти, а също и икономическа помощ от ЕС, той трябва да даде железни гаранции, че тази помощ няма да бъде пренасочвана за засилването на конвенционалните му сили на границата с Индия.

И накрая, нестабилността на Пакистан и Афганистан е в контраст със стабилността и умереността на нашия демократичен съюзник и партньор Индия, която заслужава пълната подкрепа на ЕС.

Willy Meyer, *от името на групата GUE/NGL*. – (ES) Г-жо председател, г-жо Аштън, в качеството Ви на номиниран заместник-председател, моята група никога не е подкрепяла стратегията на бившия президент на Съединените американски щати, г-н Буш, във връзка с Афганистан. Никога не сме я подкрепяли и времето показва, че сме прави.

Понастоящем в Афганистан има корумпирано, нелегитимно правителство, има невинни жертви и положението на жените изобщо не се е променило. Затова би било логично да се променят стратегиите и ние съжаляваме, че президентът Обама предпочете военното решение и възнамерява да разположи там още 30 000 военнослужещи. Смятам, че Европейският съюз не следва да предприема същите действия, защото съществува реален риск от нов Виетнам през XXI век в Афганистан.

В Афганистан историята показва, че военно решение е невъзможно. Трябва да се засили сътрудничеството и следва да се насърчат усилията за намиране на дипломатическо решение. В самата зона на конфликта, а и от геостратегическа гледна точка, трябва да се стремим да зачитаме международното право чрез вътрешни решения в Афганистан.

Nicole Sinclair, *от името на групата EFD*. – (EN) Г-жо председател, преди няколко седмици имах удоволствието да се срещна с някои от завръщащите се от Афганистан войници от Обединеното кралство и чух многократно да се повтаря една и съща история за това, че са били зле екипирани. Въпреки това Обединеното кралство дава ежедневно по 45 млн. британски лири за тази корумпирана институция. Част от тези пари могат да бъдат по-добре използвани за въоръжаването на нашите сили в Афганистан, силите, които всъщност обучават афганистанската полиция и т.н.

Много е правилно, както някои от вас казаха, това е важен регион в света, и то регион, където е необходимо да имаме напредък.

Моят проблем е липсата на опит у нашия върховен представител по въпросите на външните работи, Кати Некадърност Аштън, която без съмнение е стигнала дотук благодарение на немалко рубли. Имаме нужда от по-опитен човек. Тя няма опит в областта на външните работи, не е била министър на външните работи и не мисля, че дори е работила почасово в туроператорска агенция. Много ви моля! Това е деликатна работа, която изисква да се промени всичко към по-добро, а тя просто няма достатъчно опит.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Г-жо председател, на пръв поглед заключенията на Съвета относно Афганистан могат да ни се сторят добре дошла алтернатива на войнственото отношение на Съединените американски щати и Обединеното кралство. Когато вникнем обаче, ще видим, че методите, предложени в него са всъщност смесица от наивност и съучастничество. Съветът проявява пълна наивност като се опитва да посее нежното цвете на западната демокрация в негостоприемната почва на афганистанския племенен строй. Вертикалното разделение в обществото и поставянето на лоялността към племето пред личната преценка ще направи това невъзможно. Той иска да се справи с корупцията, но просто не разбира, че бюрократичният модел на обективната преценка и финансово и ресурсно обосноваване на решения, никога няма да бъде зачитан. И не защото афганистанците са непоправимо нечестни, а защото афганистанското племенно общество разглежда грижата за семейството и племето като безспорна добродетел.

Съветът иска да противодейства на производството на опиумен мак. Отстраняването на правителството на талибаните обаче не беше най-добрият начин да се намали производството. Правителството на талибаните го намали с 90%, но след инвазията в Афганистан държавата отново стана водещ производител на опиум в света. В доклада се казва, че решение на проблема с несигурността в Афганистан не може да се търси само с военни средства. Това може само да означава, че военната операция е законна. Според мен това не е така. Водили сме три неуспешни войни срещу Афганистан през XIX век и началото на XX век; наистина, вече трябваше да сме си научили урока.

Талибаните потискат жените, ненавиждат демокрацията и убиват британски войници: организацията им е изключително отблъскваща. Можем обаче да спрем убийствата на британски и съюзнически войници още утре, като изтеглим нашите военни части. Това е една смъртоносна, безсмислена война, която просто не може да бъде спечелена.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Г-жо председател, международната общност, а не само Съединените американски щати, има проблем в Афганистан. Три месеца бяха нужни на президента Обама да представи глобална стратегия в отговор на обезпокоителния доклад на генерал Маккristъл.

Добре известно е, че новата стратегия включва краткосрочно засилване на военното присъствие, изтегляне през 2011 г., постепенно прехвърляне на различни аспекти от сигурността върху афганистанските сили, по-добра координация между гражданските и военните усилия и концентриране върху големите градове.

И така, г-жо Аштън, голямото предизвикателство е да се набележи ясен европейски отговор, най-вече на конференцията в Лондон. Във Вашето изявление споменахте две ключови думи. Казахте, че нашият отговор трябва да бъде координиран с други международни структури и ние подкрепяме координацията с Организацията на обединените нации. Вие също така казахте, че нашият отговор трябва да бъде последователен.

Искам да коментирам две неща в тази връзка, г-жо Аштън. През 2005 г. имах привилегиата да водя мисия на Парламента за наблюдение на изборите и имах възможността да се срещна с ръководителя на Международните сили за поддържане на сигурността (ISAF) генерал-лейтенант Грациано, чийто мандат във временните сили на ООН в Ливан (UNIFIL) приключва. Четиридесет и четирите държави, участващи днес в Международните сили за поддържане на сигурността (ISAF) (28 от тях са държави от НАТО), представляват разнородна сила, която не може да осигури ефективен резултат в борбата срещу бунтовниците.

Вторият жизненоважен момент, г-жо Аштън, е, че една война не може да бъде спечелена (а в момента в Афганистан се води война), ако гражданското население не е на наша страна, на страната на международната коалиция. Смятам, г-жо Аштън, че една от основните цели на Европейския съюз, следва да бъде насочването на нашите усилия, които включват 1 млрд. евро от средствата на Европейския съюз, за привличането на гражданското население на наша страна.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Г-жо председател, разрешете ми да започна днес, като спомена ефрейтор Адам Дрейн, на 23 г., от Кралския английски полк, от Бери Сейнт Едмъндс в моя избирателен район, който загина в провинция Хелманд на 7 декември, един от 100-те членове на британските въоръжени сили, загинали през тази година.

Нашите мисли следва да са със семейството на Адам и всички онези семейства в Европа, Афганистан и Пакистан, които са претърпели такава загуба.

В лицето на такива жертви, ние в Парламента, имаме собствен дълг да гарантираме, че правим всичко възможно за подпомагането на мира и благосъстоянието в Афганистан. Ако приемем сериозно новите промени от Лисабон и имаме истинска обща външна политика на ЕС, няма друго място, където е по-наложително да се докажем, освен пясъците на Афганистан, като първо, осигурим реално съответствие между дейностите, извършвани от отделните държави-членки, и новата стратегия и, второ, приветстваме ангажмента, поет днес от върховния представител Аштън, още в началото на новата година да въведе в Афганистан внушителната длъжност на представител, съвместяващ два ръководни поста. Това би било както показател за по-ефективната работа на ЕС в рамките на договора, така и маркер на нашата бъдеща решителност относно Афганистан.

Накрая, обединени около това, държавите-членки са длъжни да осигурят наемането на обещаните 400 офицери от полицейската мисия на Европейския съюз (EUPOL); това е абсолютно необходимо, за да се гарантира, че собствените служби за правоприлагане на Афганистан ще могат да вършат работата си както трябва.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Г-жо председател, искам веднага да поясня, че аз изобщо не съм съгласен с коментарите, които г-жа Sinclair току-що направи по отношение на г-жа Аштън.

Г-жо председател, едно от четири деца в Афганистан не достига пет годишна възраст. Това е държава, белязана от недостиг на социални и здравни услуги, към който можем да добавим недостига на демокрация и сигурност. Вероятността от конфронтация с Пакистан стимулира талибаните да се мобилизират и подчертава необходимостта да подхождаме към проблемите в Афганистан от регионална гледна точка. Към това следва да добавим факта, че неспособността да се овладее положението единствено с военни средства предопределя специалната роля, която Европейският съюз трябва да играе с неговия широк набор от инструменти.

НАТО, който преди всичко е отговорен за военния аспект, вече достига своя предел в лицето на предизвикателството, наречено Афганистан. Хуманитарната акция на Европейския съюз, инструментите му за сътрудничество и развитие и неговата високоефективна дипломация определено не са гаранция за успех, но ако бъде лишена от тази подкрепа, операцията на НАТО е обречена на неуспех.

Следва да се надяваме, че една нова комбинация от всички тези елементи ще доведе до по-обещаваща перспектива за гражданите на Афганистан. Въпреки че отговорността на Европейския съюз при съществуващото положение е голяма, отговорността на Афганистан, който все още е прекалено корумпиран, разделен и дезорганизиран, е огромна.

Нека не забравяме, че предложеното на Афганистан партньорство може да се увенчае с успех само ако достатъчен брой граждани подкрепят възстановяването на държавата си. Фактът, че това е огромна задача, не е причина да стоим безучастно и да оставяме държавите да стават лесна плячка за всякакъв вид фундаменталисти.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). – (FR) Г-жо председател, да, длъжни сме да се изплъзнем от афганистанския капан, в който попаднахме заради политиката, следвана от Джордж Буш. Въпросът обаче е не кога, а как ще се изтеглим от Афганистан.

Ако безбройните грешки, направени от международната общност, не бъдат открито обсъдени, сме изправени пред опасността изцяло да изгубим доверието и подкрепата на населението на Афганистан в полза на талибаните. Военизирането на хуманитарната помощ и помощта за развитие трябва да се прекрати, защото това обръква хората и дискредитира неправителствените организации.

Необходимо е повече да разчитаме на зараждащото се гражданско общество и на афганистанските реформатори. Защо Европа е в Афганистан? Защото САЩ казаха така или за да освободим държавата от мракобесието и насилието? Трябва да укрепваме най-ефективните структури в Афганистан, да инвестираме в приоритетни публични услуги като образование, здравеопазване и транспорт и да подкрепяме доброто управление на властите по места, тъй като културата в тези държави налага да се замислим за уместността на националната държава. Европа трябва например да подкрепи Хабиба Сараби, губернатор на провинция Бамиян. Нейното назначение е първото в историята на страната, където, сигурно си спомняте, отидохме през 2001 г., за да помогнем на женското население.

Geoffrey Van Orden (ECR). – (EN) Г-жо председател, като четем плана за действие на ЕС по отношение на Афганистан и Пакистан, можем да си помислим, че всичко там зависи от това, което прави ЕС.

Смятам, че Европейският съюз може да има полезен, практически принос, но това следва да стане в рамките на по-широко, международно усилие и да се съсредоточи върху някои специфични дейности, където участието на ЕС може да бъде наистина ценно. Положението е твърде сериозно и ЕС не може да се преструва. В документ от над дузина страници намерих само четири кратки споменавания на САЩ и, което е може би по-важно, НАТО се споменава само веднъж. И това при положение, че именно мисията на Международните сили за поддържане на сигурността (ИСАФ) под командването на НАТО е решаваща за успеха на всички начинания.

Без сигурност и стабилност, не е възможно да се осигури добро управление или смислена програма за възстановяване и развитие.

Що се отнася до гражданската страна на въпроса, европейските държави и самият ЕС са предоставили 8 млрд. евро в Афганистан от 2001 г. насам, но с тази внушителна сума не е постигнат особен резултат; имаме ли изобщо някаква представа каква част от тези средства са били отклонени?

Необходим е всеобхватен, международен план по отношение на Афганистан и Пакистан, но предстои да видя къде е мястото на приноса на ЕС в този по-широк, международен ангажимент.

Cornelia Ernst (GUE/NGL). – (DE) Г-жо председател, днес, осем години по-късно, всъщност всички знаем, че предишната стратегия за Афганистан, основана на военна сила, се провали. Дисбалансът между военните операции, от една страна, и недостатъчните средства за граждански цели, от друга, не позволява да се подобрят условията на живот в Афганистан.

Следователно най-важното послание от Конфедеративната група на Европейската обединена левица — Северна зелена левица е, че се нуждаем от радикална промяна на стратегията. Нуждаем се от радикална промяна на стратегията, като се отдалечаваме от военното решение и вървим към стратегия, която поставя хората в центъра на усилията. Четиридесет процента от афганистанците са безработни и повече от половината от тях живеят в ужасяваща бедност без достъп до здравеопазване или елементарно образование. Акцентът трябва да се постави върху социалните проблеми и очаквам именно това от Съвета, Комисията и всички участници в процеса.

Това, разбира се, включва насърчаването на доброто управление, подсилване на селското стопанство и интегрирането на бившите талибани бунтовници. И все пак, казвам Ви това съвсем искрено: ако спрем по средата на този път и отново започнем да разчитаме само на военна сила, ще пропилим шанса си. Времето ни изтича.

Philippe Juvin (PPE). – (FR) Г-жо председател, смятам, че трябва да се опитаме да излезем с някои прости идеи в отговор на тези сложни въпроси.

Първият ми въпрос е прост: Защо влязохме в Афганистан? Отидохме в Афганистан с една цел: да разрушим тренировъчните лагери на Ал Кайда, поддържащата база на международния тероризъм, който застрашаваше нас, както и стабилността в региона. Днес тези лагери вече не съществуват.

Второто ми наблюдение, за съжаление, независимо дали това ни харесва или не, се отнася до военните части, които Западът разположи в Афганистан. Те все повече се възприемат като окупационни, а не като приятелски сили. Това е важен, ежедневен проблем, който трябва да имаме предвид. Приканвам онези, които казват обратното, да отидат и да видят какво се случва в държавата.

Трето, положението със сигурността значително се е влошило. През 2004 г. беше възможно да се разхождаш из Кабул. Днес Кабул е един огромен укрепен лагер. Затова неумението да извлечем поука от провала на една операция на място и, в крайна сметка, с прилагането само на стари методи, вървим към повторение на същия провал.

Какви са последиците от всичко това? Мисля, че всъщност трябва да се признае, че сме разрушили базата на Ал Кайда (и това наистина е факт) и че трябва да се изтеглим. Можем ли да се изтеглим веднага, днес? Не, защото, ако се изтеглим, това неминуемо ще предизвика хаос и вероятно ще доведе до връщането на онези лагери, срещу които се борим. Затова нашето изтегляне е свързано с някои условия.

Първо, както казват всички, трябва да предадем ключовете на самите афганистанци; трябва да гарантираме, че конфликтът е афганистански конфликт. Второ, трябва да започне диалог с всички бунтовници и забележете, че не казах с „талибаните“, защото понятието „талибан“ е много ограничено. Трето, трябва да приемем, че социалното равнище няма да е идеално. Нека да не си мислим, че нашите европейски критерии са критериите, които трябва да се адаптират към Афганистан. Трябва да приемем това.

Г-жо председател, винаги е по-трудно да се завърши една военна операция, отколкото да се започне, като за да можем да я завършим, трябва да не забравяме първоначалната си цел, която беше да се разрушат лагерите на Ал Кайда. Днес това вече е направено.

Ana Gomes (S&D). – (PT) Съветът казва, че положението в Афганистан и Пакистан оказва пряко въздействие в Европа. Това всъщност е основното послание, което трябва честно и смело да отправим към гражданите на Европа. Във връзка с това приветствам новия план за действие на ЕС по отношение на Афганистан и Пакистан, който включва инвестиране в сериозна програма за изграждане на капацитет на всички равнища в администрацията на Афганистан.

Ефективното приложение на плана за действие като средство за обединяване на усилията на ЕС в Афганистан е единственият начин да допринесем за изграждането на държавността, което е необходимо, за да се сложи край на войната и на изоставането в развитието. Европа не може да изостави афганистанците. Не сме там, защото американците са решили така. Международното военно и гражданско присъствие ще продължи да е необходимо в страната още много години.

В заключение, строго осъждам решението на френското правителство насилствено да репатрира афганистанци, които са избягали от войната в тяхната държава.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Г-жо председател, ако има нещо, от което нямаме нужда в горчивата действителност в Афганистан, то това са претенциозните речи. Гледам към Вас, г-жо Аштън, когато казвам това. Вие говорихте за ангажимента на държавите-членки към мисията за обучение за полиция EUPOL. Така ли е наистина? Ако е така, как е възможно все още да не сме изпратили необходимите 400 офицери? Това е смесица от неискреност и абсурд. Честни ли сме, когато говорим?

Още преди две години в прегледа на ЕС по отношение на сигурността се твърдеше, че малкият брой полицейски инструктори поставя под съмнение действителния ангажимент от страна на Европа. Защо не финансираме обучените полици, за да предотвратим присъединяването им към военните лидери или талибаните? Това няма да струва много и ще бъде доста ефективно. Имам чувството, г-жо Аштън, че Европа говори много и на висок глас, но е жалко колко незначителни и недостатъчни са действията ѝ.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Г-жо председател, избраното заглавие „нов план за действие по отношение на Афганистан и Пакистан“ е подходящо. Въпреки това представеният документ ми прилича повече на два отделни плана за действие, изложени един след друг.

По същество подкрепям казаното за двете държави. По отношение на Афганистан се надявам да сме се поучили от грешките в миналото и че съответно ще адаптираме нашите политики и структури. Що се отнася до Пакистан, доволен съм, че новата политика се разглежда като продължение на моя доклад във връзка с наблюдението

на изборите. Смятам, че по отношение на държавите, където сме изпращали мисии за наблюдение на избори, е редно да включваме препоръките в нашите конкретни политики към тези държави.

В отговора на Съвета и Комисията на разискването искам общата стратегия по отношение на двете страни да бъде обяснена по-ясно, тъй като трябва например да признаем, че имаме граница от хиляда километра в региона, която не може да се контролира добре и от двете страни, докато политиките, които следваме от едната страна на тази граница ще имат пряко въздействие върху другата страна. И така, какви структури искаме да създадем? Как искаме да установим диалога между правителствата на Афганистан и Пакистан? Как можем да гарантираме, че нашите политики ще бъдат приети от местните хора там? Това са въпроси, на които все още няма отговори, като се надявам, че ще ги получим.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). – (EN) Г-жо председател, планът за действие по отношение на Афганистан и Пакистан, приет миналия октомври, сам по себе си е добър документ. Неговата цел е да се създадат условия за преминаване на отговорността от международната общност, включително ЕС, към държавата в Афганистан, като международната общност ще играе поддържаща роля. Същото се предвижда от САЩ в сектора на сигурността. Смята се, че допълнителните 30 000 военнорслужещи на САЩ ще създадат положение за предаване на отговорността на афганистанските сили до 2011 г., когато ще започне оттеглянето на САЩ.

Дори ако ЕС и САЩ имат сходни цели, а именно създаване на условия афганистанската държава да поеме отговорност за собствените си дела, времевата рамка за постигането на тези цели е неизбежно различна. Достатъчно равнище на сигурност трябва да бъде постигнато до 2011 г., докато изграждането на държавността със сигурност ще отнеме повече време.

Въпросът тогава е: ако достатъчно равнище на сигурност не бъде постигнато до 2011 г. или положението отново се влоши след изтеглянето на САЩ, дали ЕС, който вече ще се е включил в изграждането на държавността, ще бъде готов да поеме и задачата за гарантиране на сигурността? Мисля, че не — в такъв случай имаме проблем.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Г-жо председател, доволен съм, че шведското председателство засили ангажимента на Европейския съюз за стабилността и развитието в Афганистан посредством плана за действие. Искам, разбира се, да зная повече за финансирането на плана що се отнася до Афганистан.

Друг много важен момент за Афганистан ще бъде конференцията в Лондон през януари. На конференцията ще чуем за конкретните обещания, поети от Европейския съюз и неговите държави-членки. Също така ще изслушаме новото правителство на Афганистан във връзка с множеството ангажменти, които то трябва да поеме в области като борба с корупцията и трафика на наркотици. Доста съм обезпокоен от сведенията в днешния печат за речта, изнесена вчера от президента Карзай по въпроса за корупцията.

Госпожи и господа, решението на президента Обама да увеличи военния контингент с 30 000 военнорслужещи беше взето съвсем наскоро. С една дума, Афганистан се намира в решаваща фаза и САЩ и Европа трябва да работят много съгласувано.

Това, което е поставено на карта в Афганистан, е не само благоденствието и свободата на афганистанците, но също и стабилността в региона, включително на една толкова важна държава като Пакистан. Нашата собствена безопасност също е поставена на карта, като се има предвид продължаващата заплаха, идваща от Ал Кайда, както беше вече казано.

Доверието в НАТО и в това, което наричаме Запад, до голяма степен зависи от постигнатото в Афганистан. Не можем да си позволим да се провалим. За да успеем обаче, както също беше казано, се нуждаем от подкрепата на нашите собствени граждани. Тази подкрепа зависи от прозрачността и яснотата. Длъжни сме да обясним, че нашите съграждани в Афганистан са в сериозна опасност, но също така трябва да подчертаем важността на мисията там и че не може да си позволим провал. Както вече казах, много важни фактори са заложили на карта.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Г-жо председател, един приятел афганистанец веднъж ми каза, че западните държави са направили добре, че са влезли в Афганистан, но трябва да помнят, че в историята на държавата всеки, който е останал повече от една година, е ставал окупатор, дори и да е влязъл в началото като освободител. Това беше през 2001 г. Сега е 2009 г. и точно това се случва.

Талибаните в действителност управляват 80% от държавата и военното ръководство на САЩ, както и европейските министри на отбраната казват, че тази война не може да се спечели с военни средства. Каква е целта при това положение? Държава, която не контролираме, не може да се превърне в демократична или в каквато и да било от „центъра“, ако тя никога не е имала централизирана форма на управление. С други думи,

няма ли да е по-разумно да се съсредоточим върху Ал Кайда и тероризма и след това да се махнем от там? Тези въпроси чакат отговор.

Също така се нуждаем от отговори на въпросите, съвсем справедливо зададени от г-н Van Orden във връзка със съгласуването на плана за действие с общата стратегическа цел, конференцията в Лондон, плана на президента Обама за Афганистан и т.н. Тези неща съвместими ли са едно с друго? Затова е много правилно и необходимо да имаме комбиниран подход към Афганистан и Пакистан и също да включим онова, което беше казано по отношение на Индия.

И най-важното, необходимо е да следим развитието на обстановката вътре в страната. Когато чужд военен контингент напуска една държава, след като е обучил войници и полицаи, които нямат собствени цели, не зная случай, в който същите войници и полицаи да са загърбвали идеологията на гражданската война, а тя наистина им предоставя цел. Войната винаги печели. Историята също го доказва и затова аз сериозно се безпокоя, че това, което правим, може да няма продължение. Наистина трябва да помислим какъв точно план ще ни даде възможност да изтеглим военните си части си по разумен начин и в същото време да сложим край на тероризма.

Lara Comi (PPE). – (IT) Г-жо председател, госпожи и господа, положението със сигурността в Афганистан неотдавна много се влоши поради липсата на пълен контрол по места. Обширни области от държавата се ръководят от племенни закони следователно не от националното законодателство. Усещането за несигурност обхваща също и главните градове, въпреки продължаващия ангажимент и наблюдението, осъществявано от силите на ИСАФ.

Тъй като борбата с тероризма е тясно свързана с дейностите, извършвани на място, става ясно, че САЩ, съюзническите държави и НАТО не могат да се изтеглят. Нашето продължаващо присъствие и постигането на успех в Афганистан много зависи от политическия и военен подход, който се споделя на международно ниво и е насочен към регионален подход на място в рамките на Афганистан и Пакистан.

В този смисъл новият план за действие на ЕС представлява важна стъпка в укрепването на сигурността и в деликатния процес на изграждане на капацитет във връзка с демократичните институции, правата на човека и социално-икономическото развитие в рамките на региона.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Г-жо председател, мисля, че планът за действие на Европейския съюз е стъпка в правилната посока, защото нашата помощ трябва да засяга две области. Първата е подобряването на положението със сигурността. Втората е подобряването на условията на живот на хората. Може да се каже, че напредъкът в първата област, свързана със сигурността, ще има благотворен ефект върху условията, в които живеят хората, докато напредъкът във втората област, свързана с подобрените условия, в които живеят хората, ще насърчи подобрене в областта на сигурността.

Считам обаче, че трябва непрекъснато да се интересуваме от ефективността на нашата помощ. Според мен ще бъде много по-полезно, ако можем да разчитаме на подкрепа от държавите, разположени около Централна Азия. Искам специално да призова Европейския съюз, г-жа Аштън и г-жа Малмстрьом да осъществят контакт с Русия и Таджикистан, защото това са държави, които могат много да помогнат, особено що се отнася до логистиката и транспортирането на доставки за населението.

Sajjad Karim (ECR). – (EN) Г-жо председател, днес терористичните атентати са ежедневие както в Афганистан, така и в Пакистан. Атакуват се училища, търговски комплекси, градски центрове и дори военни щабове.

Пакистанските военни успешно отблъскват нарушители на границата от Афганистан към Пакистан, но аз се питам: от къде тези терористи продължават да се въоръжават? Много е наивно да твърдим, че това е вътрешна работа на Пакистан. Проблемът е много по-сложен.

Министър Малмстрьом много правилно повдигна въпроса за регионалното сътрудничество. Благодарение на нашата нова роля във външните работи, г-жо върховен представител, ще разговаряме ли със съседите на Пакистан, за да ги насърчим да направят всичко, което е по силите им, за да помогнат на Пакистан в този труден момент?

Също така е вярно, че докато съществува взаимно недоверие между Пакистан и Индия (аз съм много голям привърженик на възстановяването на отношенията между двете страни), можем да постигнем много малък напредък. Страхувам се, че докато не се реши ключовият въпрос с Кашмир, няма да пожънем големи успехи.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Според мен планът за действие по отношение на Афганистан ще има смисъл само ако подчертава нашата европейска политика, т.е. европейския подход към Афганистан. Ние вече имаме своето

сериозно участие там и не можем просто да се съобразяваме с решенията на нашите основни партньори, които ни изненадват с някои от стратегическите си решения.

Важното в плана за действие според мен е, че той ясно дава приоритет на гражданските инициативи. Трябва веднъж завинаги да се откажем от идеите за военна победа. Не можем да победим в една територия, чието население счита всички нас, които сме там, за да помогнем, за окупатори, а талибаните — за борци за свобода.

Искам да се присъединя към тези от вас, които акцентираха върху необходимостта от регионално решение и по-голямо участие на държавите в региона, които граничат с Афганистан. Хората се доверяват повече на тях.

Arnaud Danjean (PPE). – (FR) Г-жо председател, много беше казано за плана за действие по отношение на Афганистан. Що се отнася до мен, съжелявам, че днешните изказвания не акцентираха повече върху връзката между мисиите на EUPOL и НАТО в Афганистан. Това е мисия, която сме длъжни да реализираме. Количествените и качествените проблеми, с които тя се среща, се дължат главно на връзката с НАТО и с цел да бъдем ефективни трябва да ги решим възможно най-скоро. Искаше ми се повече неща да бяха казани по този въпрос.

Моят въпрос се отнася до Пакистан, чиято хроническа нестабилност, както всички знаем, е фактор за кризата в целия регион, а също и за Афганистан. Виждам, че в плана за действие, се предвижда сътрудничество с Пакистан в областта на сигурността и борбата с тероризма. В тази държава, както знаем, има сериозна идеологическа, а понякога и структурна и организационна връзка между радикалните ислямски движения, които действат в Кашмир и на границата с Афганистан. Исках да се уверя, че методите, характерът и времевата рамка на помощта, които предвиждаме, са точно преценени с оглед да се предотвратят неблагоприятните и вредни последици, до които тази връзка може да доведе.

Corina Crețu (S&D). – (RO) От повече от осем години нашите държави похабяват човешки животи, енергия и огромни финансови ресурси в държава, опустошена от война, където две империи, британската и съветската, вече се провалиха. За съжаление, засилването на политическото и военно влияние на талибаните, ширещата се из страната бедност, положението на жените, търговията с опиум и повсеместната корупция са факти от ежедневието, които подчертават провала на операциите, провеждащи се понастоящем в Афганистан.

Смятам, че стратегията на Европейския съюз трябва да противодейства на нарастващата опасност от хаос и насилие чрез засилване на военното присъствие и превръщането му в по-ефективен инструмент, както и чрез активизиране на усилията в областта на възстановяването, развитието и демократизацията в Афганистан. Засилената помощ за развитие в Афганистан всъщност представлява инвестиция в нашата собствена сигурност. Ето защо трябва да положим всички усилия, за да поддържаме някак си тази провалена държава и да гарантираме на нейните граждани минимално равнище на физическа и материална сигурност.

ПОД ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО НА: г-н McMILLAN-SCOTT

Заместник-председател

Piotr Borys (PPE). – (PL) Г-н председател, положението в Афганистан днес е най-важният проблем, пред който са изправени международните институции и в частност Европейският съюз след като Договорът от Лисабон влезе в сила. Това предизвикателство не може да бъде посрещнато без наличието на три елемента в нашата стратегия: първо, успех на много амбициозна, двугодишна военна мисия, която трябва да завърши с разгром на Ал Кайда и приемане на част от ръководителите на талибаните на страната на правителството. Второ, стабилност в Пакистан и в целия регион, включително Индия (това е второто основно предизвикателство), и трето, необходимост да се изгради гражданско общество. Тридесет години война е сериозен проблем. Обществото там е необразовано — над 90% от хората не могат да четат. Във връзка с това е необходима значителна социална помощ, за да се изградят принципите на правовата държава, добро управление и система за социална помощ.

Искам да кажа, че днес броят на децата, посещаващи училище в Афганистан, е нараснал от 700 000 на 7 000 000 и в тази връзка един от основните проблеми пред г-жа Аштън е в частност необходимостта от ефективна финансова помощ за изграждането на гражданско общество в Афганистан.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Г-н председател, предполагам, че ще ми позволите, като член на делегацията за Иран, да направя един кратък коментар. Преди известно време Европейският парламент в Брюксел проведе разискване с иранския посланик в Брюксел. Когато го попитаха защо броят на смъртните присъди в Иран се е увеличил четворно, откакто президентът на Иран встъпи в длъжност, той го отдале на увеличаването на търговията с наркотици в граничния регион между Иран и Афганистан. Исках да спомена горното изявление

с оглед на това, успоредно с корупцията и на този проблем да се отдели подобаващо внимание в плана за действие.

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (SV) Г-н председател, Съветът е искрено благодарен за значителната ангажираност на Европейския парламент с този проблем. Ще отговоря на някои от вашите въпроси.

Г-н Kasoulides: планът за действие приема регионалната гледна точка като отправен момент. Тя заема централно място. Значителен акцент се поставя на доброто управление, борбата с корупцията и принципите на правовата държава. Това са задачите, от които ЕС се ръководи. В тези области Афганистан и Пакистан ще имат нужда от нашата помощ още много, много време. Г-н Kasoulides е прав, когато казва, че не сме отделили достатъчно внимание на проблема с наркотиците. Подкрепяме усилията, които се полагат например сътрудничеството UNIDOC и техническата помощ. Това трябва да продължава. Най-важно от всичко е, разбира се, да подкрепяме работата, която правителството на Афганистан извършва, за да създаде по-голямо благоденствие и добро социално управление.

На г-н Arlacchi мога да кажа, че сме съгласни, че усилията, които полагаме до сега, не бяха достатъчно съгласувани. Това е проблем за ЕС и затова е важно да имаме този план сега. Шведското председателство също така се бори упорито през есента, за да получи сведенията, за които Вие питате, а именно кой какво прави и колко струва това, за да имаме цялостен поглед върху това, което се случва. Вече имаме по-ясна картина и очакваме с нетърпение Вашия доклад, който може да помогне да придвижим работата напред, очакваме и сътрудничеството с Вас и с комисията по външни работи.

Искам да кажа на г-н Danjean, че EUROL е много важен елемент в нашето сътрудничество и най-важният елемент за правителството на Афганистан що се отнася до гражданската полицейска работа. Оказа се, че там има силно ръководство. Качествата на EUROL са признати от всички страни: афганистанците, САЩ и другите участници. Ние увеличихме личния състав с 280 души международен персонал. Съжаляваме, че държавите-членки не успяха да осигурят 400-те офицери, които искаме и в момента призоваваме за допълнителен принос, защото настояваме държавите-членки да участват.

Понастоящем EUROL консолидира своите дейности в шест стратегически области, където смятаме, че може да има добавена стойност: полицейско разузнаване, разследване на престъпления, управленска структура в полицията, връзки между полицията и прокуратурата, борба с корупцията, както и правата на човека и равенството. Това са приоритети на Афганистан. Предстои НАТО да участва в обучението на полиция чрез неговата мисия за обучение, като естествено е необходимо да засилим нашето сътрудничество в тази област.

Накрая, искам да кажа, че планът за действие е изключително важен, защото ще даде възможност на ЕС да използва ресурсите си по по-добър, по-съгласуван начин. Сега трябва да се съсредоточим върху осъществяването на тези добри идеи. Можем да постигнем това чрез използване на регионалната гледна точка, чрез отговорността, поета от самите правителства на Афганистан и Пакистан и като акцентираме върху нашите политически приоритети, принципите на правовата държава, демокрацията и правата на човека.

ЕС е един от партньорите. Много важен партньор, но има и други партньори в региона и естествено трябва да си сътрудничим с тях. Очакваме конференцията в Лондон, където се надяваме президентът Карзай да предложи свои планове и също така очакваме да увеличим нашата помощ след това.

Подкрепата на ЕС е дългосрочна и трайна, но трябва да бъде устойчива. Това е посланието, което трябва да изпратим. Това ще изисква време. Трябва да бъдем реалисти. Имаме много работа пред нас. Затова е необходимо ЕС да се ангажира. Трябва да изпратим послание, че сме ангажирани с това дългосрочно, не на последно място заради жените и децата, както много членове на ЕП споменаха.

Катрин Аштън, номинирана за заместник-председател на Комисията. – (EN) Г-н председател, само ще се спра на някои важни въпроси, които уважаемите членове на ЕП поставиха.

Като се съгласихме с председателството по въпросите за наркотиците, ние се стремим да разработим цялостен отговор, който наистина съчетава аспектите, свързани с развитието на селските райони, със социалните въпроси и, разбира се, с принципите на правовата държава. Много е важно, проблемът да се решава, като се вземат предвид всички негови страни.

Съгласна съм с това, което казаха уважаемите членове на ЕП, за важноста на гражданските въпроси. Всъщност имаме значителен напредък; няколко членове на ЕП бяха обезпокоени по този повод. Само един пример: през 2002 г. здравеопазването обхващаше само около 7% от населението; през 2009 г. вече са обхванати 85%. Мога да дам и други примери; това е само един такъв пример, който според мен недвусмислено показва какво

правим и колко ефективно може да бъде то на място. Също така съм съгласна с това, което някои членове на ЕП, като г-жа Lambert казаха за образованието, а именно, че то е сърцевината на това, което правим по отношение подкрепата на децата и, разбира се, по отношение на обучението на възрастни по програми за заетост.

Средствата: радвам се да кажа, че те са всъщност много добре управлявани. Те се управляват чрез ООН и чрез Световната банка и мисля, че уважаемите членове на ЕП получават отчети за актуалното състояние. Последният отчет, с който разполагам, е от юли 2009 г. За онези, които не са го виждали, ще направим копия. Той показва по много разбираем начин къде отиват парите, за какво точно се изразходват и какво се опитваме да постигнем с това. Но наистина съм съгласна, че трябва да бъдем по-ефективни. Винаги има възможност за това. Едно от предизвикателствата на моята роля е да координирам това, което се случва на място, да го правя по-съгласувано и по-ефективно. Някои от колегите споменаха необходимостта да гарантираме, че ще изпълним ангажиментите си по отношение на EUROL.

Беше споменато, че трябва да си сътрудним с НАТО; вече имах една среща с генералния секретар на НАТО и присъствах на срещата с генерал Маккрийтъл, Ричард Холбрук и държавния секретар Клинтън, за да разговаряме за Афганистан. Вече се подготвяме за конференцията в Лондон в диалог с тези важни ключови партньори в региона.

Разбира се, казаното за регионалните аспекти е изключително важно. Наистина имаме желание да наблегнем на регионалното сътрудничество като част от плана за действие. В момента върви работа в тази връзка: практическа работа за осъществяването на това — по-конкретно изграждат се ж.п. връзки, развива се сътрудничество в областта на търговията и други. Но съм напълно съгласна: има още какво да правим в това отношение.

Конференцията в Лондон на 28 януари е следващият значим крайъгълен камък и там ще бъдат поставени въпроси за сигурността, управлението и социално-икономическото и регионално развитие — много важни въпроси. Проблемите, които посочих, са свързани с образованието, здравеопазването, икономическото развитие, търговията, правосъдието и правата на човека — все въпроси, във връзка с които, мога да кажа, имам значителен опит.

Председател. – Разискването приключи.

Писмени изявления (член 149)

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), в писмена форма. – (EL) Новият план за действие на ЕС по отношение на Афганистан и Пакистан е разработен с цел да се реализира стратегическата цел на ЕС да играе още по-активна империалистическа роля в Афганистан и Пакистан, както и в региона като цяло. В Пакистан ЕС насърчава сключването на споразумение за свободна търговия, което ще позволи засилено проникване в Южна Азия на налагащите евро монополи. В Афганистан ЕС се стреми да стабилизира още повече присъствието си както самостоятелно, чрез мисията в областта на полицейската дейност EUROL в Афганистан, така и в рамките на НАТО чрез създаване на европейски жандармерийски сили. Боричкането между империалистическите сили за дял от плячката става по-ожесточено, въпреки стратегията за сътрудничество със САЩ и НАТО. ЕС се опитва чрез пакет от средства на стойност 1 млрд. евро годишно и различни „програми за развитие“ да укрепи позициите на европейския капитал в плякосването на окупирания страна и изграждането на трамплин за експлоатация на народите и богатството в региона като цяло. В същото време политиката на „износ на демокрация“ се опитва да разшири подкрепата за демокрацията, така че тази подкрепа да включи и окупирания империалистическа структура. Народите не могат да изберат „по-добрия империалист“. Те трябва да активизират борбата си срещу плановите на всички империалисти с цел да отхвърлят игото на окупацията в Афганистан и региона като цяло.

Elena Băsescu (PPE), в писмена форма. – (RO) Проблемите, засягащи Афганистан и Пакистан, не се ограничават само до тези две държави. Всъщност те засягат всички нас. Мисията, започната в Афганистан, трябва да приключи. Като има предвид това, Румъния открито обмисля възможността да засили своето участие в тази държава, включително с подкрепления за обучение на армията и осигуряване на медицинска и институционална помощ. В момента Румъния има 1020 военослужещи, базирани в Афганистан, като техният принос в гарантирането на мира и стабилността беше единодушно високо оценен от нашите съюзници. Искаме да участваме не само на военния фронт, но също и в укрепването на институциите в Афганистан, осигуряването на управление на местно и регионално равнище, борбата с корупцията и трафика на наркотици, обучението на полиция и оказването на техническа помощ за развитието на селското стопанство. Във връзка с това искам да спомена обявеното от Катрин Аштън увеличаване на средствата, които Европейската комисия предоставя за развитие в Афганистан. Действията на Европейския съюз в Афганистан и Пакистан трябва да бъдат

съгласувани. Ситуациите в двете страни са тясно свързани и успехът в едната зависи от успеха в другата. Европейският съюз трябва да продължи партньорството си с Пакистан и да помогне на държавата в борбата ѝ с екстремизма и тероризма, както и по отношение на търговските отношения и насърчаването на правата на човека.

Ricardo Cortés Lastra (S&D), *в писмена форма.* – (ES) Трябва да се гарантира достатъчно международно присъствие, за да се подпомогне създаването на елементарни условия на мир и сигурност с цел да се укрепи капацитетът на правителството на страната, да се подкрепи спазването на принципите на правовата държава, да се води борба с корупцията и да се зачитат правата на човека.

Когато говоря за правителство, имам предвид и поднационалното равнище, което е по-близо до гражданите и до управлението в широкия смисъл, включително всички заинтересовани страни в Афганистан. Развитието на държавата и развитието на селското стопанство, инфраструктурата и търговската мрежа спешно се нуждаят от атмосфера на мир и сигурност и преди всичко от защита на гражданите чрез борба с безнаказаността и правната несигурност, което пряко ги засяга.

Все пак ежедневните, неотложни проблеми, с които се сблъскват гражданите, не трябва да се пренебрегват. Тези проблеми не се ограничават със сигурността и са свързани с прехраната, здравеопазването и образованието. Афганистан ще оцелее и това ще стане благодарение на издръжливостта и усилията на самите хора в Афганистан. Ние обаче трябва да им подадем ръка и да не я отдръпваме преди да е дошло времето, когато те най-много се нуждаят от нея.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), *в писмена форма.* – (CS) Ако някъде по света има крещящ пример за неспособността на ЕС да има независима позиция по проблем, създаден от САЩ, то това е плачевното положение в Афганистан в момента: разбита инфраструктура, няколко поколения с минимални шансове за получаване на образование, средновековни условия по отношение на равенството между половете и безогледна корупция на световно равнище. Това е ситуация, която, наред с производството на повече от 70% от световния опиум и засилената активност от страна на терористични групи, показва пълната импотентност на окупационната сила. Добре известните примери на несправедливост дори към избрани от хората представители, заедно с незаконните практики на администрацията на САЩ, създадоха нестабилна среда. Непрекъснатите препратки за липса на зачитане на достойнството на човека по време на съветската окупация са безплоден опит да се прикрие съществуващият в момента хаос и анархия. С повече от два милиона бежанци в Пакистан и пропусклива граница между двете държави съществуват отлични условия за проникване на въоръжени групировки в южната и източната части на държавата. Пушунските племена отдавна живеят от двете страни на границата и е трудно в съществуващия хаос да се определи кой откъде идва. Резолюцията на ЕП от 2008 г. описва това положение точно, но трябва да кажем, че оптимистичните твърдения там са неуместни. В настоящата ситуация засилването на военното присъствие и прехвърлянето на финансови средства и екипи от експерти е напълно безсмислено. Положението забележимо се влоши през последната година и оптимистичните заключения на Комисията не почиват върху действителността в Афганистан, такава, каквато е в момента.

Krzysztof Lisek (PPE), *в писмена форма.* – (PL) Задължително е да предприемем действия за подобряване на положението в Афганистан. По-конкретно следните мерки са важни: обучение на полицаи, военен персонал, хора, заети в системата на правосъдието и учители, както и борба с производството и търговията с наркотици. Това ще даде възможност да се стабилизира социалната система в Афганистан. Без съмнение е необходимо също да се увеличи военният и полицейски контингент и да се удвоят усилията в районите около границата с Пакистан с цел да се преустанови потокът от оръжие и наркотици между двете държави. Вече си струва да се помисли за посоката, в която трябва да поеме икономиката на Афганистан в бъдеще, така че хората да се откажат от отглеждането на мак и търговията с опиум. С една дума, военните и полицейски действия трябва да бъдат придружени от мерки в гражданската област: подкрепа при изграждането на структурите на афганистанската държава и помощта за развитие.

10. Беларус (разискване)

Председател. – Следващата точка са изявленията на Съвета и на Комисията относно Беларус.

Сесилия Малмстрьом, *действащ председател на Съвета.* – (SV) Г-н председател, уважаеми колеги, отношенията на ЕС с Беларус не са безоблачни. Искам да поставя началото на разискването като обясня защо Съветът прие решението си през ноември относно отношенията на ЕС с Беларус. Знам, че въпросът е от най-голям интерес за много колеги.

Когато обсъждахме темата, се съсредоточихме върху два важни аспекта. От една страна, ЕС искаше да изпрати ясен сигнал, че не сме доволни от липсата на положителен напредък през последните месеци. От друга страна, искахме да определим последващите стъпки в рамките на диалога ни с Беларус с цел да насърчим Минск да предприеме действия в редица области.

Според мен резултатът беше едно добре балансирано решение, което взема под внимание тези аспекти. То има три основни елемента.

Първо, разширяваме санкциите си, като в същото време суспендираме ограниченията за пътуване на почти всички засегнати лица. Изключение правят четирима души, пряко свързани с изчезванията по политически причини и председателят на Централната изборителна комисия на Беларус.

Второ, отворени сме за възможността за сключване на споразумения за улесняване на визовия режим и реадмисия между ЕС и Беларус.

Трето, има възможност за сключване на споразумение за партньорство и сътрудничество между ЕС и Беларус. Естествено за това ще се изискват положителни промени по отношение демокрацията, правата на човека и принципите на правовата държава. От Комисията беше изискано да извърши известна подготвителна работа въз основа на плановете за действие, които бяха разработени в рамките на Европейската политика на съседство (ЕПС).

В нашите обсъждания взехме под внимание факта, че положението в Беларус е по-добро, отколкото беше преди 18 месеца, въпреки факта, че имаше известно отстъпление. Изключването на студент от университет след участие във форум в рамките на Източното партньорство е много сериозен пример за това.

Преходът от авторитарно общество към демокрация — както много членове на Парламента отлично знаят — е постепенен процес. На Беларус ще ѝ трябва време, като по пътя ще има много препятствия. Поради това е необходима пълната ни подкрепа.

Световната финансова криза всъщност открива възможности за влияние. Икономиката на Беларус е поставена на колене, а Русия вече не желае да я крепи. В сектора на енергетиката ниските цени на газа са вече само спомен.

Така че можем ли да използваме това положение, за да насърчим Беларус да смени курса? Няма друг начин освен чрез диалог. Трябва да помогнем да се подкрепи предпазливото развитие към по-голяма откритост. Трябва да помислим доколко е ефикасна политиката ни на санкции. Миналогодишното решение за суспендиране на ограниченията за виза, след като Минск освободи и последните затворници през август 2008 г., допринесе за постигане на известен напредък в диалога ни.

Налагането на санкции е важно средство за Европейския съюз да упражни натиск. В същото време Комисията предприе редица стъпки, имащи за цел сътрудничество с Беларус. Страната участва в Източното партньорство. Подкрепата ни за Беларус в Международния валутен фонд също беше положителна стъпка.

Определихме условията и сега трябва да действаме обосновано и благоразумно. Решението да разширим суспендирането на забранителния визов списък изпрати сигнал, че говорим сериозно, когато става дума за възнаграждаване на предприетите положителни стъпки. Ако нещата продължат да се развиват в това направление, може да отидем една крачка по-далеч.

В момента обсъждането е съсредоточено върху две възможни алтернативи. Едната е разработване на официално споразумение, а другата е възможността за споразумения за улесняване на визовия режим и реадмисия. Позицията, зета от Съвета, постави основата за по-конкретното обсъждане на въпросите.

Споразумението за партньорство и сътрудничество (СПС) може да доведе до това да оформим по нов начин отношенията между ЕС и Беларус. То се явява начин за съчетаване на условността с различните ни средства за оказване на натиск в рамките на едно правно обвързващо споразумение. Споразумението за партньорство и сътрудничество ще позволи също на Беларус да участва пълноценно в двустранното измерение на Източното партньорство.

Там където говорим за улесняване на визовия режим, намерението е то да бъде ориентирано към обикновените хора, към широката общественост, а не към политическия елит. То ще се яви една важна възможност за насърчаване контактите между гражданското общество и гражданите на Беларус и ЕС. То може да стане възлов фактор за отваряне и оказване на влияние върху културата на Беларус. То е изцяло в съответствие с целите на Източното партньорство.

Улесняването на визовия режим е свързано с реадмисията. Това не трябва да е голям проблем, тъй като Беларус е доказала способността си да сътрудничи по въпроси, свързани с граничния контрол.

Беларус е на важно място на източната граница на ЕС. Следователно имаме интерес да съдействаме Беларус да се модернизира, развие и да започне да става една демократична, свободна страна. Да имаме демократични страни за съседи е крайъгълен камък на нашата стратегия в областта на сигурността.

Трябва да работим за прокарване на нашите ценности — като демокрация, пазарна икономика и зачитане на правата на човека — в Беларус. Тук имаме ясен паралел с това как ще развиваме партньорствата си с редица страни както на изток, така и на юг.

Искам в заключение да подчертая, че естествено трябва да продължим да поставяме ясни условия в отношенията ни с Беларус. Страната трябва да продължи напред. Репресивната политика на президента Лукашенко трябва да бъде заместена от повече демокрация и по-голяма толерантност. Принципите на правовата държава трябва да се спазват. Това е посланието, което отправяме във всичките си двустранни контакти, които се провеждат между държавите-членки и Беларус.

Диалогът е от съществено значение, за да дадат резултат исканията ни. Ето защо в Съвета също приветствахме засилените контакти, имащи за цел подпомагането на прехода към демокрация. Ще продължим да засилваме подкрепата си за демократичното движение и гражданското общество, които работят за реформи и европейска интеграция на Беларус. Много сме благодарни за значителната подкрепа и ангажимент, доказани от Европейския парламент в тази работа.

Бенита Фереро-Валднер, член на Комисията. — (EN) Г-н председател, уважаеми колеги, г-жо председател на Съвета, почитаеми членове на ЕП, удоволствие е да обсъждам днес с вас нашите много важни, но и много сложни отношения с Беларус. Намирам ги за важни, защото Беларус се намира на кръстопът на нашия континент; и за сложни, тъй като собственият избор на Беларус за нейното бъдеще и за отношенията ѝ с ЕС остават неясни. Все още предстои да се види какъв ще е той, за да може да продължим да работим съответно.

През последните две години Европейският съюз се стремеше постепенно да ангажира Беларус и да насърчи по-нататъшните реформи, да надгражда върху, трябва да признае, скромните мерки, предприети до момента. Убедена съм, че най-резултатният поход към Беларус ще е основаният на прагматизма. Ангажираността ни с тази страна трябва да отразява положителните стъпки от самата Беларус, но и ние трябва да покажем поне някаква гъвкавост.

Сигнализирахме ясно, че желаем да видим Беларус да заеме мястото си на пълноправен участник в ЕПС и че двустранното измерение на Източното партньорство може да бъде открита за Беларус, ако тя покаже с трайни действия желанието си да направи необратими крачки към демократична реформа.

Междувременно показахме добрата си воля по редица важни начини. Поредица от посещения на високо равнище на ЕС в Беларус през тази година спомогнаха за укрепване на политическия обмен. Започнахме диалог за правата на човека през юни 2009 г. Комисията е ангажирана в нарастващ брой диалози на техническо равнище с Беларус по въпроси от общ интерес.

Миналия месец например Съветът по външни отношения реши да продължи действието на съществуващите ограничителни мерки по-специално на забраната за издаването на визи и замразяването на авоарите до месец октомври 2010 г., предвид липсата на значим напредък по отношение на правата на човека и основните свободи.

Обаче за да насърчи демократичния напредък, Съветът също така продължи суспендирането на ограничителните мерки. Съветът взе също две други решения, с които да насърчи Беларус да остане на пътя на реформите. Енергично приветствам факта, че Комисията може вече да започне работа по въпроса за улесняване на визовия режим и по план за действие под влияние на ЕПС — „съвместният временен план“. Тези мерки дават стимул за напредък към демокрация в Беларус, което съм сигурна, че ще бъде разбрано правилно, от една страна, от правителството, но от друга, най-вече от хората.

Съвместният временен план ще бъде разработен както с органите, така и с гражданското общество в Беларус, като се надявам той да отвори врати за по-задълбочен диалог с Беларус, включително по деликатни политически въпроси.

Моите служби готвят препоръки с оглед директивите за преговорите по споразуменията за улесняване на визовия режим и реадмисия. Улесняването на визовия режим е приоритет за беларуския народ и ще съм доволна повече граждани на Беларус да посещават Европейския съюз, да пътуват свободно, да учат и да се

занимават със стопански дейности. Но естествено окончателното решение по директивите относно преговорите е на Съвета.

Освен това Комисията има готовност да увеличи средствата за финансова помощ за Беларус за периода 2010-2013 г. Предложихме пакет от макрофинансова помощ на стойност 200 млн. евро, за който искаме одобрението на Парламента. Комисията подкрепя идеята Европейската инвестиционна банка да включи Беларус в новия си мандат. Наистина се надявам да има такова развитие.

Обаче, ако Беларус желае да се сближи с ЕС, е ясно, че тя трябва да докаже това с действията си. Повече не трябва да има политически затворници и преследване по политически причини. Крайно е необходима реформа на изборното законодателство в съответствие с препоръките на Организацията за сигурност и сътрудничество в Европа (ОССЕ)/Бюрото за демократичните институции и правата на човека (ODIHR). Свободата на печата, свободата на словото и на сдружаване трябва да бъдат допуснати и да станат норма. Европейският съюз насърчава Беларус да отмени или обяви мораториум върху смъртното наказание. Призоваваме за подобряване условията за неправителствените организации, гражданското общество и активистите за правата на човека. Всички тези мерки могат да изиграят ролята си за ускоряване развитието на едно по-тясно партньорство между Беларус и Европейския съюз.

В заключение, следователно предложението ни към Беларус е ясно. Европейският съюз е готов тясно да сътрудничи с Минск и да подкрепя неговото политическо и икономическо развитие. Но искаме да приветстваме значими позитивни стъпки от ръководството на Беларус, които да ни позволят да развиваме отношенията си по същия начин, както и с другите ни източни партньори, ако те вършат своята част от работата.

Jacek Protasiewicz, *от името на групата PPE.* – (EN) Г-н председател, защо моята политическа група настоя да се занимаем с резолюцията след разискването? Не само за да изразим подкрепата си за решението, взето от Съвета — тъй като то е едно мъдро и правилно решение и съм съгласен и с двата Ви аргумента — основната причина е засилването на репресиите, което в последно време виждаме в Беларус. Резолюцията ще спомене всички тези случаи и, ако някои от тях отпаднат при написването на резолюцията, можете да сте сигурни, че те ще бъдат предложени в изменение или от Европейската народна партия в писмена форма, или от мен в устна форма утре.

Има и още един въпрос, за който средствата за масово осведомяване съобщиха едва днес, а именно, че Александър Лукашенко готви проект за закон, който има за цел пълен контрол върху интернет, както е в Китай или дори в Северна Корея. Мисля, че би следвало да споменем и това.

Защо тези въпроси възникват в Беларус? Личното ми мнение е, че това отчасти се дължи на необмислените — позволете ми да кажа неразумни — посещения на министър-председателя Силвио Берлускони, който се среща с Александър Лукашенко и го приветства като демократично избран ръководител, но не намери време да се срещне с опозицията, и също, малко преди това, от президента на Литва, който покани г-н Лукашенко в Литва по един, бих казал, зле преценен начин.

Накрая, позволете ми да припомня думите на Сергей Ковалев от тази сутрин, който каза, цитирайки Сахаров, че западният свят трябва да предлага и да изисква. В това е въпросът. Трябва да предложим задълбочено сътрудничество с Беларус, но и също да изискваме от органите в Беларус истински напредък в областта на правата на човека, демокрацията и свободата.

Кристиан Вигенин, *от името на групата S&D.* – Г-жо министър, г-жо комисар, не мога да не са съглася с оценката, че Беларус е един труден партньор за Европейския съюз.

Няма как да не се присъединим обаче и към начина, по който Комисията и Съветът подхождат към тази страна в последната година. На нас ни се струва, че този подход - да се отваря стъпка по стъпка вратата към Беларус, обвързано със съответните решения от страна на властите в Беларус - е най-добрият начин постепенно тази страна да се превърне или поне да се доближи максимално до нашата представа за една демократична страна.

Бихме искали да видим малко повече в мерките, които предприемат Европейската комисия и Съветът, малко повече отношение към гражданите на Беларус, защото това е начинът те самите да бъдат спечелени за каузата, която се опитваме в диалог с беларуските органи да наложим там, а именно демократизацията, отварянето, провеждането на свободни и демократични избори. Нещо, което е немислимо в днешна Европа да не може да се случи в една европейска страна.

В този смисъл и са нашите проблеми по отношение на Източното партньорство. Вие знаете, че Европейският парламент не поддържа официални отношения с парламента в Беларус, тъй като ние считаме, че депутатите

на Беларус не са избрани в честни и демократични избори и този парламент не може да бъде наш официален партньор.

В тази връзка е и предстоящото учредяване на Парламентарна асамблея на Източното партньорство, което се сблъсква с определени трудности, но нашият подход ще бъде такъв, че ще се опитаме заедно с Комисията и Съвета да следваме една обща стратегия, така че и на парламентарно равнище ние да сме готови да направим съответните стъпки към Беларус, ако от своя страна те направят своите стъпки и изпълнят исканията, които имаме към тях.

В този смисъл аз призовавам, така както Европейският парламент, Европейската комисия и Съветът работят в единодействие, да бъдат избягвани самостоятелни действия като тези на премиера Берлускони, които вредят на общата кауза и дават допълнителен стимул на Лукашенко. Това трябва да бъде избегнато.

Ivars Godmanis, *от името на групата ALDE*. – (EN) Г-н председател, искам да направя още едно предложение, тъй като отношенията между Парламента и органите на практика са замразени, но имаме отношения с опозицията. Идеята ми е да предлага да се организира конференция, в Латвия или някъде другаде, на която да има участници от органите и от опозицията. Темите на конференцията биха били най-напред: енергетика, сигурност, икономика, проблеми на транзита, които в Беларус са твърде значими, както и за ЕС; на второ място: визови въпроси, въпроси на добросъседството по отношение на гражданите; трето: проблемите при положение на демокрация, проблемите на партиите и правата на човека; и на четвърто място: истинското мнение на беларуската страна — как гледат те на Източното партньорство в близко бъдеще. В крайна сметка смятам, че това е един от начините, по които можем да постигнем затопляне на замразеното положение, в което всъщност се намираме. Улицата трябва да бъде двупосочна, защото при еднопосочно движение няма да постигнем успех.

Werner Schulz, *от името на групата Verts/ALE*. – (DE) Г-н председател, госпожи и господа, преди около две седмици министър-председателят на Италия стана първият от много години западен правителствен ръководител, който посети Беларус. Той похвали работата и политиката на президента Лукашенко и оцени високия процент участие на изборите като израз на високото равнище на възхищение и любов на хората към техния президент. За съжаление, той забрави да посети опозицията, което иначе би било нещо обичайно. Реакцията беше непризнаване на факта, че са предприети мерки към либерализация в Беларус; вместо това линията, възприета по отношение на опозицията, стана по-малко толерантна. Стигна се до репресии и видяхме сблъсквания, скандали и други подобни.

Ето още една причина да внесем резолюцията днес, за да стане ясно кои правомощия и кои подходи на гражданското общество подкрепяме и за да се поясни фактът, че ще можем да говорим за партньорство — нещо, което, разбира се, засега е в режим на изчакване — само когато бъдем в състояние пълноценно да продължим диалога за правата на човека с Беларус. Това означава свобода на словото, свобода на изразяване, свобода на опозицията да работи, допускане на опозиционни партии и така нататък. Мислим, че това е важно и че то трябва да определя партньорството ни в бъдеще. Надяваме се Европейският съюз да намери обща линия и бъдещият върховен представител също да положи много старание за прокарването ѝ.

Valdemar Tomaševski, *от името на групата ECR*. – (LT) Г-н председател, Беларус, една централноевропейска страна, е историческата люлка на Великото литовско княжество. Княжеството е защитавало ценностите на западната цивилизация в североизточната ѝ периферия. Затова е добре, че заключенията на Съвета от 17 ноември тази година предвиждат нови възможности за диалог, както и по-широко сътрудничество между Европейския съюз и Беларус.

Обаче от думи и жестове следва да преминем към нещо по-конкретно. Нека започнем с отношенията между народите. Те трябва да бъдат заздравени чрез включване на Беларус в процесите на европейско и регионално равнище. Призовавам Комисията бързо да подготви препоръки за директивите за опростяване на визовите режими и за пълна отмяна на визовия режим в 50-километровата погранична зона. Хората в центъра на Европа трябва да имат права и възможности да се движат свободно между двете страни.

Jiří Maštálka, *от името на групата GUE/NGL*. – (CS) Внимателно прочетох проекторезолюциите по въпросната тема и с интерес слушах дискусиата. Струва ми се, че повечето от внесените проекти се стремят да внесат положителна промяна в хладните до момента отношения между ЕС и Беларус. Разглеждам проекта за Източното партньорство като добра възможност за постигане на значително подобрене в нашите отношения. Искam да наблегна най-напред, че в икономическата сфера преобладава един прагматичен подход, но това не може да бъде само едностранен процес. ЕС трябва също да се отвори за стоките и услугите от Беларус. Второ, от съществено значение е, по мое мнение, бързо да бъдат предоставени финансовите ресурси за Беларус в рамките на Източното партньорство. Трето, диалогът може да бъде подпомогнат чрез смекчаване на политиката

на ЕС относно визите. Четвърто, трябва по-силно да подкрепим екологичния елемент на нашето сътрудничество. Всички знаем, че Беларус пострада от бедствието в Чернобил и помощта ни ще бъде повече от добре дошла. Макар да разбирам историческите и политически обстоятелства в Беларус, твърдо съм на мнение, че е дошъл моментът Беларус да се нареди сред държавите, поставили смъртното наказание извън закона.

Fiorello Provera, *от името на групата EFD*. – (IT) Г-н председател, госпожи и господа, в отговор на предишния оратор искам да напомня за правото на всеки държавен и правителствен ръководител да посещава правителства в или извън Европа, при условие това да е съобразено с желанията на Съвета. Ето защо намирам това предварително осъждане на министър-председателя на Италия за много дразнещо.

Но като се включи в Източното партньорство, връщайки се към темата, Беларус показва желание да даде свой принос заедно с Европа по пътя на икономическото развитие и реформите. Комисията призна постигането на определен напредък в Беларус като освобождаването на политически затворници, реформата на избирателния кодекс и възможността някои опозиционни вестници да бъдат разпространявани, макар и под контрола на правителството. Това не означава напълно развита демокрация, но със сигурност е отдалечаване от миналото.

Поради това Европейският съюз е изправен пред избор между насърчаване на реформата чрез диалог в рамките на Източното партньорство и на Евронест и, в същото време, поддържане на политика на бдителност по отношение постигнатите резултати и предприетите стъпки. Поради това съм съгласен, че на г-н Вигенин трябва да се възложи задачата да постигне договореност с Минск за задоволително представителство в Парламентарната асамблея Евронест, което да не е ограничено само до гражданското общество, а и да включва членове на парламента на Беларус.

Това ще ни позволи да влезем в диалог с хората, вземащи политически решения по теми, включващи правата на човека, и да открием канал за връзка с правителството в подкрепа на процеса на реформи. Тогава те няма да имат оправдание, когато не отговарят или дават незадоволителни отговори.

Peter Šťastný (PPE). – (SK) Беларус заслужава повече внимание и от ЕС, и от Европейския парламент. Определено одобрявам нашето предложение да протегнем ръка за помощ, докато отговорът на другата страна се поддава на конкретно измерване и е адекватен. Трябва обаче да бъдем принципни в исканията си. Тогава ще спечелят демокрацията, добрите отношения между ЕС и Беларус и определено гражданите на тази страна.

Поради това приветствам поканата към Беларус да се включи в общата Парламентарна асамблея Евронест при ясното условие за формат на делегатите 5+5, което категорично се подкрепя от Европейския парламент. От друга страна, грубото нарушаване на принципите по отношение официалните посещения на представители на членове на ЕС е достойно за съжаление. Един такъв принцип, който е задължителен при официално посещение в Беларус, е провеждане на срещи с опозицията. Именно този принцип беше грубо нарушен с липсата на такава среща при неотдавнашното посещение на ръководителя на една влиятелна държава-членка на ЕС. Такъв вид поведение нанася удар на усилията ни и накърнява доброто име на Европейския съюз и институциите му и не спомага за укрепване на демокрацията в Беларус.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) Вече шест години в Европейския парламент твърдя и продължавам да твърдя, че Европейският съюз ще направи възможно най-доброто за гражданите на Беларус и на ЕС, особено на живеещите в съседните страни, не като налага санкции и ограничения, а като отваря възможно най-широко вратите за сътрудничество между хората, особено между младежта, и за по-тесните връзки в бизнеса, културата, науката и в други области.

Много добро нещо е, че вече втора поредна година Брюксел прагматично търси промяна, като се сближава с Беларус и нейния народ. Да, тази политика тепърва предстои да даде очакваните положителни резултати, но едно връщане към миналото наистина би било погрешно. Поради това подкрепям действията на Съвета и на Комисията по-конкретно перспективите за план за действие за Беларус.

Когато новите страни в ЕС се присъединиха към Шенгенското споразумение преди две години, останките на Берлинската стена, образно казано, се изместили на изток. Докато преди жителите на Литва, Латвия, Полша и Беларус, често роднини, можеха да си гостуват почти без такси, сега гражданите на Беларус се налага да плащат близо половината си заплата за шенгенска виза. Тези бюрократични и финансови стени трябва да бъдат сринати възможно най-скоро. От друга страна, действията на Минск за забавяне на споразумението с Литва и други държави за улеснено преминаване на гражданите на пограничните райони повдигат съмнения за добрата воля на органите.

Съгласно извършени проучвания, в Беларус около 30% от жителите се обявяват за по-добри отношения с Европейския съюз. В същото време 28% от жителите биха желали по-добри отношения с Русия. Тук няма

противоречие. Европейският съюз наистина няма за цел да откъсне Беларус от Русия или да ги направи врагове. Не западът има нужда от реформи, а самите граждани на Беларус.

Обаче динамичната стопанска модернизация и участието в политиката на Източното партньорство могат да помогнат задачата да бъде изпълнена.

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Г-н председател, като слушам разискването, оставам с впечатлението, че казваме твърде малко за основната ни цел, която е свободни избори в Беларус. Трябва винаги да отделяме внимание на това. Като членове на Европейския парламент, избрани чрез демократични избори в нашите страни, не можем да игнорираме тази основна цел.

Убеден съм, че както в лагера на опозицията, така и в този на правителството, много хора очакват да заговорим за свободни избори. Те също така чакат такъв сигнал. Знам това от собствен опит. Те имат право на ясен и прост отговор. Ние се борим в Беларус да има свободни избори и Беларус да бъде свободен партньор в Европа. Вчера успяхме да получим обяснение от г-жа Фереро-Валднер относно плана „Саркози“, за което ѝ благодаря.

Днес имам друга идея. Искam г-жа Фереро-Валднер да направи категорично изявление, че докато в Беларус не бъдат проведени свободни избори, със страната няма да има никакви политически контакти в областите, за които тя отговаря, освен с опозицията, която по този начин няма да бъде изолирана. Моля заявете това публично. Много ще Ви бъдем задължени. За нас това ще бъде коледен подарък.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Г-н председател, в началото на годината, в сряда, 14 януари (за да бъдем точни), пак имах честта да участвам в разискване в залата относно Беларус, на което също присъства членът на Комисията Фереро-Валднер. В края на парламентарната година е естествено да видим има ли значими промени в отношенията ЕС-Беларус. Според мен 2009 г. се характеризира със запазване на статуквото между Минск и Брюксел. Какви изводи трябва да направят от това европейските институции? На първо място, остава опасността режимът на президента Лукашенко в Беларус просто да продължи да се двоуми между Москва и Брюксел или между престорената интеграция с Русия и престореното сближаване с Европейския съюз. От едната страна е икономическата привлекателност на Европа; от друга, желанието на политическия елит на Беларус да укрепи властта си. Последните промени в позициите на най-високото политическо равнище в Минск вещаят по-твърда линия.

Европейският съюз трябва да приложи балансирана стратегия, за да използва възможността да предизвика постепенна промяна в нагласите на равнище население и елит, възможност, която възниква от вече въведените структури за диалог и сътрудничество, в съчетание със световната икономическа криза, която също принуждава правителството на г-н Лукашенко да действа.

В резюме, всички европейски институции трябва да установят за целта контакт с всички целеви групи в Беларус, включително с държавните органи, опозиционните сили, гражданското общество и дори с гражданското население. Естествено Европейският парламент също ще търси контакт по същество с парламента на Беларус.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Експериментът със затоплянето на отношенията между Съюза и Беларус продължава да дава нееднозначни резултати. Поради това политическият натиск от страна на Европейския съюз е съществено условие за поддържане на много слабо изразената ориентация към промяна в Минск. Отварянето на каналите за връзка с държавните органи трябва да върви ръка за ръка с отхвърлянето на недемократичния парламент в Минск. Трябва също така да положим всички усилия свободните граждани на Беларус да не се чувстват измамени и поради това немисленият отказ от срещи с представителите на опозицията е крайно безотговорен.

Минск трябва да осъзнае, че политиката ни има една цел — демокрация в Беларус. Политически промени ще бъдат възможни само след като осигурим гражданите на Беларус да имат достъп до независима информация. Един проект, за който сега е необходима нашата подкрепа по-конкретно, е телевизионната станция „Белсат“, която от две години излъчва единствения канал на беларуски език, даващ достъп до нецензурирана информация за положението в страната и се радва на растящ интерес сред гражданите на Беларус.

Paul Rübiger (PPE). – (DE) Г-н председател, г-жо Малмстрьом, г-жо член на Комисията, особено съм доволен, че г-жа Фереро-Валднер, като наш член на Комисията, винаги е подкрепяла демокрацията и пазарната икономика и също така въведе нови стандарти в това отношение за Беларус. В тази връзка искам да ѝ благодаря най-искрено за работата ѝ като член на Комисията, отговарящ за външните отношения и европейската политика на добросъседство, и да ѝ пожелаем всичко най-добро в бъдеще.

Marek Siwiec (S&D). – (PL) Г-н председател, оказахме се в положение, което издава един вид шизофрения в контактите ни с Беларус. Защото европейските лидери говорят с президента и правителството на Беларус, които представляват парламента и политическата система на Беларус. Това добре. Обаче ние не искаме да разговаряме с парламент, избран чрез избори, които не бяха проведени правилно и не бяха нито свободни, нито прозрачни, тъй като имаме принципи. В някакъв момент на тази шизофрения ще трябва да се сложи край и това трябва да се заяви категорично.

Определящият момент, в който ще кажем каква е политиката ни към Беларус, са местните избори догодина. Или те ще бъдат проведени съгласно стандартите, които приемаме, и ще свидетелстват за значителна откритост, или няма да бъдат проведени така и просто ще трябва да спрем да мислим за откритост от страна на Беларус, защото ще е очевидно, че г-н Лукашенко знае какво иска, а ние всъщност не знаем какво искаме.

Колкото до г-н Берлускони обаче, той разкри много за себе си, тъй като ако идеалното ръководство според него е това, което г-н Лукашенко върши, ще значи, че това е модел на ръководство, който го впечатлява, и можем само да скръстим ръце и да изкажем съжаление, че може да има такъв ръководител сред 27-те ръководители на страните от Европейския съюз.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Г-н председател, като човек, наблюдаващ Беларус от дълго време, мисля, че е важно ЕС да остане ангажиран с Беларус, която е една средна по размери европейска страна и която все повече изпада в самоизолация и се превръща в един вид Куба за Европа. Президентът Лукашенко, който е най-чист представител на вида *Homo sovieticus* (*Съветски човек*), все пак е напълно наясно за какво става дума в политиката от позиция на силата и затова трябва да запазим разумни търговски и политически контакти и отношения ЕС-Беларус. Затова съм съгласен, че целевите санкции трябва в крайна сметка да бъдат вдигнати, а СПС — ратифицирано.

Така че след години на изолиране на Беларус от ЕС сега съм съгласен, че е правилен прагматичният подход на санкции и стимули. Трябва да улесняваме контактите с гражданското общество в Беларус, да въведем по-евтина организация при визите, да дадем на Беларус статут на наблюдател в Парламентарната асамблея Евронест, както и достъп до програмите на Източното партньорство.

Положихме щедро начало и сега призовавам Минск да ни срещне по средата на пътя, като подобри дейността си в областта на правата на човека и демокрацията.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Г-н председател, политиката на Европейския съюз към Беларус определено е пример за смислена политика на съседство. Трябва да благодарим на оттеглящия се член на Комисията, г-жа Фереро-Валднер, за успешната ѝ работа в това отношение.

Беларус определено трябва да бъде подкрепена от Европейския съюз в процеса на нейните реформи и в нейната демократизация. Обаче Европейският съюз и неговите държави-членки не бива да са толкова надменни да смятат, че техните демократични стандарти трябва да бъдат образец за останалия свят.

Едно нещо е сигурно по отношение на Беларус: ако искаме отношенията ни с Русия да процъфтяват, някъде ще бъдем длъжни да отчетем и историческите, и геополитическите интереси на Кремъл. Вероятно това е най-чувствителният въпрос във връзка с европейската политика по отношение на Беларус.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Тук стана дума за необходимостта от младежки и културен обмен между Съюза и Беларус. Боя се, че това ще стане много трудно. На 3 декември името на Tatiana Szarućko, говорител на опозиционната организация „Млад фронт“ (Young Front), беше заличено от списъка на студентите в Правния факултет на Беларуския държавен университет. Защо името ѝ беше заличено? Защото взе участие във форум в рамките на Източното партньорство в Брюксел. Университетското ръководство зае позицията, че тя е отпътувала без съгласието му и заради това беше изключена от университета.

Може би за една жена в Беларус това не е чак толкова страшно, но за мъжете, изключени от университет в Беларус, резултатите могат да са далеч по-болезнени, защото там на военната служба се гледа като на наказание, като на заместител на затвора. Има млади войници като Franek Wiczorka, ръководител на младежката организация, наречена „Млад фронт на Беларус“ (Belarusian Youth Front), и Ivan Szyła, също от организацията „Млад фронт“, които биват преследвани по време на военната си служба, отказва им се достъп до информация и това се разглежда като наказание. Трябва да се борим срещу това и да подпомогнем хората, които биват наказвани по този начин.

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (EN) Г-н председател, г-жо член на Комисията, почитаеми колеги, според мен е изключително ценно, че имаме толкова силна подкрепа сред всички европейски институции за подхода към Беларус.

Тя наистина е един много труден партньор, но е наш съсед — страна, с която имаме общи граници. Някои държави тук имат тесни и исторически връзки с нейния народ, така че трябва да направим всичко по силите си в подкрепа на развитието към демокрация, правата на човека, принципите на правовата държава и пазарната икономика.

Загрижени сме по повод някои отстъпления напоследък например, за студентката, която беше изключена. Шведското председателство реагира много твърдо в Минск и също така направи много изявления: това е нещо, за което съжаляваме и то не бива да се случва.

През тази година имаме много контакти с гражданското общество. Само преди няколко седмици в Брюксел имаше конференция с гражданското общество. Аз лично се срещнах с представители на опозицията в Стокхолм преди няколко седмици и полагаме постоянни усилия за поддържане връзка с гражданското общество и опозицията. Те са слаби, но съществуват и имат нужда от нашата подкрепа — тя ще продължи.

Намирам идеята на г-н Godmanis по темата за конференцията за много интересна. Тя определено заслужава да бъде проучена, за да видим дали можем да й дадем ход.

Двойственият подход към Беларус — на санкции и стимули, както мисля го нарече г-н Таппоск — се надявам да бъде успешният. Той показва, че сме наистина ангажирани, ние протегнахме ръце. Можем да покажем на г-н Лукашенко и на режима в Беларус, че ако се движат в посока демокрация, ако се движат в посока зачитане на международни ценности, за тях ще има и друг път. Има път към европейска интеграция; има път към ангажиране с Европейския съюз, към улесняване визовия режим и задълбочаване на Източното партньорство.

Сега е техен ред да отговорят. Подадохме им ръка и, с пълната подкрепа на всички европейски институции, моля Минск — поемете я — тъй като вие и народът на Беларус ще спечелите много.

Карел Де Гухт, член на Комисията. – (EN) Г-н председател, в заключение искам да подчертая, че намирам — и говоря също от името на Бенита Фереро-Валднер, разбира се — днешният ни обмен на виждания за много открит и изключително полезен. Искам да ви благодаря за конструктивното и ориентирано към бъдещето разискване.

ЕС е готов по принцип да работи в тясно сътрудничество с Минск и да подкрепи спешно необходимите политически и икономически реформи. Ако има значими стъпки от страна на ръководството на Беларус по отношение на демократизацията, ЕС ще има готовност да приеме Беларус за пълноправен член на Източното партньорство. Междувременно ЕС призовава и ще призовава Беларус да предприеме по-нататъшни необратими стъпки към демократичните стандарти, без които отношенията ни не могат да развият пълния си потенциал. Искрено се надявам, че през 2010 г. ще бъдем в състояние да се ангажираме постепенно и интелигентно с Беларус и да предложим на народа на Беларус перспективата и осезаемите изгоди от тясното сътрудничество с ЕС.

ЕС очаква Беларус да предприеме поредица съпътстващи мерки в областта на демократичните реформи с оглед сближаване с ЕС и заедно да се допринесе за разширяване на пространството на мир, стабилност и процъфтяване, включващо всичките шест страни от Източното партньорство, както и Русия — стратегическият партньор на ЕС.

Очакваме Беларус решително и необратимо да предприеме пет мерки.

Първо, да осигури да няма връщане назад по въпроса за политическите затворници и наказателното преследване по политически причини. Второ, да извърши голяма реформа на законодателството относно изборите съгласно препоръките на OCCE/ODIHR. Трето, да започне либерализация по отношение на средствата за масово осведомяване, да защити свободата на словото и на сдружаване. Четвърто, да подобри чрез регулаторни и законодателни мерки условията за работа на неправителствените организации. На пето място, да отмени или обяви мораториум върху смъртното наказание.

Значима стъпка за доказване ангажимента на Беларус към общи ценности би било незабавното въвеждане на мораториум върху смъртното наказание и последващата му отмяна като стъпка напред от възлово значение по пътя й към членство в Съвета на Европа. В заключенията си от ноември Съветът на ЕС призова Беларус да въведе мораториум върху смъртното наказание. Освен това Комисията предприе разяснителни дейности веднага след 10-я Световен ден против смъртното наказание.

Какво може да направи ЕС за Беларус? Какво се предлага? Комисията е на мнение, че най-резултатният подход към Беларус е подходът, основан на прагматизма. Засилващата се ангажираност на ЕС с Беларус трябва да отразява положителните стъпки на самата Беларус, но трябва да проявим и гъвкавост. Заключенията от

ноември 2009 г. на Съвета по общи въпроси и външни отношения (COVVO) позволяват на ЕС да предложи стимули за стъпките, които желаем да видим от Беларус, като в същото време останем верни на принципите си. Ето това имам предвид под прагматизъм.

Посланието ни към Беларус е ясно. Първо, ЕС е готов тясно да взаимодейства с Минск и да подкрепи политическото и икономическото му развитие и, в случай че ръководството на Беларус предприеме значителни положителни мерки, ще бъдем готови да приемем Беларус като пълноправен член на Източното партньорство. Това ще предполага развитие на отношенията ни в двустранното измерение на Източното партньорство, започване на задълбочен политически и икономически диалог, както и засилване сътрудничеството в отделни сектори.

Междувременно през май 2009 г. Беларус беше поканена да се присъедини към многостранното измерение на Източното партньорство. Тя участва конструктивно на равнище заместник-министри в четирите многостранни форума — демокрация и управление, икономическа интеграция, енергийна сигурност и контакти между хората.

Второ, очакваме Беларус да предприеме по-нататъшни необратими стъпки по посока към демократичните стандарти, без които отношенията ни не могат да развият пълния си потенциал.

Трето, отсъствието на СПС е загуба не само за Беларус; то ни лишава от правно основание за структури като официален диалог за правата на човека и разглеждане на въпросите на търговията или транзита на енергия. В Комисията продължаваме да сме на мнение, че ратификацията на СПС ще бъде полезна крачка напред, но очевидно ще продължим да използваме това като инструмент за въздействие с цел да насърчим по-нататъшни мерки от страна на Беларус.

Четвърто и последно, Комисията започна работа по изпълнението на заключенията на COVVO от ноември 2009 г. и ще представи предложения на Съвета на министрите на ЕС при първа възможност.

Председател. — Разискването приключи.

Внесени са седем предложения за резолюции⁽¹⁾ на основание член 110, параграф 2 от Правилника за дейността.

Гласуването ще се проведе утре (четвъртък, 17 декември 2009 г.).

Писмени изявления (член 149)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), в писмена форма. — (RO) Демократичните ценности и зачитането на правата на човека и на индивидуалните свободи са здравата основа, върху която е изграден ЕС. Тъй като основната ни цел е да помогнем на съседните страни да станат демократични, а Беларус е една от последните страни в Европа с авторитарен режим, мисля, че трябва да поставим много ясни, строги политически условия на Беларус преди да бъде установен политически контакт. Беларус извърши някои реформи, но те бледнеят на фона на съществуващите проблеми, особено във връзка със зачитане правата на човека, свободата на печата и свободата на изразяване. Трябва да подкрепим активистите, борещи се за зачитане правата на човека и на индивидуалните свободи. Подкрепям идеята за установяване на контакти с опозицията и особено приветствам личните контакти между граждани на ЕС и Беларус. В резултат на това гражданите на Беларус ще могат да говорят свободно с хора, които споделят демократични ценности. Това ще допринесло за развитието на гражданското общество и ще улеснило процеса на демократизация, който ще получил широка подкрепа и ще бъде инициран от самия народ. Това е единственият начин да бъде създадена една силна демокрация, в която се зачитат правата на всеки. Поради това прилагането на санкции като средство за оказване на натиск трябва да бъде съчетано с улесняването на контактите между гражданите от ЕС и Беларус.

Kinga Göncz (S&D), в писмена форма. — (HU) Искам да приветствам конструктивното участие на Беларус в процеса на Източното партньорство, както и факта, че между ЕС и Беларус започна диалог за правата на човека. През изтеклата година в страната започнаха положителни процеси с освобождаването на политически затворници, но сме свидетели как този процес след това замря. Това се дължи на проблеми при регистрацията на политическите партии и допускането на независими средства за масово осведомяване и граждански организации. В резултат на това ЕС се наложи да продължи мерките за ограничаване на пътуванията. Искрено се надявам Беларус да продължи по пътя на положителната промяна, който пое през изтеклата година, давайки по този начин възможност на ЕС също да е в състояние да реагира положително. Дотогава мисля, че също е важно да обмислим дали можем да предприемем нови мерки в областта на улесняване на визовия режим, тъй

(1) Вж. протокола.

като контактите между хората могат да дадат голям принос за по-голямата политическа откритост, а и за процеса на демократизация.

Bogusław Sonik (PPE), *в писмена форма.* – (PL) Когато се обсъжда зачитането на правата на човека в Беларус и решението на държави-членки за продължаване на санкциите срещу някои представители на режима в Беларус до октомври 2010 г., трябва да се отбележи, че положението в Беларус постепенно се променя.

В заключенията на Европейския съвет от 17 ноември 2009 г. четем, че са се появили нови възможности за диалог и засилване на сътрудничеството между Европейския съюз и Беларус. В стремежа си да насърчат органите в Беларус да извършат реформи, държавите-членки се съгласиха за временно премахване на санкциите върху свободата на движение, които бяха наложени на високопоставени представители на органите в Беларус. Европейската комисия подготвя директива, която ще улесни гражданите на Беларус да получават визи за ЕС, както и споразумение за реадмисия.

Обаче не трябва да забравяме, че правата на човека все още биват нарушавани в Беларус и че обещаващите и благоприятни постъпки, предприети след октомври 2008 г. като освобождаване на повечето политически затворници и разрешаване разпространението на два независими вестника, все още не са достатъчни. Крещящ пример за нарушаване правата на човека е продължаващото прилагане на смъртното наказание: Беларус е единствената европейска страна, която все още прилага смъртното наказание, а през изтеклите месеци бяха произнесени нови смъртни присъди.

Поради това отправяме следните искания към кръговете, вземащи решения в Беларус: най-малкото, трябва да зачитат правата на човека, включително да въведат мораториум върху изпълнението на смъртните присъди, промени в избирателния закон и да гарантират свободата на словото и на средствата за осведомяване.

ПОД ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО НА: г-н SCHMITT

Заместник-председател

11. Размирици в Демократична република Конго (разискване)

Председател. – Следващата точка са изявленията на Съвета и на Комисията относно размирици в Демократична република Конго.

Сесилия Малмстрьом, *действащ председател на Съвета.* – (SV) Г-н председател, председателството отдава голямо значение на обсъждането с Европейския парламент на много проблематичното положение в Демократична република Конго (ДРК). Нарушенията на правата на човека, и по-конкретно нарастващото сексуално насилие и насилието, основано на пола, са огромен проблем. Крайно време е за разискване относно положението в страната, особено предвид неотдавнашния доклад на ООН. Докладът на групата експерти на ООН подчертава, че редица въоръжени групировки, действащи в страната, се подкрепят от добре организирана мрежа, която отчасти е базирана в Европейския съюз.

Едва ли е необходимо да ви напомням за дългосрочния ангажимент на ЕС към ДРК и целия регион на Големите африкански езера. ЕС от дълго време полага усилия в страната да се установи мир и стабилност. Важно е този ангажимент да продължи както политически, така и от гледна точка на развитието. Сигурна съм, че Комисията ще каже повече по въпроса след малко.

Тази подкрепа беше изразена по различни начини, включително чрез назначаването на първия специален представител на ЕС за региона още през 1994 г. Използвани бяха както военни, така и граждански средства на Европейската политика за сигурност и отбрана (ЕПСО). Проведохме операция „Артемис“ в провинция Ituri — временното разполагане на сили под ръководството на Европейския съюз (EUFOR) в периода, предшестваш изборите през 2006 г., както и мисията на Европейския съюз за предоставяне на консултации и подпомагане на реформата в сектора за сигурност в Демократична република Конго (EUSEC ДР Конго) за реформа на въоръжените сили и мисията EUPOL ДР Конго за реформа на полицията. Отчитайки всичко това, имаше както положителни, така и отрицателни събития. Дипломатическите отношения между ДРК и Руанда бяха възстановени. Това трябва да се приветства. С повечето от въоръжените групировки в източната част на страната през 2008 г. и 2009 г. бяха подписани мирни споразумения. Сега те трябва да бъдат изпълнени.

Положението е нестабилно в много отношения. Много въоръжени групировки на изток са в процес на включване в армията и работата по интеграцията им се съпровожда с известна несигурност. Срещу други въоръжени групировки, включително Демократичните сили за освобождение на Руанда (ДСОР) и Божията армия за съпротива, военните действия продължават. Тези групи носят пряка отговорност за вземането на

прицел на гражданското население и за огромни човешки страдания. В същото време в други части на страната отново се появяват въоръжени групировки. Източната част на страната остава област, в която международното право и правата на човека се нарушават. Има много убийства, актове на насилие и сексуални посегателства. Тези престъпления се ширят в страната в тревожни мащаби, въпреки обявената от президента Кабила така наречена политика на нулева толерантност.

Незаконната експлоатация на природни ресурси е друг голям проблем. Важно е богатите залежи от минерали в страната да бъдат поставени под законен местен контрол както като източник на твърде необходими приходи за държавата, така и за да се пресече икономическата подкрепа за незаконните въоръжени групировки. Съветът е загрижен и във връзка с подготвителната работа и организацията за планираните местни избори. Проблемите в управлението, недостатъчната прозрачност и нарушаването на гражданските и политически права се явяват сериозни препятствия пред процеса на демократизация.

Тъй като има много съществени проблеми, които все още дават основание за дълбока загриженост, Съветът заема твърда позиция по отношение сериозните престъпления срещу международното право и правата на човека в Северно Киву и Южно Киву. Неотдавна Съветът осъди тези актове в своите заключения и наблегна, че правителството на ДРК трябва да осигури всички виновни да бъдат изправени пред съд.

ЕС е твърдо ангажиран да продължи да работи за мир, стабилност и напредък за населението на страната. В тази връзка реформата на сектора на сигурността е от възлово значение за стабилизацията на Конго. Всички участници в този сектор, включително органите в Конго, трябва да се стремят да осигурят общия интерес за реформа в сектора на сигурността да бъде наистина защитен. Трябва също да насърчим по-нататъшните конкретни подобрения в отношенията в региона чрез по-ефективни политически и икономически партньорства между страните от региона.

Могат да ви уверя, че Съветът и Европейският съюз ще държат на ангажимента си към ДРК и са загрижени за бъдещето ѝ. Ще продължим нашият широкообхванат ангажимент в страната и ще говорим открито, когато международното право и правата на човека бъдат нарушени. В това отношение сме много благодарни за конструктивната и настойчива роля, която играе Европейският парламент, и очаквам да чуя вашите мнения в разискването.

Карел Де Гухт, член на Комисията. – (FR) Г-н председател, госпожи и господа, преди около година положението в Гома — град, обсаден от войските на Националния конгрес за народна защита (НКНЗ), водени от Laurent Nkunda — беше основната причина за загриженост на органите в Конго и международната общност.

Бяха положени всички усилия за недопускане на най-лошото. Работата по прокарване на политическо споразумение, първо между ДРК и Руанда, след това между правителството на Конго, НКНЗ и другите въоръжени групировки, направи възможно в краткосрочен план да се спре включеният часовников механизъм на насилието, макар потенциалът за дестабилизация да е непокътнат и днес. Той е непокътнат, защото дълбоките причини бяха третираны повърхностно и на основата на краткосрочни, чисто политически аргументи. Изправена само пред лоши решения, международната общност предпочете най-малко сериозното; това не е критика, а очевиден факт, констатация.

Международната общност и Европейският съюз не съумяха да вземат решението за разполагане на защитна сила. Подкрепленията за мисията на Организацията на обединените нации в Демократична република Конго (MONUC), които искаме вече повече от година, едва сега започват да идват. Неотдавнашният доклад на групата независими експерти на ООН и този на правозащитната организация „Хюман Райтс Уоч“ правят изобличаваща равностойна на текущото положение, което не може да бъде игнорирано или подминато с мълчание.

Вече е време да се заемем и да се справим със съществените причини и да предложим трайни решения. За да стане това обаче, ще е необходимо съдействие от всички — съдействие от правителствата на Конго и Руанда, на първо място, и на мисията MONUC, ООН и останалата част от международната общност и Европейския съюз, на второ място.

Няма съмнение, че политическото и дипломатическо *сближаване* между Руанда и ДРК може да бъде полезно от гледна точка създаване на стабилност в региона и, при наличие на воля и у двете страни, може да помогне за установяване на мирно съвместно съществуване и взаимноизгодно сътрудничество между двете страни в рамките на една възродена Икономическа общност на страните от Големите езера.

Обаче това е само началото на пътя, който си остава дълъг и проблематичен. Въпросът за ДСОР е в сърцевината на проблема, както и всички съпътстващи кръгове проблеми, които той води след себе си и които усложняват положението: незаконна експлоатация на природните богатства; липса на защита на малцинствата;

безнаказаност в огромен район без държавност, където държавните органи не само са неспособни да контролират територията, но и в тях има представители, които често са част от проблема.

Споразумението Руанда-ДРК означаваше, че НКНЗ и неприемливите искания на Laurent Nkunda временно бяха поставени под контрол. Споразумението просто доведе до смяната на Laurent Nkunda с Bosco Ntaganda, който по-лесно се влияе и е готов на всякакви компромиси в замяна на имунитет, който е в нарушение на всички международни разпоредби относно престъпленията против човечеството и който нито Руанда, нито ДРК имат право или могат да му осигурят.

Засага прибързаната интеграция на НКНЗ в една толкова неефективна и напълно хаотична армия, каквато са въоръжените сили на Демократична република Конго (ВСДРК); получаването от Bosco Ntaganda на засилена автономна власт в резултат на използването на успоредна верига на подчинение в рамките на ВСДРК, за което нередовното заплащане на войниците и липсата на всякаква форма на дисциплина или йерархия създава благоприятна почва; недостатъчно контролираната и измервана подкрепа от мисията MONUC за военните операции срещу ДСОР; и несъществуващите отговори на исканията на малцинствата, говорещи на руандийски, са фактори, които могат да създадат дори още по-сериозни проблеми от онези, пред които бяхме изправени преди година — проблеми, които нито Руанда, нито ДРК ще могат да продължават да удържат.

На този фон положението почти не се е подобрило: хуманитарната криза продължава без никакви забележими признаци на подобрение, както и нарушенията на правата на човека, отвратителната тенденция на насилие, всъщност на сексуални зверства, безнаказаността на всички видове престъпления и разграбването на природните богатства. Достатъчно е само да прочетем докладите на Обединените нации и на „Хюман Райтс Уоч“, които споменах, за да се разбере мащабът на трагедията без край. Ясно е, че действията, целящи да се попречи на ДСОР да вредят, трябва да продължат, но не на всяка цена, не без преди това да се направи всичко необходимо за намаляване до минимум на рисковете, които военният натиск носи за невинното гражданско население.

За това се изисква по-добро планиране, преразглеждане на приоритетите и по-добра защита за населението от страна на мисията MONUC, което е основната задача, записана в нейния мандат. Условието, в които мисията MONUC може да работи, трябва също да са ясни и еднозначни. Не става дума да призоваваме мисията MONUC да се изтегли или да не се ангажира. Прибързаното изтегляне на мисията MONUC ще е гибелно, тъй като ще създаде още по-голям вакуум: неотдавнашните събития в района на Екватора, които са по същество още един симптом на болестта на Конго, доказват това.

Безспорно важно е също да се прекрати политическият и икономически сговор, от който ДСОР продължават да се възползват в региона и другаде по света, включително в нашите държави-членки. Кампанията на ДСОР не е политическа, а е един престъпен акт, чиято основна жертва е населението на Конго, и именно по този начин трябва да бъдат третирани кампанията и всички, които са пряко или косвено свързани с нея. Ето защо е необходима по-твърда позиция срещу всички форми на трафик. Същевременно извън рамките на процеса на разоръжаване, демобилизация, репатриране, реинтегриране и разселване (РДРРР) органите в Руанда и Конго трябва да бъдат по-възприемчиви по отношение на лицата, които не са задължително престъпници.

След всичко казано, решението до голяма степен на проблема трябва също да бъде намерено в ДРК. Имам предвид, разбира се, местните корени на конфликта. В тази връзка споразуменията от 23 март трябва да бъдат приложени изцяло, в противен случай рано или късно ще се стигне до това разочарованието сред местните населения да вземе връх. Това е абсолютно наложително, ако искаме усилията за стабилизация и волята за възвръщане на икономическата дейност в двете провинции Киву да успеят. В този момент международната общност наистина ще трябва да изиграе роля.

Обаче, оставяйки двете провинции Киву настрана, имам също предвид и огромната неразбория, която настана в ДРК през последните около 20 години. В страната практически всичко трябва да бъде изградено наново, започвайки с държавата, отсъствието на която е в сърцевината на всички проблеми.

За да се изпълни тази задача, определени елементи са от възлово значение. Първо, демокрацията трябва да бъде укрепена. Имам предвид, разбира се, местните, парламентарните и президентските избори, обявени за 2011 г. Изборите са един от елементите на демокрацията, но не трябва да забравяме необходимостта от продължаваща подкрепа за политическите институции и сили в диалектическа връзка с опозицията. В отсъствие на това няма да действаме в наистина отворена политическа система.

Вторият елемент безспорно е необходимостта да укрепим доброто управление. Макар да е вярно, че предвид мащаба на проблемите си ДРК не може да поправи всичко наведнъж, тя трябва категорично да покаже стабилна политическа воля, ако се надява на шанс за успех. Парламентът повдигна въпроса за безнаказаността. Това е един добър пример, тъй като е въпрос за политическа воля, и също допринася за цялата дейност по

утвърждаване принципите на правовата държава. Проблемът е в това, че нещата не могат да се направят изолирано. Принципите на правовата държава изискват също реформа на сектора на сигурността и истински напредък по отношение икономическото управление.

Масштабът на предизвикателствата предполага необходимост от дългосрочна политика. Обаче това не трябва да става извинение за отсъствие на незабавни действия. Имам предвид по-конкретно въпросите на сексуалното насилие и правата на човека, които Парламентът подчерта. Тук политическата воля може да изиграе ключова роля и в тази връзка трябва да приветстваме ангажмента, поет от президента Кабила, да възприеме подход на нулева толерантност. Този подход сега трябва да бъде приложен.

Комисията, която между другото вече върши много работа в тази област (подкрепя съдебната система, помага на жертвите), е готова да продължи да подкрепя ДРК. В тази връзка изразих също желанието си Международният наказателен съд (МНС) и Комисията по-тясно да сътрудничат във връзка с борбата срещу сексуалното насилие.

Утвърдена демократична система, добро управление и политическа воля: това са ключовите елементи, върху които желаем да градим равноправното си партньорство с ДРК.

Filip Kaczmarek, *от името на групата PPE*. – (PL) Г-н председател, на практика всеки журналист, който пише за Африка, желае да бъде следващият Джоузеф Конрад. Затова журналистите най-често се съсредоточават върху неблагоприятните аспекти, тъй като търсят сърцето на мрака.

Обаче Конго не трябва да бъде сърце на мрака. Тя може да бъде нормална страна. В Африка има нормални страни, където богатите природни ресурси служат на благото на хората, държавните органи са загрижени за общото добруване, децата посещават училище, а сексът се свързва с любов, а не с изнасилване или тормоз. Сигурен съм, че ключът към успеха в Киву и в цяла Конго е качеството на управлението. Без демократично, справедливо, честно и ефикасно правителство, мир и справедливост не могат да бъдат постигнати. Без отговорно правителство богатствата на страната служат на малцина, лидерите се грижат за себе си, училищата са празни, а насилието се превръща в част от ежедневието.

Помня оптимизма от 2006 г. Аз самият бях наблюдател по време на изборите и всички бяхме доволни, защото след празнина от 40 години в тази голяма и важна страна се провеждаха демократични избори. Обаче оптимизмът ни се оказа прибързан. Трудно е да не си зададем въпроса защо това се случи, защо изборите не доведоха до по-добър живот за Конго. Според мен това е въпрос на пари, както отбелязаха г-жа Малмстрьом и г-н Де Гухт. Те говориха за незаконното използване на богатствата и как то се използва за финансиране на оръжия, които служат за продължаване и ескалиране на конфликта. Ако съумеем да поставим край на това, ще сме по-близо до целта си.

Michael Cashman, *от името на групата S&D*. – (EN) Г-н председател, благодаря на члена на Комисията за неговото изявление, което определено ме успокоява.

Мога ли да заявя, г-н член на Комисията, че съм абсолютно съгласен с Вас: не бива да се изтеглим; не бива да създаваме вакуум, защото там вече има вакуум от политическа воля, и ни е необходимо политическо лидерство за решаване на проблемите в съответствие с международните задължения и принципите на правовата държава.

Нека само се спра на реалността на ставащото. От 1998 г. насам в конфликта са загинали над 5 000 400 души и, пряко или косвено, всеки месец загиват до 45 000 души.

Съобщава се за 1 460 000 души, прогонени от родните си места вътре в страната, повечето от тях изправени пред насилие, и позволете ми да издигна глас заради тези, които не могат да сторят това сами и които страдат от насилието. Въоръжените фактори в ДРК извършват насилие по полов признак в различни форми, включително сексуално робство, отвличания, принудително вербуване на военна служба, принудителна проституция и изнасилвания. Сред жертвите на сексуално насилие в Конго са жени, мъже и момчета, които също търпят изнасилвания, сексуални унижения и генитално осакатяване.

Приемат се резолюция след резолюция. Дошло е времето да поискаме като международна общност тези зверства да бъдат прекратени.

Louis Michel, *от името на групата ALDE*. – (FR) Г-н председател, г-жо Малмстрьом, г-н член на Комисията, госпожи и господа, както знаете, винаги съм следил отблизо събитията, ставащи в източната част на ДРК. Въпреки обещаващия напредък, постигнат благодарение на неотдавнашното *сближаване* между Руанда и ДРК — *сближаване*, без което няма да има решение в източната част и което поради това трябва да бъде затвърдено

— въпреки споразуменията от 23 март между Киншаса и конгоанската бунтовническа група, за които говори членът на Комисията, положението в източната част продължава да буди дълбока загриженост.

Искам да направя седем бележки. Първата е, че мир със сигурност не може да бъде установен в източната част на Конго, докато ДСОР не бъде поставена в невъзможност да твори зло. За съжаление, основните жертви на военния натиск, който ДРК упражнява понастоящем и който има за цел да отреже екстремистите от базите им и от източниците им на приходи, са гражданските населения, които страдат от съпътстващи разрушения, но също и от осъждането от страна на едни, и от актовете на насилие от страна на други.

Този риск можеше да се предвиди и, както каза членът на Комисията, потенциалът на мисията MONUC трябваше да бъдат укрепени от самото начало, тъй като тя и до днес страда от остър недостиг на ресурси, подходящи за справяне с всички искания, а и организацията ѝ по места не винаги е идеална.

Макар и да трябва да изискваме по-добра степен на координация и по-голямо и по-активно присъствие по места, ще е опасно да се правят оценки или бележки за мисията MONUC, които могат да бъдат използвани от определени отрицателни фактори като извинение да я злепоставят. Със сигурност това ще бъде дори по-опасно.

Друг елемент е свързан с актовете на насилие от ВСДРК. Положението на война не може по никакъв начин да оправдае такова поведение и затова приветствам решението, взето от ООН, да се спре оказването на логистична подкрепа на тези конгоански части, които не зачитат правата на човека. Политиката на нулева толерантност, въведена наскоро от президента Кабила, със сигурност трябва да бъде приветствана, но дали тя се спазва и прилага или не е друг въпрос.

Слабостите на конгоанската съдебна система създават широко разпространено усещане за безнаказаност. Ето защо приветствам усилията, полагани от Комисията в тясно сътрудничество с определени държави-членки на ЕС, да работи за възстановяване на съдебната система, включително в източната част.

И накрая, последната ми бележка: нещото, което все така остава да бъде изградено наново в Конго, са принципите на правовата държава с реални управляващи сили. Днес такива сили отсъстват напълно и това създава изключително опасен вакуум.

Isabelle Durant, от името на групата Verts/ALE. – (FR) Г-н председател, г-жо Малмстрьом, г-н член на Комисията, както и двамата казахте, положението в региона Киву е крайно тревожно, въпреки присъствието на почти 20 000 войници от мисията MONUC.

Гражданските населения, и по-конкретно жените, са главните жертви на стратегиите на конфликт, прилагани от въоръжените групировки, и дори, както беше казано, от някои части на конгоанската армия, които са превърнали систематичните изнасилвания в оръжие във войната. Нещо повече, миналия месец група жени от Конго дойдоха тук да ни напомнят за това — и съвсем правилно — с цел да си осигурят нашата подкрепа против тази скандална стратегия.

Плякосването на ресурсите, както казахте, г-н член на Комисията, е друг фактор, който изостря конфликта. Съгласна съм с казаното току-що: много е опасно да се дискредитира мисията MONUC, да се дискредитира ненужно, да се сочи тя за единствен виновник за положението в очите на населението, които вече са изтощени от толкова много години на война и кланета.

Напълно съм съгласна, че не мандатът на мисията MONUC трябва да се преразгледа и че от нея със сигурност не трябва да се иска да се изтегли. Това, което трябва да се преразгледа, са правилата за употреба на сила, оперативните директиви, така че тя да не може по никакъв начин да бъде свързвана с или да подкрепи конгоанска част, в редовете на която има мъже, които нарушават правата на човека или извършват актове на насилие.

И конгоанските органи носят голяма отговорност в борбата с безнаказаността във връзка с актовете на сексуално насилие — престъпления, които, бих добавила, трябва да бъдат предавани на МНС. Същите тези органи трябва да осигурят войниците да бъдат незабавно прибрани в казармите. Ако те се намираха в казарми, нещата със сигурност щяха да бъдат различни.

Накрая, мисля, че трябва да се върнем към програмата „Амани“. Тя дава възможност за установяване на диалог и мир навсякъде, тъй като те сами по себе си са гаранции за трайно възстановяване. Във всеки случай приветствам изказването Ви, което като цяло подкрепям, и се надявам Европейският съюз да остане активен. Това е от ключово значение, макар че, за съжаление, той не пожела да организира въоръжена сила. Това можеше да

бъде възможност преди малко по-малко от година. При все това мисля, че действието на Европейския съюз е много важно.

Sabine Lösing, *от името на групата GUE/NGL*. – (DE) Г-н председател, до момента в никоя друга страна по света не е имало повече операции по линия на ЕПСО, отколкото в ДРК. Както винаги възниква въпросът чия сигурност се защитава. Дали сигурността на конгоанското гражданско население, на жените и децата? Мисията на ООН MONUC не попречи хиляди хора да бъдат убити, измъчвани и изнасилвани, а стотици хиляди да бъдат прогонени — зверства, в които бяха въвлечени правителствени сили, подкрепяни от ЕС.

Така че какво се защитава в Конго? Хуманността? Или защитаваме режим, който между 2003 г. и 2006 г. например е сключил 61 договора с международни минни предприятия, като нито един от тях не е бил оценен от международните неправителствени организации като приемлив от гледна точка на народа на Конго? Президентът Кабила промени курса за известно време и сключи по-малко договори със западни фирми. Промяната беше замразена, когато войната отново ескалира. Въпросът ми е защо за хората, които дърпат конците на най-голямата група, отговорна за убийствата в източната част на Конго — ДСОР — се твърди, че са в Германия? Тук припомням резолюцията, която внесох от името на Конфедеративната група на Европейската обединена левица — Северна зелена левица.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Г-н председател, прогонването на милиони хора, хилядите изнасилвания и стотиците убийства не трябва да останат тъжното наследство на най-голямата мироопазваща операция на ООН в света. Решението за операцията в Конго беше взето преди десет години, но нищо значимо не беше постигнато. Милициите продължават да плячкосват изобилните природни богатства в региона, да тероризират жителите и да извършват престъпления срещу човечеството.

До момента ембаргото не беше ефикасно. Бунтовниците просто преминават при противника и извършват престъпленията си със сигурните униформи на конгоански войници. Двама военнопредстъпници наскоро бяха изправени пред Трибунала за военни престъпления в Хага и това позволи да се осъществят проекти за развитие и избори — най-малкото един частичен успех.

Успяхме също да нанесем малък удар на ДСОР като цяло. Не съумяхме обаче да сложим край на жестоката гражданска война. Фронтовете постоянно се сменят.

Особено обезпокоително е, когато обвиненията срещу мисията на ООН се потвърдят. Войниците на ООН не трябва да бездействат, когато се извършват зверства и, дори още по-важно, логистичната подкрепа на армията не трябва да се свързва с подкрепа на нарушенията на правата на човека. Мисията в Конго просто не бива да се превърне в нещо като Виетнам за Европа.

По същество е необходима координирана европейска политика по сигурността и мироопазващите операции, но преди всичко в районите, заобикалящи Европа, а не в далечна Африка, където етническите фронтове са неясни. По мое мнение ЕС трябва да се съсредоточи върху мироопазващите операции в кризисните региони в собствения си заден двор, като например на Балканите или в Кавказ. Поради това трябва може би да прекратим участието на ЕС в мисията на ООН в Африка.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Г-н председател, че положението в ДРК е плачевно и последиците от конфликта за хората там са трагични, се разбира от само себе си.

Обаче има редица важни съображения, които трябва да бъдат повторени тук и в общото предложение за резолюция. Не трябва да забравяме, че насилието в ДРК, както толкова много конфликти от този вид, често се движи от алчността, но също произтича и се подхранва от бедността. Боевете за територия, етнически вражди, природни ресурси или политика са само клоните на все същото прогнило дърво на нуждата.

Увеличете благосъстоянието на човека и дайте смисъл на живота му и желанието му да убива или да бъде убит ще отслабне. Това е предизвикателството пред Парламента от гледна точка на развитието.

Второ, трябва да осигурим военното присъствие в чужда страна да бъде организирано и използвано така, че да намалява страданието и насилието, а не да ги изостря. Трябва да бъдем стълбове срещу безнаказаността, а не нейни проводници.

Ако има доказателства, че западните мисии не отговарят на този стандарт, присъствието и практиките им трябва спешно да бъдат преоценени.

Най-накрая историята ни показва, че при междуособните конфликти, както в ДРК, политическото решение е единствената надежда за мира. Диалогът и ангажирането са единствените пътища към такова решение.

Със създаването след Лисабон на нашата Европейска служба за външна дейност Европейският съюз трябва да заеме мястото си на международната сцена като по-активен застъпник за диалога и покровител на мира.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Както вече беше подчертано, милиони мирни хора бяха умишлено убити по време на военните операции в източната част на Република Конго. Има опасност новините от такъв вид да станат рутинни поради незапомнената честота, с която актове на насилие се извършват в тази страна. Сред жертвите на тези действия са деца, млади момичета и жени, да не говорим за гражданските лица, борещи се за защита на правата на човека и журналистите.

Хуманитарната криза се задълбочава с всеки отминал ден. Липсата на сигурност в района означава, че хуманитарните организации не могат повече да оказват съдействие. Само през първите девет месеца на тази година са регистрирани повече от 7500 случая на изнасилвания и сексуално насилие, което е повече от числото за цялата изтекла година. Всички тези инциденти станаха на фона на глада и крайната бедност, засегнали милиони хора. Вината за цялата трагедия е както в конгоанската армия, така и в руандийските бунтовници. За съжаление, обаче има признаци, че войските на ООН в Конго носят голяма част от отговорността, тъй като допускат извършване на сериозни нарушения на правата на човека. Ето защо мисля, че Европейският съюз спешно трябва да обсъди как силите на ООН в Конго ще постигнат по правилен начин целите, които са им били поставени в мисията.

Необходими са и мерки за слагане край на дейностите по пране на пари, трафик на оръжие и злато, в резултат на който повече от 37 тона злато нелегално се изнасят всяка година от Конго на стойност над 1 млрд. евро. Парите от него се използват за закупуване на оръжие и подклаждат престъпността в страната.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Г-н председател, току-що изслушах изказването на г-н Mölzer, който в момента не присъства, същността на което беше: толкова е безнадеждно, че трябва просто да се откажем и да се съсредоточим върху собствените си съседни. Трябва да кажа, че ако наистина разгледаме ситуацията, почти ще се изкушим да обявим край. От друга страна, тогава си спомням групата жени, които ни посетиха тук миналия месец, за които спомена и г-жа Durant, и се питам ще можем ли да ги погледнем в очите и да им кажем, че просто се отказваме, че това не е сред приоритетите ни или че мислим да приемем още една резолюция и с това да сметнем дълга си за изпълнен. Когато си спомням за тези жени, за отчаянието и мъката им и за чувството им, че са оставени излъгани, смятам за крайно наложително да проведем подобно разискване.

Резолюцията съдържа твърде много положителни елементи и се надявам наистина да им придадем сила с действия, но искам да наблегна на един аспект. Често говорим за изнасилвания или сексуално насилие, но фактът е, че тези термини почти не предават същността на положението. Жените, с които разговаряхме, казаха, че това отива много по-далеч от нападенията над отделни лица; това не е индивидуално насилие, а по-скоро нападение срещу общността, целящо да унищожи тъканта ѝ. Според мен следователно сега има най-спешна нужда не само да предприемем действия, да сложим край на безнаказаността, да платим веднага и да дадем ресурсите за действията, които сме обявили, но също и да покажем, че подаваме ръка на хората там, че сме солидарни с тях и че не ги оставяме измамани; че поемаме своята морална отговорност.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Мисля, че в сегашния момент, който съвпада по време с подготовката на ООН да обявят продължаването на мандата на мисията MONUC, трябва да помислим върху действията на международната общност в светлината на положението на място в ДРК, което, за съжаление, продължава да се влошава. Както следва също от опита на операция Kimia II, проведена от конгоанската армия с подкрепата на мисията MONUC, военният успех не е достатъчен, когато цената в хуманитарно отношение е висока и ако тя се заплаща със страданията на гражданското население в Конго.

Мисля, че неотдавнашните военни операции, проведени срещу ДСОР, имаха катастрофални последици и доведоха, за което трябва да си даваме сметка, до широкомащабни нарушения на правата на човека и изостряне на хуманитарната криза. От друга страна, безнаказаността става изкушение за извършване на престъпленията отново и отново. Мисля, че защитата на гражданското население трябва да бъде приоритет номер едно. Европейският парламент трябва категорично да заяви, че актовете на насилие, особено на сексуално насилие, и нарушенията на правата на човека изобщо, както и злоупотребите, извършвани в Киву, трябва да се прекратят незабавно, както и атмосферата на безнаказаност.

Luis Yáñez-Barnuevo García (S&D). – (ES) Г-н председател, други колеги вече се изказаха за трагичното положение в ДРК. Те говориха за милионите загинали и случаите на изнасилвания и тормоз над гражданското население. Те говориха за мисията MONUC и за съдействието от Европейската комисия на място. По-малко се говори обаче за необходимостта да се поставят под контрол незаконният поток на суровини като диаманти, злато и други продукти към останалия свят. Тези продукти се „изпират“ чрез законни сметки и предприятия в нашите собствени страни или в САЩ.

Това ще е важна задача за г-жа Аштън. По силата на правомощията, възложени ѝ от Договора от Лисабон, и с подкрепата на 27-те държави-членки и на Парламента, тя може да координира цяла програма от действия, за да не се допусне всичкото това богатство да се окаже в ръцете на главорезите, които носят отговорност за убийствата и изнасилванията.

Anne Delvaux (PPE). – (FR) Г-н председател, в светлината на неотдавнашните тревожни съобщения, идващи от Северно и Южно Киву, и в светлината на изключително насилствения характер на нападенията, извършвани срещу мирното население, и по-конкретно срещу жени, деца и възрастни хора, неотложността — дума, която толкова често се използва от Европейския съюз и от цялата международна общност по отношение на Конго — ми изглежда като непосредствено изискване. Трябва да се направи всичко, за да се осигури защитата на гражданското население. Мандатът, даден на персонала на мисията MONUC на място, несъмнено ще бъде продължен, но той задължително трябва да бъде преоценен и също така засилен, така че надигащата се вълна на насилие да може да бъде овладяна.

Вече от много години международните общности, неправителствените организации и жените от Конго полагат постоянни усилия за борба срещу използването на сексуалното насилие като оръжие във войната. Днес това оръжие систематично и широко се използва в мирни райони и винаги при пълна безнаказаност. Приветствам неотдавнашната решимост, показана от конгоанските органи, да сложат край на безнаказаността, но политика на нулева толерантност трябва да бъде амбициозна — всички извършили насилие, без изключение, ще трябва да отговарят за действията си — и наистина ефикасна.

Започването на първите процеси в МНС срещу обвинените в извършване на сексуални престъпления по време на въоръжен конфликт, трябва да доведе до това Съдът да успее да установи всички виновници, за да може те да бъдат осъдени без отлагане.

И накрая, всичко това, безполезно е да казвам, върви ръка за ръка с укрепването на структурите на държавата, поддържането на правовия ред, насърчаването на равенството между половете и защитата на правата на човека и следователно на правата на жените и децата, чието достойнство, детство и невинност често биват принесени в жертва на олгара на друга форма на унижение: безразличието.

Michèle Striffler (PPE). – (FR) Г-н председател, хуманитарното положение в източната част на Република Конго — и по-конкретно в източната провинция и в региона Киву — е бедствено, както вече знаем. Положението със сигурността на гражданското население се влоши след, наред с други неща, общите военни операции, проведени от конгоанската армия и военни части на Уганда и Руанда, срещу всички бунтовнически въоръжени групировки — операции, които оставиха след себе си безброй кланета и нарушения на правата на човека.

Сексуалното насилие е много обезпокоителна и много широко разпространена тенденция и вече е част от ежедневието на народа на Конго. Нещо повече, многобройни актове на насилие се извършват и срещу хуманитарни работници.

Според официални данни в източната част на Република Конго има 2 113 000 разселени лица. След 1 януари 2009 г. са регистрирани повече от 775 000 нови случаи на разселени лица в Киву и 165 000 случаи в източните райони на източната провинция.

Въз основа оценки към момента хуманитарна помощ е необходима за почти 350 000 уязвими лица: деца, вдовици и жертви на сексуално насилие. Поради това бързата реакция на Европейския съюз е от ключово значение.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Г-н председател, г-н член на Комисията, госпожи и господа, всички оратори с основание наблегнаха на ужасното положение, в което конгоанският народ и особено конгоанските жени живеят в източната част на страната. Те говориха за изнасилванията и варварските актове, на които тези хора са подложени, и за убийствата, жертва на които стават. Вместо да говорим за тях обаче ви предлагам да посетите уебсайтовете на организациите Уницеф и V-Day (Ден на победата), където явно се казва всичко, което може да се каже по темата.

Днес ще говоря пред вас за истинските последици, които варварските актове имат за Конго; ще говоря за физически и психически травмирани жени, за които трябва да грижи; и ще говоря за убитите жени, които вече не могат да дадат принос за икономическото развитие на Конго и чиито неродени деца също никога няма да могат да дадат принос за това. Искам също да кажа за разпространението на СПИН — травма, от която страда цялото конгоанско население и която създава отрицателна представа за Конго у международната общност — травма, с една дума, на страна, която все повече затъва в безизходица.

Насърчаване на траен мир и стимулиране на икономическото развитие на Конго могат се постигнат само ако конгоанското правителство и ООН успеят в своята борба срещу сексуалното насилие над конгоанските жени и, по-широко казано, ако осигурят в страната да бъдат установени действително принципите на правовата държава.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Г-н председател, г-жо министър, г-н член на Комисията, аз, на свой ред, искам да се спра на трагедията на сексуалното насилие, от което страдат жените в ДРК, и по-конкретно в източната част на страната. Явлението не е ново. То е крайно сложно. То има много измерения. Физическото и психическото страдание на жертвите дори се задълбочава от социалното им изключване, което е трагично за тях. Политиката на нулева толерантност на президента Кабила днес плахо започва да дава плодове, но всички са наясно, че само една цялостна стратегия може да изкорени това бедствие в дългосрочен план.

Знам, г-н член на Комисията, че Комисията вече се намесва и прави това също чрез множество проекти и средства. Но изправени пред тези цифри и пред ужасните, отвратителни съобщения, които чуваме, не мислите ли, че ние в Парламента имаме право да се съмняваме в резултатите от стратегията? Жените, г-н член на Комисията, са основната движеща сила за мира и възстановяването в една страна. Те са бъдещето на Конго. Как възнамерявате да действате по ефективно и по-бързо?

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (FR) Г-н председател, аз също поисках да взема участие в разискването, тъй като то е по тема, която следя от дълго време. За съжаление, в светлината на постоянните актове на насилие и нарушения на правата на човека в източната част на ДРК ние сме длъжни още веднъж категорично да осъдим кланетата, престъпленията срещу човечеството и актовете на сексуално насилие над жени и момичета, които все още се извършват в източната провинция.

Ето защо се присъединявам към моите колеги в призива всички компетентни органи да се намесят незабавно, за да бъдат изправени извършителите на престъпленията пред съда, и в призива към Съвета за сигурност на ООН отново незабавно да вземе всички мерки, които биха могли да възпрат други да извършват нови нападения срещу гражданското население в източната провинция на ДРК.

По същия начин призовавам всички участващи страни да засилят борбата срещу безнаказаността и да наложат принципите на правовата държава чрез борба срещу, между другите неща, изнасилванията на жени и момичета и вербуването на деца за войници.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Г-н председател, през ноември 2009 г. имаше размяна на посланици между Руанда и ДРК — един мъничък лъч надежда за разорената страна и разорения ѝ народ. Освен това лидерът на ДСОР беше арестуван. И двете са признак за подобряване на положението в Източно Конго. Въпросът ми към Комисията е следният: какви мерки възнамерявате да предприемете, за да има по-нататъшно сближаване между Конго и Руанда?

Колкото до мандата на ООН, днес беше казано много за предприемането на всички видове действия. Нека бъдем честни: ако има мандат на ООН, той еднозначно трябва да бъде за защита на тези, които са потиснати, измъчвани, насилвани и тормозени — по-конкретно жените и децата на тази страна. В тази връзка трябва да бъде съвсем ясно едно нещо: ако бъде даден мандат на ООН — ние, австрийците, сме малко склонни към ограничения в тази област — той трябва да бъде последователен и, при необходимост — включително за защита на потиснатия народ — тези, които са на място, трябва да бъдат въоръжени.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Г-н председател, жалко е, че по време на Коледа отделихме последните два дни за обсъждане на насилието по света, било то в Чечения или в Афганистан и сега в Конго. Но все пак това е действителността.

В същото време, приемайки посланието на празничните дни за мир и добра воля, трябва, както толкова добре го каза колегата ми г-н Mitchell, да станем покровители на мира. И това е отлична възможност за върховния представител, г-жа Аштън, да използва силата и подкрепата на Европейския съюз по начин, който не би бил осъществим преди, за да се възстанови редът в тези страни и да се опитаме да облекчим ужасните страдания по тези места.

Трайното решение обаче ще дойде не от икономическото подобряване, а от образованието, и трябва да се опитаме да осигурим безплатен достъп до добро образование в тези страни, тъй като всъщност това е пътят към мира в дългосрочен план.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Г-н председател, през 1960 г. шведският генерален секретар на ООН, Dag Hammarskjöld, поиска от ирландските части да отидат като миротворци в тогавашно Белгийско Конго, което по-късно стана Конго. Те се справиха превъзходно.

Крайно съм разтревожен от ролята на военните части на ООН в Конго понастоящем: мароканци, пакистанци и индийци. Говорим за изнасилвания, насилие, търговия и така нататък, но военните части на ООН там не се покриват със слава и всъщност правят лоша услуга.

Напълно съм съгласен с г-н Mitchell, че Европейският съюз трябва да заема по-твърда позиция. Ние сме Европейски съюз, напълно единни. Справихме се отлично в Чад. Нуждаем се от наши собствени мироопазващи сили там и не можем да разчитаме на ООН. Фактите са, че имаме един прекрасен народ, жертва на европейска колонизация, жертва на племенните конфликти, жертва на международната слепота — но повече не можем да останем слепи. Просто трябва да отидем и да спасим тези хора.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Г-н председател, почти невъзможно е да се осмислят ужасните статистики, които се цитират, но знаем, че са верни. При все това има усещане — може би споделяно от мнозина — че когато се стигне до най-бедните сред бедните страни от Африка на юг от Сахара, ангажиментът ни не е толкова силен или конкретен, колкото би трябвало да бъде. Беше спомената военна сила. Мисля всички разбираме, че ще трябва да се борим с бедността и корупцията, ако се надяваме да постигнем напредък в облекчаването и подобряването на положението на населението на страната, което изтърпя такива ужасни страдания.

С готовност говорим за Афганистан и отделяме много време за обсъждане на терора там и какво правят талибаните — и с основание. Това е друг народ обаче, който е страдал и все още страда в най-ужасяващи условия. Искам да подчертая, че има неправителствени организации, които могат да действат, ако им бъде оказано съдействие от държавата и подкрепа от ЕС, но това често се оказва много трудно осъществимо.

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (SV) Г-н председател, както показва разискването, има изключително солидни аргументи да продължим ангажимента си в ДРК. ЕС вече е силно ангажиран с постигането на дългосрочна стабилност, сигурност и развитие на страната. Членът на Комисията Де Гухт даде подробен отчет за операциите на ЕС.

Взети в цялост, вноските на държавите-членки и Комисията правят ЕС един от най-големите източници на помощ за региона и поради това можем да имаме влияние. За да се запази стабилността в ДРК и в региона, от ключово значение е жизненото равнище на конгоанското население да се подобри, правата на човека да бъдат защитени и срещу корупцията да бъдат взети енергични мерки с цел създаване на общество, основано на принципите на правовата държава.

Ужасяващото сексуално насилие, за което тук свидетелстваха много колеги и за което, за съжаление, чуваме в прекалено много доклади, естествено е напълно неприемливо. Не трябва да се позволи на извършителите да си тръгнат необезпокоявани. Те трябва да бъдат изправени пред съда. Конгоанското правителство има огромна отговорност да осигури това да се случи и политиката на нулева толерантност на президента Кабила да не остане само хубави думи, а наистина да доведе до действия.

Що се отнася до Съвета, мандатът на двете мисии на ЕПСО беше преразгледан след мисията за разследване в ДРК в началото на 2009 г. с оглед да се помогне в борбата именно с този вид сексуално насилие. В резултат на това EUPOL ДР Конго ще изпрати два мултидисциплинарни екипа в провинциите Северно Киву и Южно Киву с мандат, обхващащ цялата страна. Тези екипи ще осигуряват различни видове експертен опит в области като разследване на престъпления и борба срещу сексуалното насилие. Набирането на специалисти за тези мисии понастоящем е в ход.

Разбира се, това е само един малък принос. За една толкова голяма страна той е скромнен. Все пак важно е, че новата специализирана сила ще бъде в състояние да подпомага прилагането на правилни процедури по разследване на сексуално насилие, особено когато актовете се извършват от лица в униформа.

Наближава времето за въпроси и това е последното ми разискване в Парламента като представител на шведското председателство. Искам да ви благодаря за множеството добри разисквания, приятни моменти и много доброто сътрудничество, на което се радвах от страна на членовете на Европейския парламент и от Ваша страна, г-н председател.

Председател. – Аз също искам да изразя, от името на всички мои колеги, искрената ни благодарност за Вашата експедитивност и за Вашите усилия, от които всички сме толкова доволни.

Карел Де Гухт, член на Комисията. – (EN) Г-н председател, преди всичко искам да благодаря на всички членове на Парламента, които участваха в разискването. Няма да се връщам на встъпителното си изявление. Позволете ми да се спра само на три неща.

Първо, Европейската комисия прави много по отношение на програмите за хуманитарна помощ и програмите за възстановяване на принципите на правовата държава. Говорим за десетки милиони и дори повече от 100 млн. евро първоначално. Но въпросът е колко ефикасно ще е всичко това накрая, след като няма подходящ партньор на политическата сцена?

Второ, искам да коментирам мандата на мисията MONUC, защото макар и мисията да може да бъде критикувана и трябва да бъде критикувана за станалото напоследък, мисля, че ще е фатална грешка да пожелаем да напусне ДРК. Това ще е най-лошото, което можем да си представим.

Нека само ви прочета някои раздели от мандата, приет от Съвета за сигурност на ООН в началото на миналата година. Той заявява, че Съветът също е решил мисията MONUC, считано от приемането на резолюцията, да има мандат, в този ред по приоритетност, да осигури, работейки в тясно сътрудничество с правителството на ДРК, първо, защита на гражданското население, хуманитарния персонал и персонала и съоръженията на ООН; да осигури защита на гражданското население, включително хуманитарния персонал, намиращи се под непосредствена заплаха от физическо насилие, по-конкретно насилие, произтичащо от други страни, ангажирани в конфликта.

Друг имаш много пряко отношение параграф е параграф Ж относно координираните операции. Той изисква координация на операциите с ВСДРК — армията — интегрираните бригади, разположени в източната част на ДРК, и на операциите по подпомагане, провеждани от и съвместно планирани с тези бригади в съответствие с международното хуманитарно право, правото за правата на човека и бежанците, и т. н.

Така че мандатът всъщност е много ясен и това, което трябва да се обсъжда, са правилата за употреба на сила. Всъщност мисията MONUC трябва да разгледа собствените си правила за употреба на сила, тъй като от тях зависи да се реши как тя ще действа.

На последно място, има много критики и към международното наказателно правосъдие. Мнозина питат дали то е съвместимо с политиката. Може ли да има международно наказателно правосъдие, от една страна, и правилно политическо управление на криза, от друга? Един много интересен въпрос.

В Конго виждате един от отговорите. Позволихме Bosco Ntaganda да поеме ръководството на НКНЗ от Laurent Nkunda, макар и да има заповед за арест на Bosco Ntaganda, и виждате какво се случва. Няма безплатен обяд. Не можем да избираме между, от една страна, управление на политическа криза и, от друга страна, задействане на практика на международното наказателно правосъдие. Мисля, че като Европейски парламент и като Европейска комисия превъзходство трябва да има правилното осъществяване на международното наказателно правосъдие.

Председател. – Внесени са шест предложения за резолюции⁽²⁾ съгласно член 103, параграф 2 от Правилника за дейността.

Разискването приключи.

Гласуването ще се проведе в четвъртък, 17 декември 2009 г.

ПОД ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО НА: г-жа WALLIS

Заместник-председател

12. Време за въпроси (въпроси към Съвета)

Председател. – Следващата точка е Време за въпроси (B7-0236/2009)

Следните въпроси са отправени към Съвета.

Въпрос № 1, зададен от **Bernd Posselt** (H-0425/09)

Относно: Етническите малцинства в Сърбия

Как Съветът оценява положението на етническите малцинства в Сърбия, по-специално на албанската етническа група в Presevo-Tal, където отново се стигна до нападения срещу цивилно население?

(2) Вж. протокола

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (SV) Благодаря Ви за въпроса, г-н Posselt. На заседанието на Съвета по външни отношения на 7–8 декември тази година приехме заключения относно разширяването и процеса на стабилизация и асоцииране. В заключенията Съветът приветства ангажимента на Сърбия за интеграция с ЕС и работата ѝ по извършване на реформи от ключово значение в съответствие с европейските стандарти. Съветът също наблегна, че дневният ред на реформите трябва да бъде продължен.

Приехме за сведение съобщението на Комисията от 14 октомври което посочва, че общата правна и институционална рамка за зачитане правата на човека е налице в Сърбия и че е постигнат напредък във връзка с подобряване съответствието с международното законодателство по правата на човека. Новото Министерство на правата на човека и малцинствата в Сърбия играе важна роля в тази работа. Но са необходими по-нататъшни усилия за подобряване осмислянето на международните стандарти. Съветът отбеляза също, че Сърбия е ратифицирала всички по-важни актове относно правата на човека.

Що се отнася до конкретния случай в Южна Сърбия, който беше посочен от уважаемия член на ЕП, някои подчертано насилствени инциденти наистина се случиха през юли, включително нападение срещу жандармерията, разположена там. Извършени са няколко ареста, след които повече инциденти не е имало. Оттогава атмосферата в координационния орган за Южна Сърбия се е подобрила. Тя е крехка, но основните етнически албански политически партии от региона са включени в работата. Има също така положително развитие по отношение на чувствителния въпрос за образованието. В тази връзка искам конкретно да спомена откриването на университетска катедра в Медведа, в която преподаването ще се провежда на сръбски и на албански език.

В близко бъдеще ще бъде създаден съвет на националното малцинство за албанското население на Сърбия. Това ще даде на хората по-голямо влияние върху образованието, културата и други въпроси. Слабото икономическо и социално развитие на региона се явява пречка за етническите малцинства в Южна Сърбия. Международната общност и по-конкретно Организацията за сигурност и сътрудничество в Европа (ОССЕ) продължава да наблюдава положението в Южна Сърбия и играе активна роля за утвърждаването на мира и стабилността в тясно сътрудничество със сръбското правителство и местните лидери.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Г-жо Малмстрьом, благодаря Ви за отличния отговор. Ние говорим, разбира се, за три региона: два гранични региона — Войводина и южния сръбски регион Прешево — с други думи, за една област с три граници. Искам също от Вас, в бъдещата Ви роля като член на Комисията, да осигурите тези страни да се развият допълнително в рамките на програмата за трансгранично подпомагане. Вътрешността на Сърбия, по-конкретно Санджак на Нови Пазар е, разбира се, напълно изключена. Районът също трябва да бъде подпомогнат, за да се подобрят икономическите условия, така че да се съдейства за решаване на проблемите по отношение на малцинствата. Обаче има много насилие по-конкретно в Южна Сърбия. Искам Съветът да продължи да отделя внимание на това взривоопасно положение.

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (EN) Г-н Posselt, можете да бъдете сигурен, че ще продължим да наблюдаваме положението много внимателно и че това е също част от постоянната работа на Комисията. Те ще правят това, разбира се. Наясно сме с подобренията и че положението е деликатно. Но подобрения има и институционалната уредба, за която говоря, която е създадена — добра стъпка в правилната посока. Можем само да се надяваме, че с нашата подкрепа, както и с подкрепата от ОССЕ, развитието ще продължи в това направление.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Насилие, между впрочем — и казвам това на предишния оратор — за съжаление, се случва не само в Сърбия, а и в Косово. От една страна, в Сърбия има албанско малцинство, от друга страна, в Косово има сръбско малцинство.

Въпросът ми е следният: по отношение на улесняването визовия режим за Сърбия, как ЕС ще осигури да няма сиви зони и злоупотреби със системата? Процедурата по предоставяне улеснения за една група от населението в Косово не влиза ли в противоречие със спорното признаване на Косово за суверенна държава?

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (EN) Не съм много сигурна във въпроса. Когато става дума за Косово, има по-нататъшна работа независимо от факта, че не всички държави-членки са признали Косово. Комисията работи, за да се види как можем да улесним положението за Косово, като това ще отнеме известно време. Все още тук има трудности. Те също са обект на улесняване на визовия режим в бъдеще, но все още не всички условия са изпълнени.

Председател. – Явно малко се отклонихме от темата, но все пак имаше ясна връзка.

Въпрос № 2, зададен от **Marian Harkin** (H-0427/09)

Относно: Равнища на безработица

Какви инициативи е предприел Съветът за справяне с нарастващите равнища на безработица в ЕС 27 освен мерките за преквалифициране и повишаване на квалификацията на работниците?

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (SV) Благодаря Ви за въпроса, г-жо Harkin. Сегашната криза има много тежко отражение върху милиони хора. Като резултат справянето с последиците на икономическата криза е едно от големите предизвикателства, пред които е изправен ЕС. Предвид застаряващото ни население, държавите-членки на ЕС трябва да понижат равнищата на безработицата в момента и да осигурят тези високи равнища на безработица да не останат постоянни.

Политиката по заетостта е най-вече задължение на държавите-членки. Обаче преди няколко години Съветът по заетост, социална политика, здравеопазване и защита на потребителите прие определени насоки. Подчертахме факта, че тъй като положението на пазара на труда е толкова различно в отделните държави-членки, вземаните мерки също трябва да бъдат различни. Имаме общ годишен доклад по заетостта, в който Съветът и Комисията наблюдават положението в различните държави-членки. През настоящата криза Европейският съвет отдели особено внимание точно на въпроса за безработицата. През декември 2008 г. беше приет план за икономическо възстановяване на Европа, даващ уеднакви рамки за мерките, които да бъдат предприети. Като част от плана през юни 2009 г. Съветът и Европейският парламент приеха регламент за изменение на Регламента за създаване на Европейски фонд за приспособяване към глобализацията. Изменението позволява ресурси от фонда да се използват за борба с кризата.

Могат да бъдат приложени различни мерки в зависимост от положението във въпросната страна: временна промяна на работното време, намаляване вноските за социално осигуряване, намаляване на административното бреме върху предприятията, подобряване процедурите, използвани от органите на пазара на труда, насочване на мерки към безработните млади хора и улесняване на мобилността. Те бяха подчертани в доклада на председателството след неформалната среща на върха по заетостта.

В заключенията си от срещата на върха през юни Съветът определя редица мерки, които трябва да помогнат на държавите-членки — и при нужда на страните на пазара на труда — да се справят с последиците на глобалната криза чрез прилагане принципите на гъвкавата сигурност. Това може да означава предлагане на предприятия на алтернативи на съкращенията, даване на възможности за гъвкави форми на работа и временна промяна на работното време, подобряване на условията за предприемачите чрез предоставяне на гъвкав, сигурен пазар на труда и предоставяне на социалноосигурителни системи, даващи стимул за работа, подходящи размери на вноските за социално осигуряване, разширени и подобрени мерки за връщане на работа, подпомагане на доходите и свободно движение.

По време на разискването през ноември министрите заеха общата позиция, че трябва да се поддържа активна политика по заетостта, включваща краткосрочни мерки. Това са мерки като краткосрочна заетост, подобряване на шансовете за заетост и обучение, имащо за цел да включи хората в пазара на труда. На същото заседание на Съвета министрите се съгласиха, че заетостта е важен фактор за избягване на социалното изключване. Връзката между равенството, икономическия растеж и заетостта е много важна и следователно държавите-членки бяха призвани да разширят грижите за децата и да намалят разликите в заплащането и другите различия, свързани с пола.

По-конкретно, мерките трябва да бъдат насочени към най-силно засегнатите от кризата: по-възрастните хора, младите хора, лицата с увреждания и работниците без постоянен трудов договор. Създаването на повече възможности и на равни възможности за младите хора в образованието, обучението и заетостта е една от основните цели на новата Рамка за европейското сътрудничество по въпросите на младежта през периода 2010-2018 г., която беше приета от Съвета на 27 ноември 2009 г.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Благодаря Ви за отговора. Трябва да кажа, че се радвам да Ви видя, г-жо министър, и се надявам да Ви виждам по-често през следващата година; Вие със сигурност ще свикнете да отговаряте на въпросите ни.

Двете точки, които намирам за важни, но които Вие не повдигнахте в отговорите си: преди всичко насърчаването на предприемачеството; и второ, увеличаването на разходите за изследвания и развойна дейност. Но истинският въпрос, който искам да Ви задам, имаше връзка с факта, че досега ние разчитаме на отворения метод на координация, който всъщност беше едно доста слабо средство и не даде добри резултати в опитите да се постигнат целите на дневния ред от Лисабон. Имате ли някакви предложения за укрепване на този механизъм?

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (EN) Това наистина е много важен въпрос и, както знаете, Съветът вече получи предложението на Комисията и започна да обсъжда бъдещето на Лисабонската стратегия или Европа 2020. Това ще бъде решено от испанското председателство по-късно идната пролет.

Единият въпрос е как ние, в дългосрочен план, ще излезем от сегашното положение? Как можем да създадем Европа, която да е по-конкурентоспособна, с повече предприемачество и да избегнем социалното изключване и безработицата? Как да вложим в изследователска и развойна дейност, за да бъде Европа силният световен играч, който искаме да бъде в икономическата област? Всичко това може би ще бъде включено в новата стратегия.

Един много важен аспект на стратегията е методът на управление. Мисля, че отвореният метод на координация има предимства, но трябва да бъде подобрен. Трябва да включим много по-широко местните и регионалните органи, защото те са тези, които извършват същинското прилагане. Трябва да има национална отговорност за процеса и трябва да разгледаме управлението. Това също е обяснено в документа от Комисията, който е разпратен за консултации сред държавите-членки. Мисля, че по въпроса ще се появят много добри предложения, тъй като това е наистина едно от слабите места на стратегията.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Както знаем, така нареченият инструмент за микрофинансиране, планиран от ЕС, няма да се финансира с нови пари, а от Програма „Прогрес“. В тази връзка какви планове има, за да не се допусне новият инструмент да се окаже вреден за програмата за заетост и обществена солидарност, която беше приета преди тази?

Paul Rübиг (PPE). – (DE) Въпросът ми е: не е ли разумно преди всичко да се предотвратява безработицата? Виждате ли работни места в публичния сектор, които да могат да бъдат предложени на безработни? По-конкретно, как можем да подкрепим малките и средните предприятия, така че да бъдат създавани нови такива? Има ли тук възможности за прилагане на трансгранични методи и най-добри практики за създаване на повече предприятия?

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (EN) Както казах, в крайна сметка отговорността за създаване на работни места, разбира се, е на държавите-членки. Но има да се направи много и — както споменах във встъпителните си бележки към г-жа Hagkin — Съветът направи много препоръки за това как може да се работи за повишаване на гъвкавостта, да се работи с различните системи за подпомагане и за активизиране на хората, за да се избегне механизмът за социално изключване. Много е важно да продължим тези срещи на високо равнище със социалните партньори и държавите-членки с цел обмен на най-добри практики. Те са различни в отделните страни, но ние трябва да обменяме помежду си примери и да следим най-добрите методи, които могат да се използват след това. Така че става дума за съчетание от това Съветът да дава препоръки, а държавите-членки да поемат своя дял от отговорността и да се приспособят малко в зависимост от обстоятелствата в страните.

По Вашия въпрос, господине, не съм наистина сигурна, че го разбрах. Може да е имало проблем при превода. Не съм говорила за никакъв микроинструмент. Споменах ЕФПГ, който сега направихме по-гъвкав с помощта на Европейския парламент, за да получим подкрепа за държави-членки и за дружества, които срещат трудности да помагат хора, които са безработни или биват уволнени.

Председател. – Въпрос № 3, зададен от **Nikolaos Chountis** (H-0431/09)

Относно: Преговори за участие на Турция в съвместни акции в рамките на Фронтекс

На пленарното заседание от 21.10.2009 г. председателстващата г-жа Малмстрьом съобщи, че текат преговори за „евентуално споразумение, което ще включва и обmena на информация, и възможността за турските органи да участват в съвместните акции на Фронтекс“. Предвид член 8д параграф 2 от Регламент (ЕО) № 863/2007⁽³⁾ за установяване на механизъм за създаване на екипи за бърза гранична намеса и за изменение на Регламент (ЕО) № 2007/2004⁽⁴⁾, който предвижда, че „всякакви изменения или адаптации на оперативния план изискват съгласието на изпълнителния директор и на молещата държава-членка“.

(3) ОВ L 199, 31.7.2007 г., стр. 30

(4) ОВ L 349, 25.11.2004 г., стр. 1

Предвид горното, въпросът към Съвета е следният: На какъв етап се намират разговорите за участие на Турция в съвместните акции на Фронтекс? Какви изисквания поставя Турция с оглед на участието си? Гърция уведомена ли е за тези разговори, в качеството си на държава-членка, която е домакин на мисията на Фронтекс?

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (SV) Важен елемент от стратегията на ЕС за по-добро управление на миграцията е установяването на партньорства с трети страни по въпроси на граничният контрол. Това е основен принцип на концепцията за интегрирано управление на границите, която беше приета от Съвета през декември 2006 г. Искам също да спомена, че оперативното сътрудничество с трети страни е важен елемент от работата, извършвана от Фронтекс.

Съгласно условията на Регламента за Фронтекс, агенцията има право да улеснява оперативното сътрудничество между държави-членки и трети страни в рамките на политиката на Европейския съюз по външни отношения и да сътрудничи с трети страни по двустранна линия. Редица такива договорености вече са сключени, а други са в процес на обсъждане.

Мандатът за преговори се дава от управителния съвет, в който са представени всички държави-членки. Разговорите, водени между Фронтекс и компетентните турски органи относно оперативното сътрудничество вече постигнаха значителен напредък.

Тъй като преговорите още текат, за Съвета е трудно да коментира по-подробно съдържанието и развитието на разговорите.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Г-жо председател, г-жо министър, разбирам от отговора Ви днес, че има три елемента: първо, че преговорите между Фронтекс и Турция са в напреднала фаза; второ, че всички държави-членки на Европейския съюз, следователно включвайки Гърция, са — предполагам — уведомени за преговорите; и накрая, че съгласно заключенията на неотдавнашното заседание на министрите на външните работи, споразумението за реадмисия е свързано с граничния контрол.

С други думи, иска ли Турция съвместни акции за граничен контрол по външните граници с цел сътрудничество за споразумение за реадмисия с Европейския съюз? Ако случаят е такъв, как ще преодолеем сериозния въпрос за зачитането на правата на човека и на достойнството на имигрантите и твърде чувствителния въпрос не толкова за граничния контрол, а по-скоро за определянето на границите.

С други думи, Турция приема ли външните граници на Европейския съюз? Приема ли тя, че Фронтекс действа по външните граници на Европейския съюз?

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (EN) Това е, разбира се, един много широк въпрос. Преговорите с Турция започнаха съвсем наскоро. Представителят на Комисията, членът на Комисията Баро, и г-н Билстрьом, шведският министър за политиката по миграция и предоставянето на убежище, бяха в Турция само преди седмици, за да поставят началото тези разговори. Първите разговори бяха плодотворни, но още не са доведени до край, така че е много трудно да ви дам актуална информация. Всички държави-членки, включително Гърция, разбира се, биват информирани за разговорите.

Като цяло спазването на основните права и европейските ценности винаги се споменават в тази връзка, така че Турция да не бъде изключена в това отношение. Но, както казах на почитаемия член на ЕП, разговорите започнаха съвсем наскоро; те отбелязват добър напредък, но още не са приключили. Провеждат открито по начин, по който държавите-членки са включени чрез съвета на Фронтекс, където Гърция също е представена.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Г-жо председател, г-жо министър, доколкото схващам, разбирателството, което сме сключили с Турция с цел в крайна сметка да стигнем до споразумение за реадмисия по имиграционните въпроси, ще включи също и въпроси във връзка със сътрудничеството с Фронтекс.

Втората бележка, която имам, е че в Гърция наскоро отбелязахме, че самолети на Фронтекс биват безпокоени от турските органи. В отговорите на Комисията няма нищо конкретно за съобщенията, които се разменят, и дали това в крайна сметка представлява безпокойство.

Имате ли коментар по въпроса?

Andreas Mölzer (NI). – (DE) За да бъде положението поставено под контрол, със сигурност има смисъл да се сътрудничи на международно равнище, ако — и казвам това много ясно — сътрудничеството не трябва да бъде купено с финансова помощ от ЕС. С кои други държави преговаряме в момента или планираме да преговаряме и били ли са предложени на турската държава финансови стимули за участието ѝ в тази акция на Фронтекс?

Сесилия Мамлстрьом, действащ председател на Съвета. – (EN) Самолетите многократно са били предмет на питания във времето за въпроси. Съветът е информирал турските органи и турското правителство и представителите му, че доброто сътрудничество в региона е предпоставка за по-нататъшни дискусии по темата. Той също изиска от турските органи да се въздържат от различни провокационни действия. Това беше казано съвсем ясно и можете да намерите отговорите, някои от които дадох самата аз съвсем наскоро.

Разговорите продължават. Те са в съответствие с мандат. Както казах, не мога да ви кажа точно на какъв етап са, защото те са в ход, но следват обичайната процедура и, за да отговоря на въпроса Ви, провеждаме разговори още със Сенегал и Кабо Верде. Започнахме, но засега с минимален напредък и с Мароко, Египет и Мавритания.

Това е обичайната процедура. Те се наблюдават. Съветът на Фронтекс получи мандат за започване на преговорите. В някои случаи има повече успех, отколкото в други. Имаме например сътрудничество с Русия, Молдова, Украйна, Грузия и други, но в други области имаме по-малък напредък.

Председател. – Въпрос № 4, зададен от **Seán Kelly** (H-0434/09)

Относно: Преговори в Копенхаген относно климата

Може ли Съветът да даде актуална информация за преговорите, които трябва да приключат в Копенхаген? Може ли да посочи, при липсата на правно обвързващо споразумение в Копенхаген, кога очаква да има подобно правно обвързващо споразумение като продължение на това от Киото?

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (EN) Събитията се развиват в Копенхаген и в момента, в който говорим, но ще се опитам да Ви информирам за най-новите неща.

Както добре знаете, има два големи въпроса: смекчаването на последиците и финансирането. Както министър-председателят каза тази сутрин, още сме уверени, че може да се стигне до успешен резултат в Копенхаген, който да ни позволи да задържим покачването на температурата в света под 2 °C спрямо нивата преди индустриализацията.

ЕС играе възлова роля — на строител на мостове — в процеса с цел в крайна сметка за се стигне до правно обвързващо споразумение: да се надяваме едно политически обвързващо споразумение сега с ясен график във времето за постигане на правно обвързващо споразумение за периода, започващ на 1 януари 2013 г.

Но постигането на споразумение изисква сближаване по следните съществени съставни части.

Първо, сериозни и амбициозни ангажменти за намаляване на емисиите от развитите държави до 2020 г. Някои страни, като Япония и Норвегия, завишиха своите ангажменти, но е ясно, че това, което е на масата в момента, не е достатъчно за постигане на целта за 2°C.

В тази връзка ЕС ще повтори исканията си към другите развити държави да се ангажират с амбициозен дневен ред и да продължат да се стремят към измерими, подлежащи на отчитане и проверка действия на развиващите се страни за смекчаване на последиците.

По-големите развиващи се страни представиха своите предложения за ограничаване нарастването на техните емисии — Китай, Индия, Индонезия, Бразилия, Южна Африка и Южна Корея — като това са значими приноси.

Обаче Съветът е на мнение, че има по-голям потенциал за действия, които могат да дойдат от тези страни, особено от Китай и Индия. Ясно е също, че е необходимо повече, ако искаме затоплянето да остане в границата от 2°C.

Поради това ЕС ще изиска от тях допълнително да увеличат усилията си с оглед на едно амбициозно споразумение.

Необходима ни е също рамка за приспособяването към изменението на климата, както и за трансфер на технологии и изграждане на капацитет. Нужно е финансиране в рамките на една справедлива и равнопоставена система на управление за смекчаване на последиците, приспособяване, изграждане на капацитет и трансфер на технологии към развиващите се страни.

В тази връзка последният Европейски съвет относно сумата за бързо финансиране през първите три години дава важен тласък на провеждащите се преговори; това също укрепва авторитета на Европейския съюз.

Сега държавните и правителствени ръководители пътуват към Копенхаген. Надяваме се те да дадат необходимия политически тласък по възловите въпроси за смекчаването на последиците и финансирането. И с това, надяваме се, да може да бъде сключено амбициозно споразумение.

ЕС внесе предложения преговорите по правно обвързващото споразумение за периода, започващ на 1 януари 2013 г., да бъдат приключени възможно най-скоро след конференцията в Копенхаген.

Кога би могло да се постигне, това все още е твърде рано да се каже, но следва да си поставяме за цел договореност в рамките на шест месеца след приключването на конференцията.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Искам да Ви благодаря, г-жо Малмстрьом, за Вашия кратък, точен и логичен отговор, не само на моя въпрос, а и на всички въпроси, откакто дойдох тук в Парламента миналия юни. Представихте се отлично.

Горд съм също да кажа, че съм част от един Европейски съюз, който води дебата по изменението на климата и оказва влияние върху други да сторят същото. Може би най-добрият пример за това е пристигането днес в Копенхаген на президента на САЩ и министър-председателя на Китай — нещо немислимо преди няколко години.

Но при липсата на обвързващо споразумение, какъв да бъде нашият *modus operandi* (начин на действие), за да продължим напред?

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (EN) Според мен, тъй като истинските политически преговори ще започнат утре, както казахте, с пристигането на министър-председатели и президенти от целия свят, не трябва още отсега да говорим за План „Б“. Мисля, че те могат да внесат приноса, силата и динамиката, необходими за оформяне на амбициозен, политически ангажимент.

Ако не бъде възможно той да бъде постигнат — тогава просто ще трябва да продължим да говорим. Няма как да се откажем. Светът очаква от нас резултати. Това е най-важният въпрос на нашето поколение; не можем да се провалим. Ако не постигнем договореност утре или вдругиден, ще продължим да говорим, докато я постигнем.

Председател. – Въпрос № 5, зададен от **Gay Mitchell** (H-0436/09)

Относно: Финансиране във връзка с изменението на климата за развиващите се държави

Предстоящите преговори в Копенхаген относно изменението на климата трябва да определят глобалната позиция спрямо изменението на климата в краткосрочен до средносрочен план. Изключително важно е да се постигне споразумение и богатите държави да предоставят средства за компенсиране на последиците от изменението на климата в развиващите се държави. Ние не можем да очакваме развиващите се държави да заплащат последиците от проблем, който е причинен от „западния свят“.

Според прогнозите в споразумението, постигнато през октомври на срещата на върха на Европейския съвет, развиващите се държави ще се нуждаят от 100 млрд. евро за адаптиране към изменението на климата, а същевременно развиващите се държави твърдят, че разходите ще бъдат три до четири пъти повече.

По какъв начин Съветът възнамерява да постигне компромис с такива коренно различни данни?

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (EN) Както с основание посочва почитаемият член на ЕП, финансирането във връзка с изменението на климата за развиващите се страни е съществен елемент от преговорите в Копенхаген и ще бъде от възлово значение за постигането на споразумение.

За начало искам отново да посоча, че на Европейския съвет от октомври наблегнахме на важноста на бързото финансиране за започването на незабавни действия и за подготовка за колективни и ефективни действия в средносрочен и дългосрочен план със специален акцент върху развитите страни. На Съвета от декември, проведен преди дни, ЕС и неговите държави-членки изрази готовността си да отдели по 2,4 млрд. евро за годините 2010-2012 г., за да помогне на развиващите се страни в борбата им с изменението на климата. Мисля, че с този ангажимент излъчихме едно много силно послание към преговарящите в продължаващата им конференция и засилихме доверието към нас.

Европейският съвет също така призна необходимостта от значително увеличаване на публичните и частните финансови потоци до 2020 г. Сегашното устройство на финансирането трябва да бъде ревизирано и, където е необходимо, реформирано с цел да се осигури способността му да отговори на предизвикателството. Както посочихте във Вашия въпрос, Европейският съвет от октомври подкрепи оценката на Комисията, че общата

нетна стойност с нарастване на разходите по приспособяване и смекчаване на последиците в развиващите се страни би могла да възлезе на около 100 млрд. евро годишно към 2020 г., които могат да бъдат покрити чрез съчетание на собствени усилия на развиващите се страни, от международния пазар на въглерод и с международно публично финансиране; и това е оценката на Комисията за потребностите. Това не е предложение или заявка от ЕС.

Има също широк спектър други оценки от други източници, но Съветът подкрепи оценката на Комисията и смята, че тя е най-точната. Общото равнище на необходимата международна публична подкрепа се оценява в диапазона от 22 млрд. евро до 50 млрд. евро годишно до 2020 г. ЕС и неговите държави-членки са готови да поемат своя справедлив дял от тази сума, но всички страни, с изключение на най-бедните, трябва да допринесат за международното публично финансиране, прилагайки общ начин на разпределение, основан на равнищата на емисиите и брутният вътрешен продукт. И както подчерта Европейският съвет през октомври, споразумението от Копенхаген трябва да включва разпоредби относно целта затоплянето в световен мащаб да не превиши 2°C, амбициозни ангажименти за намаляване на емисиите от развитите страни, технологии за приспособяване и договореност за финансирането.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Присъединявам се към г-н Kelly в изказването на високата ми оценка за отговорите на министъра в Парламента и за поведението на шведското председателство изобщо, което беше образцово.

Г-жо министър, през последните дни отбелязахме, че президентът на САЩ водеше разговори с определени лидери от развиващия се свят. Включи ли се Европейският съюз в тези разговори в опит да преодолее разминаването със САЩ и други, в опит да доведе оставащите въпроси до решение? Може ли министърът да увери залата, ако трябва да има финансиране за това, за развиващия се свят, че това ще бъдат нови пари, че няма да бъдат пари, взети от вече съществуващи ангажименти към развиващия се свят по отношение дневния ред за борба с глада и за развитие?

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (EN) На първия въпрос, през есента имаше многобройни двустранни срещи в опит да се улеснят и подготвят преговорите. ЕС поддържа постоянен контакт със САЩ, опитвайки се да въздейства и да призове за по-амбициозно изявление от тяхна страна. Те, от своя страна, имат свои собствени двустранни контакти; в някои от тези случаи сме участвали, в други — не, тъй като се опитваме да оказваме въздействие от различни страни. Имахме също шест двустранни срещи по време на шведското председателство с важни участници като Китай, Индия, Украйна, Южна Африка, Русия и САЩ. Във всички тези случаи въпросите във връзка с климата бяха на първо място в дневния ред, така че имаше най-различни срещи.

Относно финансирането трябва да кажа, че то е съчетание от стари и нови пари. Някои държави направиха съчетание. Някои вече са заделили части от бюджета си за развитие. Тъй като най-слабо развитите държави са тези, които ще пострадат най-много от изменението на климата, логично е определени части от бюджета за развитие да бъдат заделени за различни видове действия по отношение на климата.

Сега, като последица от икономическата криза, много държави-членки намалиха амбициите си по общите си бюджети за развитие, което е достойно за съжаление.

Имаме обединение, като то също в много голяма степен се дължи на факта, че има икономическа криза.

Председател. – Въпрос № 6, зададен от **Ádám Kósa** (H-0440/09)

Относно: Предложение за Директива на Съвета за прилагане на принципа на равно третиране на лицата без оглед на религиозна принадлежност или убеждения, увреждане, възраст или сексуална ориентация

Изключително важно е да се подчертае общото изискване за осигуряване на достъп за всички. Това важи не само за хората с увреждания, но и за по-голямата част от европейското общество през идните 10 години. Ще разгледа ли Съветът една действително обща основа на антидискриминационна политика без изключения (напр. създаване и производство на продукти) с цел изграждане на устойчиво общество и премахване на категоризирането на правните основания за борба с дискриминацията?

Като се има предвид, че достъпът до инфраструктура и услуги наистина представлява предизвикателство в много случаи и държави, считам, че е абсолютно неприемливо да се отлага задължението за приемане на нови правила за по-добър и действителен достъп до (нова) инфраструктура, както и до (нови) услуги на национално равнище с 10 или 20 години. Обмисля ли Съветът по някакъв начин да удължи допълнително срока за транспониране на задължението за осигуряване на достъп по отношение на съществуваща или/и нова инфраструктура? Ако да, защо?

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (SV) Както почитаемият член на ЕП посочва във въпроса си, мерките за подобряване на достъпа са от жизнено важно значение в борбата против дискриминацията. По време на шведското председателство продължихме да проучваме на техническо равнище предлаганата директива за прилагане на принципа на равно третиране. Това включваше четири признака на дискриминация, които понастоящем не са включени в областта на заетостта: религиозна принадлежност или убеждения, увреждане, възраст или сексуална ориентация.

На 30 ноември 2009 г. Съветът проучи доклад за състоянието от председателството, който привлича внимание към необходимостта от по-нататъшна работа по въпроса, особено по отношение на обхвата, разпоредбите относно уврежданията и сроковете за прилагане. Председателството докладва освен това, че конкретният въпрос за „създаването“ или „производството на стоки“ също трябва да бъде обхванат в предложението. Това трябва да бъде обсъдено допълнително.

Съгласно доклада за състоянието, има други въпроси, които трябва да бъдат решени по отношение на финансовите последици от директивата. Ако искаме да постигнем политическо единство, трябва да изработим текст, приемлив за всички държави-членки. Необходимо е съгласието на всички държави-членки преди да преминем по-нататък в Съвета.

Не мога да предвидя резултата от преговорите обаче. Разговорите относно прилагането, датите и обхвата все още текат и това ще продължи още известно време.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Много Ви благодаря, г-жо министър, за Вашия отговор. Първите стъпки, които са предприети, са много насърчителни, но искам да отбележа три неща. В Европейския съюз живеят 50 млн. души с увреждания. Този въпрос ги засяга също и защото обществата в Европейския съюз застаряват драстично. Затова този проблем засяга не само хората с увреждания, но също и бъдещето на всеки човек на възраст, както и всички в инвалидни колички например, ако им е необходима рампа. Това значи, че като цяло темата бързо става проблем за цялото общество и ето защо тя трябва да се разглежда с приоритет, тъй като това е бъдещето, което ни очаква. Достъпът до услуги беше отложен с 10 години. Важно е този краен срок да остане в сила, именно защото е в интерес на всички ни.

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (EN) Определено съм съгласна с почитаемия член на ЕП за необходимостта от такава директива. В Европейския съюз все още има милиони хора, които нямат достъп до най-обикновени неща от живота. Това ограничава свободата им и възможността им да водят нормален живот и аз много съжалявам за това.

Дискусиите в Съвета отнемат много време. Това е едно новаторско предложение и има широк обхват с огромни практически и финансови последици. Ще бъде необходимо единодушие между държавите-членки и след това съгласието на Европейския парламент преди директивата да може да бъде приета. Проведохме преговори. Проведохме много работни групи в рамките на Съвета. Постигнахме напредък, но за съжаление — трябва да бъда съвсем честна с вас — още не сме постигнали консенсуса, който е необходим. Но ще продължим до края на нашето председателство и съм много оптимистично настроена, че испанското председателство ще направи всичко по силите си за постигането на решение.

Председател. – Въпрос № 7, зададен от **Vilija Blinkevičiute** (H-0445/09)

Относно: Защита на правата на лицата с увреждания

В усложнени икономически условия е много важно да се осигури подходяща социална закрила за лицата в най-неравностойно социално положение. Лицата с увреждания съставляват една от групите в обществото, намиращи се в най-уязвимо положение. Искрено може да се съжалява, че се правят опити за балансиране на национални бюджети чрез съкращаване на социални помощи и програми за лица с увреждания. Това не само че противоречи на принципите на солидарност и социална справедливост, но и отслабва процесите и механизмите, които интегрират лицата с увреждания в обществото, и увеличава социалната им изолация.

Предвидил ли е Съветът допълнителни мерки за оказване на помощ на лицата с увреждания по време на икономическа рецесия? Неблагоприятната икономическа ситуация няма ли да забави разглеждането в Съвета на предложението за директива на Съвета за практическо прилагане на принципите за равно третиране на лицата с увреждания?

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (SV) Всички си даваме сметка за социалните проблеми, последвали икономическата криза. От съществено значение е да се осигури специална закрила за хората и групите, които са особено уязвими, и да се води борба със социалната им изолация. Знаем, че често се пропуска да бъде използван потенциалът на хората с увреждания и другите уязвими групи от хора вследствие

на дискриминация. Предвид това Съветът последователно подчертава важността на подобряване достъпа до пазара на труда за хората с увреждания.

Това беше направено в рамките на Лисабонската стратегия, включително актуалните насоки относно заетостта. През март 2008 г. Съветът — заедно с правителствата на държавите-членки — също прие резолюция относно положението на хората с увреждания в ЕС. Важността на включването на уязвимите хора и групи в пазара на труда беше допълнително потвърдена от Съвета в заключенията му от 13 ноември 2009 г., които споменах във връзка с предишния въпрос. Улесняването на достъпа до пазара на труда за тези групи е и предпоставка за дългосрочен растеж.

Искам да Ви напомня за общото решение на Европейския парламент и Съвета 2010 г. да бъде обявена за Европейска година на борбата с бедността и социалното изключване. Мисля, че това решение ще съдържа също достъп до образование за всеки. Нещо повече, решението включва работа за осигуряване равен достъп за всеки до информационни и комуникационни технологии, отделяйки особено внимание на потребностите на хората с увреждания. Допълнителен приоритет, по който ще се работи, е свързан с потребностите на хората с увреждания и техните семейства и на другите уязвими групи. Очакваме многото инициативи, за които съм сигурна, че ще бъдат предприети догодина.

Колкото до предложената директива на Съвета за прилагане на принципа на равно третиране на лицата без оглед на религиозна принадлежност или убеждения, увреждане, възраст или сексуална ориентация, ние си даваме сметка, че животът на хората с увреждания би бил повлиян много положително, ако предложението на Комисията се осъществи. Работната група на Съвета по социални въпроси все още работи по текста. Както споменах, на 30 ноември проведехме обсъждане и подготвихме доклад за състоянието, но не успяхме да постигнем решение.

Не можем да предвидим резултата от преговорите, които все още са в ход, но е от съществено значение формулировките да бъдат прецизни, защото става въпрос за правна сигурност и определяне обхвата на директивата. Както вече беше споменато, държавите-членки трябва да са съгласни с предложението. Тясно задължение е да направят преценка за евентуалното отражение върху икономическата рецесия в тази връзка. След като се стигне до единодушие, естествено от Европейския парламент ще бъде поискано да даде съгласието си в съответствие с член 19 от новия Договор от Лисабон.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Благодаря Ви, г-жо председател, и благодаря Ви, министър Малмстрьом, за Вашия отговор. Искам също да благодаря на Швеция, защото именно по време на шведското председателство Съветът на министрите на ЕС ратифицира Конвенцията на ООН за правата на хората с увреждания. Това е една отлична стъпка, но е само една стъпка.

В действителност животът на нашите хора с увреждания се различава невероятно много в отделните страни. Някои групи хора не могат да ползват езика на глухонемите, докато някои слепи хора нямат достъп до услуги в помощ на слепите. Няма помощни приспособления за трудноподвижни лица. Също така значителен брой от хората с увреждания просто са безработни. И всичко това е при положение, че хората с увреждания в действителност са около 10% от населението на Европейския съюз.

Г-жо министър, знам, че има определени проблеми и трудности с директивата срещу дискриминацията (бих обобщила така), но може би ще бъде възможно да се приеме отделна директива за правата на хората с увреждания по-скоро. Нашата директива би била задължителна за всички държави-членки на ЕС, така че хората с увреждания да не се сблъскват с дискриминация.

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (EN) Нека подчертая, че не става дума за липса на политическа воля. Наясно сме със значението на директивата и работим наистина много усърдно, за да я приемем.

Но, както вече казах, не мога да променя факта, че се изисква единодушие, а такова няма. Шведското председателство и председателствата преди нас работиха в опит да предложат различни компромиси, различни начини за движение напред. Много работни групи заседават и работят през цялото време; те заседават и в момента. Ние ще работим по въпроса до края на председателството ни. Но, за съжаление, все още нямаме единодушие.

Би било неудачно да разделяме отделните части на директивата, тъй като целият замисъл — и това беше ясно подкрепено и от Парламента — беше да има една цялостна директива относно дискриминацията. Ако започнем да работим „на парче“, според мен тази мисъл ще бъде изгубена и би било жалко. Така че нека положим още усилия, за да приемем директивата като цяло, тъй като това би било много ценно в борбата срещу

дискриминацията — за хората с увреждания, но също и за другите подложени на дискриминация хора в цяла Европа.

Christa Kläß (PPE). – (DE) Длъжни сме да предотвратяваме дискриминацията, която е обществен проблем. От всички нас зависи да не допускаме каквато и да било дискриминация.

Споделяте ли мнението ми, че няма ясни стандарти за определяне дали е допусната дискриминация, като за пример бих дала ситуация, в която хазяин дава апартамент под наем, а желаещ да го наеме претендира, че е станал жертва на дискриминация, защото не е получил апартамента под наем?

Съгласна ли сте, че една европейска директива може само да заложи изискванията, които държавите-членки след това ще трябва да въведат в местното си право? За Европа е много трудно да приеме европейски закон в тази област.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Мога ли само да отбележа, след като говорим за правата на хората с увреждания, че нашият колега, г-н Kósa, току що беше избран за председател на смесената група на Европейския парламент по въпросите на инвалидността. Пожелаваме му успех в това поприще.

Конкретно по отношение на икономическата криза, по която проведохме разискване вчера и вие кимяхте в съгласие: имаме огромни притеснения за институционалната грижа за децата и младежите и се безпокоя, че икономическата криза — и може би споделяте това — ще забави процеса на деинституционализация и по този въпрос трябва много да внимаваме, както в така и извън ЕС.

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (EN) Във времена на икономическа криза винаги най-уязвимите страдат най-много — децата, младите хора, възрастните, хората с увреждания — и затова ние, като отговорни политици, трябва да сме напълно наясно с това. Беше добавяно към заключенията на различните състави на Съвета и в препоръките, че държавите-членки трябва да бъдат насърчени да отделят специално внимание на факта, че най-уязвимите групи са тези, които страдат най-много, така че съм съгласна с това.

В отговор на въпроса Ви, без преди това да разполагаме с общата, цялостна и отиваща далеч директива, е много трудно да бъдат определени стандарти от европейски характер в областта на дискриминацията на хора с увреждания. Трябва първо да имаме цялостната директива и да работим оттам нататък.

Наясно съм, че трябва да бъде извършена много работа и добре си давам също сметка за масовата дискриминация и трудностите, с които хората с увреждания се сблъскват в ежедневието, което им пречи да реализират възможностите и потенциала в своя живот. Мисля, че най-напред трябва да работим по цялостната директива.

Решението следващата година да бъде година на борба със социалното изключване дава възможност да се излезе с нови конкретни предложения и да се организират общи мероприятия, за да се наложи този въпрос и информираността за него във всички държави-членки.

Председател. – Сигурна съм, че в контекста на обсъждането залата желае аз също да поздравя г-н Kósa във връзка с избирането му за председател на смесената група.

Въпроси № 8 и 9 бяха оттеглени.

Въпрос № 10 не се разглежда, тъй като темата, която повдига, вече се съдържа в дневния ред на настоящата месечна сесия.

Въпрос № 11 отпада поради отсъствието на неговия автор.

Въпрос № 12, зададен от **Charalampos Angourakis** (H-0455/09)

Относно: Ужасяващи убийства на бедни перуански земеделски стопани с цел печалба

Публикации в международния печат сочат, че през последните години в Перу са били убити десетки селяни в провинциите Хуануко и Паско от една банда, известна под името „Los Pishtacos“, за да бъдат продадени техните мазнини, които възлизат на 17 килограма според оценките, на европейски предприятия за производство на козметични продукти, като един килограм се продава за 15 000 долара. Перуанските власти считат, че тези ужасяващи престъпления са причина за изчезването на множество хора, в това число и деца. Заклеймяваме практиките на европейските многонационални компании, които убиват хора с цел печалба и разграбват богатството на Латинска Америка в продължение на десетилетия.

Въпросът към Съвета е следният: Как оценява като цяло дейността на европейските многонационални компании? Какъв вид финансова подкрепа се предоставя от ЕС на тези компании, които извършват дейност в Латинска Америка?

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (SV) Както почитаемият член на ЕП знае, зачитането на правата на човека е една от основополагащите ценности на Европейския съюз. Във всичките си отношения с трети страни Съветът винаги отделя специално внимание за осигуряване основните права и принципите на правовата държава да бъдат спазвани.

Относно конкретните инциденти, споменати от почитаемия член на ЕП, Съветът няма такава информация и те не са обсъждани в него. Председателството също е прочело вестниците и знае за публикациите в средствата за масово осведомяване, но също така отбелязва, че според най-новите съобщения първоначалната история е измислица.

Тъй като съобщенията в средствата за масово осведомяване са противоречиви и тъй като Съветът обикновено не коментира техни съобщения, председателството не може и не трябва да гадае за тази история или да отговаря на въпроса.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Г-жо председател, длъжен съм да заявя, че отговорът на министъра не ме задоволява ни най-малко. Това е ужасяващо престъпление, безпрецедентно престъпление, бих казал, и във всеки случай мисля, че Европейският съюз, когато има желание, има и ресурсите да разследва по-подробно подобни въпроси.

Тъй като имаме отношения с Перу, настояваме за официална информация от перуанското правителство за този конкретен инцидент и да бъдат взети мерки. В противен случай ще се стигне до повторение на същата ситуация.

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (SV) Съобщенията по въпроса са крайно противоречиви. От съобщенията на държавните органи и от съобщенията на журналисти следва, че няма доказателства, сочещи, че тези ужасни събития наистина са се случили.

Тъй като няма сигурни признаци и има много неща, сочещи, че в действителност те не са се случили и че всичко е било измислица, Съветът не е в състояние да предприеме действия в тази област; нито е компетентен да го прави.

Председател. – Въпрос № 13, зададен от **Ryszard Czarnecki** (H-0458/09)

Относно: Дискриминация на полското малцинство в Литва

Съветът възнамерява ли да призове литовското правителство да спазва правата на националните малцинства, като се има предвид, че проявите на дискриминация срещу полското малцинство в страната не са ново явление и се отнасят до задължителното изписване на фамилните имена с правопис, който не е полски, дискриминация в областта на образованието, забрана на изписването на наименованията на населените места на два езика, както и нереституирането на собствеността, принадлежаща на поляци и конфискувана от съветските власти? Кога Съветът има намерение да вземе мерки в това отношение?

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (EN) Съветът потвърждава първостепенността на основните права и правата на човека, както са признати от Хартата на основните права. Съветът е — и ще остане — ангажиран с предотвратяването и изкореняването на всички форми на унижаващо и дискриминационно отношение.

Бих желала да отбележа, че с въпросите, свързани със защитата на правата на малцинствата, се занимава още и Съветът на Европа в съответствие със своята Рамкова конвенция за защита на националните малцинства. Въпросите, повдигнати от г-н Czarnecki, понастоящем се разглеждат от компетентните органи на Съвета на Европа. По-конкретно, съгласно Директива 2000/43/ЕО на Съвета от 29 юни 2000 година относно прилагане на принципа на равно третиране на лица без разлика на расата или етническия произход всички лица са защитени от дискриминация по расов признак или етнически произход независимо от правния им статут. Обхватът на правната защита чрез директивата включва сферите на заетостта, социалната защита, образованието и достъпа до стоки и услуги. Отговорност на Европейската комисия е да наблюдава прилагането на и съответствието с европейското право в държавите-членки.

Най-накрая, в Програмата от Стокхолм, одобрена от Европейския съвет на 10 и 11 декември тази година, необходимостта от допълнително предложение по отношение на уязвимите групи се оценява в светлината

на опита, натрупан при прилагането от държавите-членки на Хагската конвенция относно международната защита на пълнолетни лица от 2000 г., по която те ще станат страни в бъдеще.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Много Ви благодаря, г-жо Малмстрьом, за отговора и особено за подчертаването, че Съветът ще се противопостави на всички форми на дискриминация на националните малцинства в Европейския съюз, включително полското малцинство в Литва. Това е много важно заявление. Благодаря Ви за него. Искам да подчертая, че се съблъскваме, за съжаление, със систематична дейност на органите в Литва по отношение на образователната система и двуезичните наименования на географски места и на различни равнища в администрацията. Поради това въпросът е изключително значим и желая той да бъде наблюдаван от Съвета.

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (EN) Мога само да повторя принципите и ценностите, които олицетворява Европейският съюз и които Съветът, разбира се, защитава.

Също така конкретните събития, за които говори г-н Czarnecki, са в процес на проверка от съответните органи на Съвета на Европа и, ако се установи някаква друга форма на дискриминация, задача на Комисията е да направи необходимото държавите-членки да спазват Договорите и правото на Европейския съюз.

Председател. – Въпрос № 14, зададен от **Brian Crowley** (H-0462/09)

Относно: Преследване на будистки монаси и монахини във Виетнам

Какви конкретни мерки бяха предприети за спиране на преследването и тормоза над будистки монаси и монахини във Виетнам след приемането на резолюцията на Европейския парламент от 26 ноември 2009 г. относно положението в Лаос и Виетнам (P7_TA(2009)0104)?

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (SV) Благодаря Ви за въпроса. Съветът е напълно наясно с положението на правата на човека във Виетнам и ние внимателно наблюдаваме развитието на нещата в страната.

Два пъти в годината Съветът и Комисията провеждат оценка на положението в рамките на диалога за правата на човека, който водим с виетнамските органи. Последното заседание в рамките на диалога се проведе в Ханой миналата седмица на 11 декември. Обсъдени бяха редица неотложни въпроси като свободата на изразяване, реформата на наказателния кодекс, включително смъртното наказание, както и свободата на изповедание и религиозната търпимост, в това число положението на последователите на общността Plum Village. На виетнамското правителство беше предаден списък на ЕС от лица и затворници, чието положение буди особена загриженост. В допълнение към диалога за правата на човека ЕС също така редовно повдига пред виетнамското правителство въпросите, будещи особена загриженост.

На 10 ноември Съветът и Комисията проведоха дълга дискусия с членовете на общността Plum Village. На 26 ноември беше публикувана резолюцията на Европейския парламент по въпроса. Същия ден Комисията проведе разговори на високо равнище с държавните органи в Ханой, като заседанието се състоя в рамките на Смесения комитет за договаряне на споразумение за партньорство и сътрудничество, което се надяваме да бъде сключено догодина. Основното ни послание на заседанието беше да изразим колко важно е за нас положението на правата на човека във Виетнам.

Споменахме експроприацията на църковни имуществата, споменахме за нападенията срещу активистите за правата на човека и пищежите в блокове — както въпросът вече беше повдиган от членове на Парламента преди в залата — и също споменахме положението на последователите на Plum Village. Призовахме нашите партньори да защитават и спазват правата на човека и да изпълняват всички ангажменти, заложили във Всеобщата декларация за правата на човека и международните конвенции, по които Виетнам е страна. Парламентарната резолюция придаде особена тежест на това послание и искам да благодаря за това на Европейския парламент. Информирахме също така Виетнам за новата и важна роля на Европейския парламент, особено по отношение на бъдещото споразумение за партньорство и сътрудничество.

На 8-10 декември 2009 г. делегация на ЕС посети манастира Bat Nha и храма Phuoc Hue, където са избягали близо 200 оставащи членове на Plum Village. Говорихме също с религиозните представители там и с местните органи, за да получим повече информация за сегашното положение. ЕС ще продължи много внимателно да наблюдава ситуацията в храма Phuoc Hue.

Pat the Cope Gallagher (ALDE) в качеството на заместник на автора. – (EN) Искам да благодаря на действащия председател на Съвета от мое име и от името на г-н Crowley за нейния много изчерпателен отговор

и да заявя, че съм много доволен от подхода както на Съвета, така и на Комисията. Надявам се, че ще продължите да наблюдавате развитието на събитията по един прагматичен начин.

Председател. – Въпрос № 15, зададен от **Pat the Cope Gallagher** (H-0463/09)

Относно: Подаването на заявление от страна на Исландия за членство в Европейския съюз

Може ли Съветът да предостави актуализирана оценка на състоянието на заявлението на Исландия за членство в Европейския съюз?

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (EN) Г-жо председател, мисля, че този въпрос няма да остави равнодушна и Вас.

(SV) Позволете ми да започна с напомняне на казаното в заключенията на Съвета от 8 декември, в които Съветът заявява, че Исландия е страна с откопешни и отявлени демократични корени, с потенциал да даде значим принос за ЕС както в стратегическо, така и в политическо отношение, и че страната вече е тясно интегрирана с ЕС в няколко области чрез членството си в Европейското икономическо пространство и в Шенгенското пространство.

Заявлението от страна на Исландия за членство в Европейския съюз беше официално представено на шведското председателство в Стокхолм на 16 юли 2009 г. Самата аз бях там и приех заявлението, което незабавно беше предоставено на членовете на Съвета.

На заседанието си на 27 юли 2009 г. Съветът напомни за подновения консенсус по разширяването, който беше описан в заключенията на заседанието на Европейския съвет през декември 2006 г., включително принципът, че всяка страна следва да бъде оценявана по своите собствени достойнства, и решихме да поставим начало на процеса, описан в член 49 от Договора за Европейски съюз. Поради това от Комисията беше изискано да даде становище по заявлението до Съвета.

Заявлението ще бъде оценено според принципите, заложи в Договора, критериите, приети на заседанието на Европейския съвет в Копенхаген през 1992 г., и заключенията от заседанието на Европейския съвет през декември 2006 г. В съответствие със заключенията, приети от Съвета по общи въпроси миналата седмица, той ще се занимае с въпроса отново, когато Комисията даде становището си. Това би трябвало да направи възможно Съветът да вземе решение за евентуално откриване на преговори с Исландия в първите месеци на испанското председателство.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Искам да благодаря на действащия председател на Съвета за отговора й. Като председател на делегацията за връзки с Швейцария, Исландия и Норвегия и член на Съвместния парламентарен комитет на Европейското икономическо пространство (ЕИП) напълно си давам сметка, разбира се, че всяко заявление следва да бъде разглеждано въз основа на неговите собствени достойнства, като е постигнат напредък. Според мен признак за това е, че Исландия отговори на многото въпроси в разумно кратък срок и, разбира се, спомогна и това, че тя е член на ЕИП. Това е показател за ангажимента на исландското правителство. Мисля, че би се явило нова голяма стъпка в по-нататъшното разширяване на Европа, ако Исландия стане член на Европейския съюз.

Обаче Вие споменахте старата демокрация като въпрос за исландския народ да вземе това решение, но очаквам по-нататъшен напредък на следващото заседание на Съвета и, да се надяваме, там да бъде направена голяма крачка напред и да има съобщение от Съвета.

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (EN) Заявлението на Исландия трябва да бъде разгледано съгласно правилата и процедурите, а Комисията още не е приключила проучването си и подготовката на становището си. Те напредват и също като Исландия вече са определили екипите си за преговори и са готови да бъдат много задълбочени, но бързи в работата си. Затова мисля, че можем да разчитаме на Комисията да представи становището си в началото на следващата година, като се надявам Съветът да може да вземе решение за следващите мерки.

Председател. – Въпрос № 16 отпада поради отсъствието на неговия автор.

Въпрос № 17, зададен от **Mairead McGuinness** (H-0470/09)

Относно: Биоразтворимите отпадъци

Може ли Съветът да коментира напредъка на държавите-членки по отношение на разделното събиране на биоразтворимите отпадъци в депата за отпадъци, както е посочено в Директивата относно депонирането на отпадъци 1999/31/ЕО⁽⁵⁾?

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (SV) Всеки ден в държавите-членки на ЕС се образуват големи количества отпадъци. Как преработваме тези отпадъци естествено има голямо отражение върху околната среда. Неотдавна публикуваният доклад на Комисията относно прилагането на законодателството на ЕС относно отпадъците прави извода, че макар някои държави-членки да са постигнали напредък, в голямо мнозинство от страните са необходими огромни усилия по прилагането, за да отговори инфраструктурата за управление на отпадъците на изискванията на ЕС. Директивата относно депонирането на отпадъци е особено трудна за прилагане.

Що се отнася до разделното събиране на биоразтворимите отпадъци в депата за отпадъци, докладът на Комисията посочва, че само девет страни са постигнали показателите си по намаляването през 2006 г. — според доста ограничената информация, която има. Съветът е посочвал преди в заключенията си от месец юни 2009 г., че е съгласен с Комисията. Много е важно целите на ЕС относно разделното събиране на биоразтворимите отпадъци в депата за отпадъци да бъдат изпълнени. Съветът призова също Комисията да продължи анализа си на въздействието с оглед подготовката на предложение за законодателство на ЕС относно биоразтворимите отпадъци, ако бъде подходящо.

Съветът посочи, че необходимостта от законодателство на ЕС трябва да бъде отбелязана, по-конкретно необходимостта от законодателство относно рециклиране на биоразтворимите отпадъци чрез компостиране и улавяне на енергия в съоръженията за биогаз, с последващо рециклиране на остатъчните материали. Съветът също заяви, че по-доброто управление на биоразтворимите отпадъци ще спомогне за по-устойчиво управление на нашите ресурси, за подобряване опазването на земите, би спомогнало за борбата с изменението на климата и, по-конкретно би позволило да бъдат постигнати целите по разделното събиране на биоразтворимите отпадъци в депата за отпадъци, рециклирането и енергията от възобновяеми източници.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Мисля, че всички в залата подкрепят тези усилия. Ако застанете, както направих аз, в едно депо и вдишате, е направо ужасно и мисля, че обществеността, която изхвърля отпадъци, може би трябва да направи такова посещение.

Бихте ли ни казали причините, ако има такива, които можете да ни обясните, защо само девет държави-членки са на този етап? Знам, че това трябва да се направи и че трябва да се използва биогаз. Всички са съгласни с принципите, но защо не успяваме да постигнем показателите?

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (EN) Трябва да призная, че не съм експерт по темата, но доколкото разбирам от изявленията на Комисията, липсва подходящата инфраструктура за справяне с това и е доста скъпо тя да бъде внедрена. Тя е полезна, разбира се, в дългосрочен план, но държавите-членки не са инвестирали в подходяща инфраструктура и затова отне толкова време.

Председател. – Сега ще разгледаме последния въпрос за тази вечер и всъщност последния въпрос за Вашето председателство. Той е от г-н Hans-Peter Martin и е за успехите на шведското председателство на Съвета в областта на свързани с прозрачността въпроси, където, смея да заявя, имаме какво да докладваме.

Въпрос № 18, зададен от **Hans-Peter Martin** (H-0472/09)

Относно: Успехи на шведското председателство на Съвета в областта на свързани с прозрачността въпроси

На 16.9.2009 г. шведското председателство на Съвета заяви в своя отговор (H-0295/09⁽⁶⁾) на вносителя на въпроса, че „споделя възгледите на члена на ЕП във връзка със значението на повече прозрачност в дейностите на Съюза.“ Председателството заяви също, че „възнамерява да осигури пълното прилагане на съответните разпоредби за прозрачност съобразно член 8, параграфи 1-4 от Процедурния правилник на Съвета. По принцип, съобразно Процедурния правилник на Съвета, всички обсъждания на законодателни актове, които подлежат на процедурата на съвместно вземане на решение, стават достъпни за обществеността.“

(5) ОВ L 182, 16.7.1999 г., стр. 1

(6) Писмен отговор от 16.9.2009 г.

Каква е равностетката на Съвета в края на шведското председателство, какви конкретни успехи бяха постигнати и в кои области?

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (SV) Както посочва почитаемият член на ЕП, подобряването на прозрачността в работата на Европейския съюз е важен приоритет за Швеция като държава-членка и като държава, заемаща председателството. Подобряването на прозрачността във всяка област на работата на Съвета беше една от ясните цели, които си поставихме.

Искам да спомена например уебсайта на председателството, където се предлага информация за заседания, работни документи и линкове към други уебсайтове на три езика.

През последните няколко месеца, председателството положи също всички усилия, за да осигури разпоредбите за прозрачност от Процедурния правилник на Съвета да бъдат прилагани.

През юли, септември, октомври и ноември 2009 г. бяха проведени 20 обществени разисквания по инициатива на шведското председателство съобразно член 8.3 от Процедурния правилник. Освен това беше проведено обществено разискване по програмата за работа на председателството за работата на Съвета по икономически и финансови въпроси (Екофин). Това общо представлява 21 обществени разисквания, проведени за четири месеца.

Що се отнася до броя обществени обсъждания, 59 законодателни материала бяха публично приети като точки „А“ в рамките на обикновената законодателна процедура, а 9 предложени законодателни материала бяха обсъдени като точки „Б“ по време на открито заседание на Съвета. Освен това едно обществено обсъждане беше проведено по инициатива на председателството. Ако почитаемият член на ЕП би помислил, че това не изглежда много, трябва да се има предвид, че броят точки от дневния ред на Съвета, за които трябва да се провеждат обществени обсъждания, се променя в известни граници в зависимост от броя точки, които са предмет на обикновената законодателна процедура. Освен това новият Парламент не разгледа толкова много точки, колкото е обичайно. Новата Комисия без съмнение ще увеличи броя законодателни предложения, които трябва да бъдат разгледани от Съвета и Европейския парламент, като тогава количеството точки ще нарасне.

Също така след като Договорът от Лисабон вече влезе в сила, всички заседания на Съвета, занимаващи се с частта от дневния ред, свързана с обсъждането на законодателство, също са публични. Шведското председателство приветства подобрието. То ще направи Европейския съюз по-ефикасен и демократичен.

В заключение, искам да спомена, че вчера шведското председателство излезе с инициативата за заседание с междуинституционалната работна група по въпросите на прозрачността заедно със заместник-председателя на Комисията Маргот Валстрьом и заместник-председателя Diana Wallis. Обсъдихме множество конкретни предложения за предоставяне на гражданите на Европа по-добър и по-лесен за ползване достъп до информация за институциите на ЕС.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Рядко в пленарна зала има повод за някакъв вид емоция. Мисля, че е чест и удоволствие за нас да можем да проведем заключителния диалог. Г-жо Малмстрьом, самата Вие знаете, че пътеката към повече прозрачност е бавна и криволичеща и ние, за съжаление, често напредваме по нея със скоростта на охлюв, като си помисля къде бяхме преди десет години и къде сме днес. При все това, като критичен, но страстен проевропеец аз очевидно не мога да бъда удовлетворен само от това, което сме постигнали до момента.

Бих се радвал да науча какво послание ще ни оставите относно това какво реално могат да подобрят Вашите приемници. Мисля по-конкретно за работните групи на Съвета. Всъщност не съм доволен от броя точки от дневния ред, които бяха публично достъпни до момента, нито от начина, по който се получава достъп до документите. Гледайки далеч в бъдещето от десетгодишния си опит в европейската политика, мислите ли, че някога ще стигнем етапа по отношение на прозрачността, до който Швеция е стигнала преди десетилетия?

Сесилия Малмстрьом, действащ председател на Съвета. – (EN) Въпросът наистина е важен. Бих казала, че достъпът до документи и прозрачността се подобриха значително през последните десет години. Това се дължи на Регламент (ЕО) № 1049/2001, който е много важен регламент и съм горда, че имах възможност да взема участие в създаването му.

Важно е също как го прилагаме, както и нагласите. Те се подобриха през последните 10 години. Много хора в нашите европейски институции осъзнаха, че прозрачността и откритостта не са опасни. Те са полезни. Те са ефективни. Те са полезни за легитимността и също така намаляват възможностите за злоупотреби и корупция.

Все още имаме работа за вършене. Договорът от Лисабон ни дава нови възможности. Надявам се всички следващи председателства да използват тези възможности по най-добрия възможен начин. Комисията вчера каза, че ще представи предложения, произтичащи от Договора от Лисабон, за това как можем да продължим към повече прозрачност.

Все още има много работа за вършене, но вече сме изминали доста път. Както каза уважаемият член на ЕП, това е постоянна борба и очаквам да продължим по тази бойна пътека заедно.

Председател. – Следователно за мен остава да кажа, г-жо министър, скъпа Сесилия, много Ви благодаря за Вашето сътрудничество и толкова пълноценното участие във времето за въпроси през шведското председателство. Очакваме, с одобрението на Парламента, да Ви видим от другата страна. Много благодаря на Вас и Вашия екип.

Времето за въпроси приключи.

Въпросите, които поради липса на време са останали без отговор, получават писмен отговор (виж приложението).

13. Дневен ред на следващото заседание: вж. протокола

14. Закриване на заседанието

(Заседанието се закрива в 19,10 ч.)